

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ
ΤΟΥ ΝΕΟΤΕΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
1830-2010 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΡΟΝ

Κολιαβάς Ευστάθιος, Γεωργίου (1926-).
Δημοσιογράφος, λογοτέχνης, γνωστός και με το φιλολογικό ψευδώνυμο Τάκης Μωλιωτάκης. Γεννήθηκε στον Μώλο Λαμίας. Εργάστηκε ως δημοσιογράφος σε εφημερίδες της Λαμίας (1948-1961) και στην περίοδο 1962-1990 ως στέλεχος ιδιωτικής εταιρείας. Είναι μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και της Ένωσης Συντακτών Επαρχιακού Τύπου. Έχει τιμηθεί με βραβεία του Φ. Σ. Παρνασσός, της Ελληνικής Εταιρείας Χριστιανικών Γραμμάτων, του περιοδικού

«Νέα Σκέψη», των «Δελφικών Αμφικτυονιών», της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, του «Άγγελου Σικελιανού» Δήμου Σαλαμίνας. Συγγραφέας των βιβλίων: Λυρική ποίηση: «Γυρισμός απ' τη χώρα των ονείρων» 1966, «Ένα παιδί μιλάει στο Θεό» 1967, «Πικροί σταλαχτίτες» 1970, «Νοσταλγικοί αντίλαλοι» 1972, «Ορκοδοσία στον ήλιο» 1974, «Ορεινή περιοχή» 1975, «Στόμα της φωτιάς» 1976, «Οπτογραφία» 1977, «Οι ρίζες» 1979, «Λυρικές αγγελίες» 1980, «Κουκίδες και ψηφιά» 1981, «Παρουσιολόγιο το πρώτο» 1983, «Παρουσιολόγιο το δεύτερο» 1983, «Καθημερινές περιπτώσεις» 1986, «Άγρια περιστέρια» 1988, «Σφήκες και μέλισσες» 1989, «Ρήματα και ρίμες» 1990, «Λογείον σύμμετρο» 1991, «Χώμα και χρώμα» 1992, «Στην κόψη της γραφής» 1993, «Ντόσκο και Αντίμια» 1993, «Ραγισμένη πέτρα» 1994, «Στη σκιά των οίστρων» 1995, «Σημειολογία των καιρών» 1996, «Εσπερινή ακολουθία» 1997, «Νυχτερινή ραψωδία» 2006. Σατιρική ποίηση: «Ομήρων Οδύσσεια» 1998, «Θίασος σκαιών» 1999, «Έξυπνα βλήματα» 1999, «Οι παραβολές του Μώμου» 2000, «Προσωπικά δεδομένα» 2000, «Ελληνικό πανόραμα» 2001, «Όμορφος κόσμος» 2002, «Ύμνος στην σύγχρονη ελευθερία» 2008, «Μιζα-ντινή Ελλάδα» 2009. Πεζογραφία: «Μνήμη και γραφή» 1987, «Μώλος Θερμοπυλών» 2006.

Διεύθυνση: Φρύνης 20, 11633 Αθήνα, τηλ. 210 7510553.

ISBN: 978-960-93-3617-8

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΡΑΨΩΔΙΑ

ΠΟΙΗΣΗ

ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΗ
συμπληρωμένη με νέα ποιήματα

ΑΘΗΝΑ 2011

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΡΑΨΩΔΙΑ

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΡΑΨΩΔΙΑ

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΡΑΨΩΔΙΑ

ΠΟΙΗΣΗ

ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΗ
συμπληρωμένη με νέα ποιήματα

ΑΘΗΝΑ 2011

© Τάκης Κολιαβάς – Μωλιοτάκης
Φυδύνης 20, 116 33 Αθήνα
Τηλ.: 210 75 10 553

Παραγωγή έκδοσης: ΜΕΜΦΙΣ Α.Ε.
Σωκράτους 23, 105 52 Αθήνα
Τηλ.: 210 52 40 728 – FAX: 210 52 24 556
e-mail: memfisae@otenet.gr

ISBN: 978-960-93-3617-8

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ:

- 1966: ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ**
- 1967: ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΘΕΟ**
- 1970: ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ**
- 1972: ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΛΑΟΙ**
- 1974: ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ**
- 1975: ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ**
- 1976: ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ**
- 1977: ΟΠΤΟΓΡΑΦΙΑ**
- 1979: ΟΙ ΡΙΖΕΣ**
- 1980: ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ**
- 1981: ΚΟΥΚΙΔΕΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΑ**
- 1983: ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ**
- 1983: ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ**
- 1986: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ (Βραβ.Παργασσού)**
- 1988: ΑΓΡΙΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ**
- 1989: ΣΦΗΚΕΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ**
- 1990: ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΡΙΜΕΣ**
- 1991: ΛΟΓΕΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΡΟ**
- 1992: ΧΩΜΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑ**
- 1993: ΣΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ**
- 1993: ΝΤΟΣΚΟ ΚΑΙ ΑΝΤΜΙΡΑ**
- 1994: ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΠΕΤΡΑ**
- 1995: ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΩΝ ΟΙΣΤΡΩΝ**
- 1996: ΣΗΜΕΙΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ**
- 1997: ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ**
- 2006: ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΡΑΨΩΔΙΑ**

ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

- 1998: ΟΜΗΡΩΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ**
- 1999: ΘΙΑΣΟΣ...ΣΚΑΙΩΝ**
- 1999: ΕΞΥΠΝΑ...ΒΑΗΜΑΤΑ**
- 2000: ΟΙ ΠΑΡΑ-ΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΜΩΜΟΥ**
- 2000: ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ**
- 2001: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ**
- 2002: ΟΜΟΡΦΟΣ ΚΟΣΜΟΣ**
- 2008: ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**
- 2009: ΜΙΖΑ-ΝΤΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ**

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

- 1987: ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΓΡΑΦΗ**
- 2006: ΜΩΛΟΣ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ**

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Από τον ΔΗΜΗΤΡΗ ΝΙΚΟΡΕΤΖΟ

Ο κύριος Τάκης Κολιαβάς - Μωλιοτάκης είναι ένας άτυχος ποιητής. Γεννήθηκε καθυστερημένα. Αν το ποιητικό του άστρο έπεφτε στη γη πριν εβδομήντα χρόνια, τότε που μεσουρανούσε η παραδοσιακή ποίηση, με απαράγραπτο ακόμη το κύρος της και με τους λαμπρούς εκπροσώπους της στην ακμή τους, θα ήταν ασφαλώς ένας από τους πιο διάκριτους Έλληνες ποιητές. Όμως η ποίησή του γραμμένη στα ορθόδοξα μετρα, με τους τρόπους της καθαρής μουσικής αντίστιξης, βρέθηκε σ' άλλους καιρούς, σ' άλλα ήθη, σ' άλλες πραγματικότητες... Το δυστύχημα είναι ότι μέσα σ' αυτή τη ζωολογία χιλιάδων παράφωνων αλεκτρονισμών της ποίησης, τα λυρικά τραγούδια του κυρίου Μωλιοτάκη δύσκολα θα μπορέσουν ν' ακουστούν και ν' απλώσουν ευρύτερα, την ευγενική και αβρή μελωδία τους. Όχι πως οι συμβολισμοί του είναι παραχρονισμένοι. Το αντίθετο μάλιστα. Εκφράζουν τις αγωνίες και τ' αδιέξοδα του σημερινού καταπιεσμένου ανθρώπου που ασφυκτιά στην ειρκτή μιας αδίστακτης καταναλωτικής κοινωνίας. Του ανθρώπου που του μόλυναν τον αέρα και το νερό και του έκρυσαν τον ήλιο τα οκτάνια των υδρογονανθράκων και οι ρύποι της αιθαλομίχλης. Πως μπορεί κανείς, σ' ένα κατάμαυρο μουσαμά, να ζωγραφίζει ακουαρέλες...

Η ποίηση του κυρίου Μωλιοτάκη δεν δημιουργεί προβλήματα κατανόησης στον αναγνώστη. Ο λόγος του είναι

ευθύς και ευανάγνωστος. Δεν γράφει αλληγορικά. Η ποίησή του είναι περισσότερο κατάθεση καρδιάς παρά έκφραση φιλοσοφικών διαλογισμών. Κάτω από αυτές τις προδιαγραφές, ο ποιητικός του ορίζοντας δεν έχει μεγάλο εκπέτασμα. Ο ουρανός του είναι μετρημένος. Ο κύριος Μωλιοτάκης είναι τραγουδιστής των ανθρώπινων αισθημάτων, με στίχους επιγραμματικούς, που εύκολα αποστηθίζονται. Νομίζω πως η ψυχοτροπία του ξεκινά απ' την ποίηση του Πολέμη, του Δροσίνη και του Άγρα – σε κάποια σημεία της και του Νίκου Χατζάρα – με έμφυτη την ικανότητα μιας πλούσιας στιχοποιίας. Πρέπει εδώ να τονίσω πως η παραγωγικότητά του είναι εντυπωσιακή. Έχει μια μοναδική ευχέρεια να εκφράζεται με στίχους – που κάποτε ξαφνιάζουν – χωρίς να εξαντλείται.

Η ποιητική του εξέλιξη, παρ' ότι βρίσκεται στη δύση της πορείας του, δεν είναι καθόλου φθίνουσα. Ενώ έχει στο παρελθόν του πάνω από είκοσι ποιητικές συλλογές, κάθε καινούργιο του βιβλίο προσθέτει νέα ποιητικά στοιχεία στα προηγούμενα. Ο κύριος Μωλιοτάκης είναι ποιητής που βιώνει την ποίηση καθημερινά, που του έχει γίνει τρόπος ζωής. Διαβάστε πόση τρυφερότητα κρύβει το απλό ποίημα του «Έπρεπε νάρθεις»:

Έπρεπε νάρθεις σαν αστέρι-απ' τη γαλήνη τ' ουρανού,
μ' ένα βαγιόκλαδο στο χέρι-μ' ένα χαμόγελο του νου.
Έπρεπε νάρθεις σα λουλούδι-πρωτάνθιστο σ' ανανθη γη,
σαν ατραγούδιστο τραγούδι-μέσα στην άηχη σιγή.
Έπρεπε νάρθεις σαν την αύρα-μες στον Απρίλη τον ξανθό
δροσοσταλίδα μες στην λαύρα-πεταλουδίτσα στον ανθό.
Έπρεπε νάρθεις σαν την άχνη-σ' άλικο ρόδο σφαλιστό,
σαν βρεφικό στόμα που ψάχνει-το μητρικό να βρει μαστό.

Έπρεπε νάρθεις. Κι ήρθες τώρα-που δάκρυνη πέφτει βροχή,
και ξεφυλλίζεται στη μπόρα-μια που σε πρόσμενε ψυχή.

(Δύστυχε ποιητή, πόσο καθυστερημένη έρχεται κάποτε
η ευτυχία, όταν εμείς φυλλορροούμε...)

Η ποιητική έκφραση του κυρίου Μωλιотάκη, στα
τελευταία του ιδίως βιβλία, είναι περισσότερο
στέρεη, δίχως τα τεχνικά λάθη των πρώτων συλ-
λογών του, με στίχο καλοδουλεμένο, χωρίς χασμωδίες, πλα-
τειασμούς και πεζολογίες. Η ποίησή του δικαιώνει τ' όνομά
της. Διαβάζοντας την δεν νιώθεις τον εαυτό σου να προ-
σβάλλεται, παγιδευμένος στη μάταιη αναζήτηση ποίησης,
εκεί που υπάρχουν μόνο λειχήνες και σαπρόφυτα.

Σήμερα – και λυπάμαι να το πω – στις δέκα ποιητικές
συλλογές που διαβάζω, οι εννιά είναι για πέταμα. Άχρηστο
τυπωμένο χαρτί, λόγος επιπεδωμένος, αφόρητοι βερμπαλι-
σμοί και ποιητική ουσία που παλινδρομεί στην περιοχή του
μηδενός. Λείπει το άνοιγμα της ψυχής, εκείνη η μέθεξη η
ποιητική, που μετουσιώνει το λόγο σε τέχνη και την ιδέα σε
ομορφιά. Ένα τεράστιο ποτάμι γεμάτο ποιητικά λύματα,
κατηφορίζει αφηνιασμένο, παρασύροντας και τα λίγα πο-
λύτιμα ψήγματα ποίησης στη χοάνη της ανυπαρξίας. Ζού-
με σ' εποχή σαλτιμπάγκων και θαυματοποιών, που οι πε-
ρισσότεροι δεν έχουν την *ε υ λ ο γ ί α τ η ς π ο ί η σ η ς*, αλ-
λά την *ε υ φ υ ῖ α τ η ς π ρ ο β ο λ ή ς*. Ακούς άσχετους σκι-
τζήδες, θιασώτες της δήθεν απελευθέρωσης της τέχνης, να
μιλούν για την παραδοσιακή ποίηση με, «χαριτωμένη» κα-
τά τ' άλλα συγκατάβαση, με πρόθεση να την υποτιμήσουν,
ενώ έχουν μαύρα μεσάνυχτα από τις δυσκολίες της, συγγέ-
οντάς την με τα αφελή στιχοπλόκια των ημερολογίων του

τοίχον. Είναι αδύνατο να διανοηθεί κανείς, πόση έμμετρη βλακεία έχει εκκολαφθεί σε «μοντέρνα» κεφάλια. Και σκέπτομαι πόσο σωστά είχε σταθμίσει την ανθρωπινή ψυχολογία ο Εμπειρικός, προτείνοντας το αλάθητο «συνταγολόγιο»: «Ακούστε που σας λέω. Γράφετε όπως σας έρθει! Η λογική είναι υπόθεση των ελεφάντων. Οι άνθρωποι τόσο περισσότερο θαυμάζουν, όσο λιγότερο κατανοούν...».

Το αν τελικά το έβαλαν στα πόδια, είναι μια άλλη ιστορία. Το δυστύχημα ήταν ότι αυτοί οι μάλλον γραφικοί αφορισμοί, πήραν στο λαιμό τους, πολλά γνήσια ποιητικά τάλεντα, που χάθηκαν μέσα σε ντανταϊστικά εγκεφαλογραφήματα, με την φρούδα ψευδαίσθηση πως θα κατασκευάσουν το τέλειο ποίημα. Στο βωμό αυτού του ολέθριου, γαλατικής προέλευσης, μιμητισμού, η ποίηση, τα τελευταία ιδιάως πενήντα χρόνια, είχε καταντήσει το κεφάλι του κασίδη στο οποίο ενέσκηπταν για «μετεκπαίδευση», απρόσκλητοι και απρόκλητοι, χιλιάδες αυτοσχέδιοι κουρείς. Αλλά όπως στη Φυσική, έτσι και στην Ποίηση, ισχύει το αξίωμα $A C T I O \text{ ίσον } R E A C T I O$. Είναι ήδη ορατή στον ορίζοντα, μια σαφής τάση μεταστροφής της ποίησης προς την αυτονόητη φύση της ρυθμολογίας της, τόσο από την πλευρά της έκφρασης, όσο και από την πλευρά της δομιστικής, μετά από την μακρά περίοδο πειραματισμών και αναζητήσεων, που κυριολεκτικά της υπέσκαψαν το βάθρο και της συνέθλιψαν το προσωπείο. Η χρόνια κίρρωση του ποιητικού λόγου, ανάγκασε – εκτός απ' τους ξένους – και πολλούς Έλληνες ποιητές, σε μια νηφάλια αναθεώρηση της ποιητικής τους αντίληψης, που τους είχε οδηγήσει στα τάρταρα του χάους. Διατηρώ πάντα στη μνήμη μου την αγωνία του αλησμόνητου ποιητή Δημήτρη Παπαδίτσα, που διαβλέποντας το αδιέξοδο της αυτόματης γραφής, που έφτασε να θε-

ωρηθεί προσφορά ύφους, προσπάθησε να «επιστρέψει», έχοντας το ανάστημα να το ομολογήσει, αλλά τον πρόλαβε ο θάνατος. Εκείνος που επιχειρεί σήμερα την αυθεντικότερη συναίρεση του παραδοσιακού με το μοντέρνο στοιχείο στον ποιητικό λόγο (και αμφιβάλλω αν το ξέρει ο ίδιος), είναι ο ποιητής Διονύσης Καψάλης, μια κατά τη γνώμη μου ποιητική ιδιοφυΐα, που ελάχιστοι την γνωρίζουν. Όσοι διαβάσουν την «παραδοσιακή» του ποίηση θα με δικαιώσουν.

Αλλά πολύ μακροχρόνησα.

Αυτή η γενική παρέκβαση στην κριτική αποτίμηση του βιβλίου του κυρίου Μωλιотάκη ήταν σκόπιμη και είχε το στόχο της, που είναι νομίζω σαφής. Να βάζει τα πράγματα στη θέση τους και να άρει κάποιες παρεξηγήσεις που κατάντησαν θέσφατα, μέσα στην κρατούσα πλάνη πως ό,τι το νεωτερικό ή ρηξικέλευθο είναι αυτονόητα και αξιομίμητο.

Κάθε ποιητής έχει τη στιγμή του, ανάλογα με τους βιορυθμούς του αναγνώστη. Αν ήθελα να αποτιμήσω την ποιητική φιλοσοφία του κυρίου Μωλιотάκη με μια παράμετρο βίου, θα την έκλεινα σ' εκείνο τον παροιμιώδη στίχο του Βάρναλη: «Αχ πούσαι νιότη πούλεγες πως θα γινόμουν άλλος».

Η ποίησή του είναι πέρα ως πέρα αληθινή. Η διακριτική θλίψη για ό,τι χάνεται και μας αφήνει, είναι ο δαψιλέστερος τροφοδότης της ποιητικής του έμπνευσης. Πόσα όνειρα χιμαιρικά, πόσες διαψεύσεις, πόσες προσδοκίες ναυαγισμένες, δεν μας κερνά από το πικρό ποτήρι που λέγεται ζωή. Αλλά και πόσες αλήθειες δεν ειπώθηκαν στην ποίηση με απλά, μεταξωτά λόγια. Σαν κι αυτή που εκφράζει ο «Δακρυσμένος Καθρέφτης» με την ωραία ζευγαρωτή ρίμα του Άγρα:

*Η συλλογή βαριά και σιγοπέφτει
στην όψη του κρυστάλλινου καθρέφτη.
Χλωμή μορφή και γύρω της πυκνώνει
η κρούα των καιρών στάχτη και σκόνη.*

*Φθινόπωρα γυμνά, σύννεφα γκριζα
τη σκαλιστή βαραίνουνε κορνίζα.
Κρυφός καημός, πικρό το δάκρυ βγάζει
κι αδρά την επιφάνεια χαράζει.*

*Παραμυθένια κι άπιαστα παλάτια
στης προσμονής τις άκριες κομμάτια.
Όνειρα συντριμμένα και ξεφτίδια
στης μοίρας τ' ασυλλόγιστα παιχνίδια.*

*Βαριά μια συλλογή κι όλο ξεπέφτει
μες στην εναισθησία του καθρέφτη.
Κι ως απ' το είδωλό του δεν χωρίζει
άλυτο, ποιός στους δυό, πρώτος δακρύζει...*

*Και μόνο για το τελευταίο αυτό τετράστιχο, ο κύριος
Μωλιοτάκης θ' άξιζε να λογίζεται ποιητής. Κι ακόμη γιατί
διέσωσε με την ποίησή του, κόντρα στους αντίρροπους και-
ρούς, ό,τι ωραιότερο, ό,τι διαρκέστερο και ό,τι λυτρωτικό-
τερο, υπάρχει σ' αυτόν τον κόσμο: Τη μ ο υ σ ι κ ή !...*

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΙΚΟΠΕΤΖΟΣ

Περιοδικό «ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ» 15-1-1994.
Για την συλλογή
«Στην Κόψη της Γραφής»

ΚΡΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

Του ΚΩΣΤΑ Μ. ΣΤΑΜΑΤΗ
Ναύαρχος Α.Σ. (ε.α.), Λογοτέχνης, Ποιητής,
Πεζογράφος και κριτικός λογοτεχνίας

Οι αναγνώστες των «Α.Χ.» έχουν ως τώρα γνωρίσει τον σατιρικό Τάκη Κολιαβά-Μωλιοτάκη. Η επανέκδοση του ποιητικού βιβλίου «Νυχτερινή ραψωδία» το 2010 (1η έκδοση 2006), μας μεταφέρει στον όμορφο, τρυφερό, στοχαστικό και ιδιαίτερα λυρικό ποιητή, που άφησε την ψυχή του να κελαηδήσει την πεμπτουσία της ζωής σε 26 πολυσέλιδες ποιητικές συλλογές. Σε αυτή την τελευταία λυρική του συλλογή, ο ποιητής πρόσθεσε και μια σειρά νέων ποιημάτων του, τα οποία απηχούν τις εμπνεύσεις και τη φωνή του σήμερα, έτσι όπως αυτή πλάστηκε με τις δεκαετίες και γέμισε το είναι του με αγάπη, σκέψη, προσήνεια, σοφία και ποταμούς λυρικής έμπνευσης, έξαρσης και μουσικών κραδασμών.

Η συλλογή, που αρχίζει με βαθυστόχαστο «Πρόλογο» του λογοτέχνη Δημήτρη Νικορέτζου, περιλαμβάνει 76 μικρά και μεγάλα ποιήματα (σελ. 15-127) και κλείνει με 65 μικρά αποσπάσματα από κριτικές λογοτεχνών για τα προηγούμενα βιβλία του.

Ο ποιητής ώριμος, κατασταλαγμένος πνευματικά και ψυχικά, στοχαστικός και βαθιά λυρικός, περασε τη ζωή του διαβάζοντας και γράφοντας, κυρίως ποίηση, με την οποία εκφράστηκε με στεντόρεια φωνή και θαυμάσιους λυρικούς αναπαλμούς, συγκίνησε τους αναγνώστες του και τράβηξε το ενδιαφέρον των ομοτέχνων και των κριτικών, οι οποίοι έκριναν ευνοϊκά την παραδοσιακή προσφορά του, τον κα-

θάριο ποιητικό του λόγο, τη λαγαρή γλώσσα, τις τρυφερές ποιητικές συγκινήσεις, τη δροσερή αύρα της αληθινής ποιησης, την ανθρώπινη σκέψη και διαπόρηση και το πάθος ενός ανθρώπου, που έζησε στη ζωή του με τις Μούσες και τη λύρα τους και έδωσε μηνύματα, διατύπωσε ερωτηματικά, άκουσε την ανάσα του συναθρώπου του και χάρισε ανθρωπιά, αλληλεγγύη και κατανόηση σε εκείνους, που τον διάβασαν με αγάπη.

Ο αναγνώστης, μη μπορώντας να ξεφύγει από τη δύναμη του μαγνήτη αυτής της συλλογής, αδυνατεί να σταθεί σε ένα ή δυο ποιήματα. Όλα έχουν σώμα και καρδιά και μια σαγηνευτική φωνή που αιχμαλωτίζει. Ξεκινάει έτσι: «Στη ραγισμένη μου γραφίδα / δεν πλέκουν συνειρμοί χρυσοί. / Η τελευταία μου σελίδα / σίγουρα θα βρεθεί μισητή» (σελ. 5). Παραπονεμένη και τρυφερή επωδός στη «Σκιαμαχία»: «κι η σκιά σου στη γωνιά» (σελ. 21). Στο «Μαραμπού» θα θυμηθεί τον Καββαδία: Παραβάτης των ταμπού / κι ιδαλγός της προσωδίας / αριβάρει ο Μαραμπού / για λιμάνια της Ινδίας. / Τα χαρτιά της συλλογής και της γνώσης τα βιβλία / σκούνες άπιαστης φυγής / κι ανοιχτής θαλάσσης πλοία» (σελ. 42). Στους «Αυτημένους στίχους» ο ποιητής με τη σοφία του θα ειπεί: «Κι αν γυρεύω ν' ακουστεί / κι από μένα κάποια λέξη, / είναι που σε μια κλωστή / η ζωή μας έχει μπλέξει. / Και σαλεύει εδώ κι εκεί, / κι ένα τανυσμένο βέλος / δυνατά καρραδοκεί / της μητέρας Γης το τέλος» (σελ. 47). Στη «Ζωή εν τάφω» πάει κοντά στον αυτόχειρα Καρνωτάκη: «Απ' της Πρεβεζής τα σοκάκια τα παλιά / με λίγες κάργιες να σαλεύουνε στους τοίχους. /

Με σημαδεύει σαν μοιραία πιστολιά / ο Καρνωτάκης με πικρούς κι εξαίσιους στίχους» (σελ. 60). Στο μελαγχολικό «Αναιρετικό» βλέπουμε την κατασταλαγμένη θέση του ποι-

ητή για τη ζωή και τη ματαιότητά της: «Στου βίου μας το ξερονήσι / μας άφησαν οι πειρατές, / έχουμε sos διαμηνύσει / που δεν ελήφθησαν ποτές» (σελ. 118). Αντίθετα στο «Κρασί της νιότης» υπάρχει ένα αισιόδοξο κελάηδημα του ποιητή: « στους λογισμούς μου σε κρατώ / και στ' όνειρο σε σμίγω. / Της νιότης μου ακριβό ποτό / σε πίνω λίγο λίγο» και πιο κάτω: «ο έρωσ κίνησε νωρίς / να μας συναπαντήσει. / Και χωριστήκαμε χωρίς / ποτέ να μας ρωτήσει» (σελ 124). Και έπειτα ο πικρός ύστερος στεναγμός του αιώνιου ποιητή: «Του ταξιδιού πανί λευκό / στα ρεύματα ανοιγμένο. / Σκαλί - σκαλί στο Πολικό / τ' αστέρι μου πηγαίνω. / Με υπερέρα εντολή / παίζεται το παιχνίδι. / Ψυχή μου, ώρα σου καλή / στο μακρινό ταξίδι» («Μακρινό ταξίδι» σελ. 127). Ο ποιητικός λόγος του Τάκη Κολιαβά-Μωλιοτάκη είναι απόσταγμα ψυχής, λίκνισμα σκέψης και στοχασμού, γνωμική διδαχή, γνήσια παραδοσιακή έμπνευση, έκφραση και λυρική κάθαρση, που έρχεται στην πιο γόνιμη στιγμή της διαδρομής του...

Στο ποίημά του «Επύλλιο», που ανθολογείται, μπαίνουμε στη βαθύτερη ουσία της δυναμικής ποιητικής του Τάκη Κολιαβά-Μωλιοτάκη:

ΕΠΥΛΛΙΟ

Σ' αυτή τη γη του παραδείσου
η ζήση δένει με την πέτρα,
κι η πόρτα στέκει της αβύσσου
ορθάνοιχτη στα λίγα μέτρα.

Σ' αυτό το μαγικό βασίλειο
με του δημιουργού τ' αλφάδι,
κρυφτούλι παίζει με τον ήλιο
της νύχτας το βαθύ σκοτάδι.

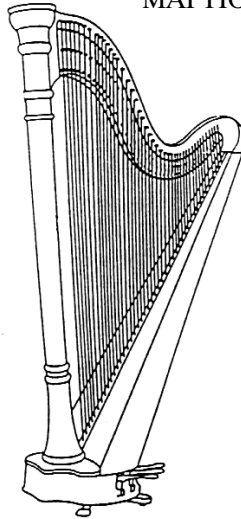

*Ο κόσμος πάλλεται στην έννοια
του δυνατού και του σπονδαίου,
και χάνεται στα τιποτένια
του πρόστυχου και του χυδαίου.*

*Ο Λογισμός ψάχνει την νότα
της μελωδίας π' ανασταίνει,
κι όσο πυκνώνουνε τα φώτα
τόσο κι η δυστυχιά πλαταίνει.*

*Στης φύσης τις ανακνκλώσεις
τ' άστρα της Λογικής ανάβουν,
κι οι δυνατές τ' ανθρώπου γνώσεις
αδυνατούν να καταλάβουν
(σελ. 51)*

ΛΙΜΕΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ,
ΜΑΡΤΙΟΣ 2011, ΤΕΥΧΟΣ 85

Στης Ποίησης τον βωμό ν' ανάψω
πασχίζω, το στερνό κερί.
Κι εκεί που πάω να το γράψω
ενάντιοι μ' απωθούν καιροί.

Κατάδικο μ' έχουν στον τοίχο
στημένο, θλίψεις κι οδυρμοί.
Με την ιδέα και το στίχο
στου δόρατός μου την αιχμή.

Στην ραγισμένη μου γραφίδα
δεν πλέκουν συνειρμοί χρυσοί.
Η τελευταία μου σελίδα
σίγουρα θα βρεθεί μισή.

Με των ειρμών την συγχορδία
Μούσα μου, πάντα ταπεινή.
Ευδόκησε την ΡΑΨΟΔΙΑ
να πέμψω τη ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ...

18.1.1999

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΚΗ

I

Απ' το σεντούκι το παλιό,
στης τέχνης μου τον αργαλειό
κόβω σκουτιά και δένω.
Και με το κέφι του τρελού
δημιουργού, μια κουρελού
συλλογισμών υφαίνω.

Στης μοίρας μου τη στενωπό,
τα χτένια τ' αργαλειού χτυπώ
και παίζουν οι σαΐτες.
Και σχηματίζουν στα μακρά
στημόνια σχέδια πικρά
με τις ισόβιες ήττες.

Στου λογισμού τον αργαλειό,
τ' όνειρο μένει το παλιό
γυμνό και σιγοτρέμει.
Μέχρι το νήμα να κοπεί,
κι απόλυτη πέσει σιωπή
στης μνήμης την ανέμη.

Απ' το σεντούκι το παλιό
στης τέχνης μου τον αργαλειό
κόβω σκουτιά και δένω.
Και με το κέφι του τρελού
δημιουργού, μια κουρελού
συλλογισμών υφαίνω.

II

Στην σκήτη μου τη σφαλιστή,
με βελονάκι και κλωστή
βαθύ τραβώ νυχτέρι.
Η μνήμη φέρνει την κλωνιά
και ράβει σταυροβελονιά
το κουρασμένο χέρι.

Με βελονάκι και κλωστή
και φρόντιση ξεχωριστή
γεμίζει το τελάρο.
Και τα κεντήματα σωρό,
κι εκεί που δεν ακαρτερώ
ανταμοιβή να πάρω.

Στων λογισμών μου τον καμβά,
κεντήματα μες στον ντορβά
του χρόνου σκονισμένα.
Κι αν αραιά χαμογελούν,
ίσως και να μην ωφελούν
ακόμα και σ' εμένα.

Στην σκήτη μου την σφαλιστή
με βελονάκι και κλωστή
βαθύ τραβώ νυχτέρι.
Η μνήμη φέρνει την κλωνιά
και ράβει σταυροβελονιά
το κουρασμένο χέρι.

10.11.2000

ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ

Ώρα καλή και στο καλό διαβατικές στιγμές
από μια σύντομη ζωή που θελητά μας έχει
βαθιά στις κακοτράχαλες του βίου μας ρωγμές
χωρίς να μας προσέχει.

Ώρα καλή και στο καλό που φεύγετε χωρίς
να μας χαμογελάσετε στερνές πικρές μας ώρες,
μας στέρησαν τις άνοιξες και φτάσαμε νωρίς
γυμνοί στις άγριες μπόρες.

Ώρα καλή και στο καλό της νιότης μας φιλιά,
της χειμωνιάς σας πρόφτασε βαρύ τ' αστροπελέκι,
κι ο χρόνος σας σημάδεψε, γλυκόλαλα πουλιά
με δίκαννο τουφέκι.

Ώρα καλή και στο καλό διαβατικοί καιροί
η ζήση, μιας γερόντισσας ζωής το παραμύθι,
κι αιώνιοι διαβαίνουμε μ' ένα στερνό κερί
ταξιδευτές στη Λήθη.

30.12.1999

ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Το καλοκαίρι πέρασε, νωπό το πρωτοβρόχι
απλώνει δάκρυνη σιγή στη χαμηλή σκεπή.
Και μέσα στην αδήριτη των λογισμών απόχνη
απόλυτη σιωπή.

Στον ουρανό δυο σύννεφα νωθρά κι οκνά σαλεύουν
και σε δική τους ίσαλο γραμμή λες κι έχουν μπει.
Και με πυξίδα μυστική στα πέρατα γυρεύουν
απόλυτη σιωπή.

Με τους ανέμους δέρονται κλωνάρια παιδεμένα
και μες στους δρόμους σέρονται κάποια πό' χουν κοπέι.
Κι απ' τα πουλιά που λούφαξαν στις κρύπτες τρομαγμένα
απόλυτη σιωπή.

Κι ο πληγωμένος έρωτας - κροντήρι ραγισμένο
με μιαν εγκάρσια βαθιά στο στήθος εγκοπή.
Και στάλα στάλα το κρασί περνάει το μυρωμένο
στου χρόνου τη σιωπή.

29.12.1999

ΣΤΗΝ ΑΚΡΙΑ ΤΗΣ ΘΥΜΗΣΗΣ

Στην άκρια της θύμησης μας φέρνουνε τα χρόνια
ναυάγια των παλιών καιρών σ' ακρογιαλιές λυγμών,
κι οι λογισμοί φτερώνουνε θλιμμένα χελιδόνια
των ύστερων στιγμών.

Με τους ρυθμούς της θάλασσας τα κύματα γυρίζουν
κι ανασαλεύουν μέσα τους αιώνιοι παλμοί,
και νύχτα κατεβαίνουνε και στα νερά βυθίζουν
λογιών αστερισμοί.

Βαριά σκουριά στις άγκυρες, θύελλες στα κατάρτια
κι αγέρες αχαλίνωτοι στου φλόκου τα πανιά,
κι αποτελείώνει τ' αρμυρό νερό τα σκόρπια ξάρτια
κι η μαύρη σκοτεινιά.

Στην άκρια της θύμησης, πουλιά ζευγαρωμένα
της νιότης, μ' έναν έρωτα στα στήθη μας ξανθό
και στο κατόπι τρικυμιά κι ονειράτα πνιγμένα
στου χρόνου το βυθό.

31.12.1999

ΣΚΙΑΜΑΧΙΑ

Της χειμωνιάς με ζώνουνε σκληρά τα κρύα βράδια,
σβηστό το τζάκι κι η ψυχή τρέμει στην παγωνιά,
σ' αναπολώ σε προσφιλή και στερημένα χάρδια,
κι η σκιά σου στη γωνιά.

Πικρό το δάκρυ της βροχής ώρες χτυπά τα τζάμια
οι λογισμοί στα μαύρα τους διπλώνονται πανιά,
με τυραννάει μιας άδικης μοίρας η στείρα Λάμια,
κι η σκιά σου στη γωνιά.

Ένα λιγνόκορμο κερί δακρύζει λυπημένο
και μαραμένα γέρνουνε στο βάζο δυο κλωνιά
έγινες όνειρο παλιό κι από καιρό χαμένο,
κι η σκιά σου στη γωνιά.

Κι ας ήταν με της χειμωνιάς το διάβα ν' αποσώσω
κι από τη στερημένη μου να ξεκοπώ γενιά
και σαν απόκοσμη σκιά να 'ρθώ να ζευγαρώσω
τη σκιά σου στη γωνιά.

1.1.2000

ΧΙΜΑΙΡΙΚΟ

Σύννεφα μαύρα πύκνωσαν της λύπης τα μαγνάδια
και τρομαγμένη στέκεσαι καρδιά κι αδημονείς,
ανήλεα συσσωρεύονται της νύχτας τα σκοτάδια
και γύρω σου κανείς.

Αναμετρώντας θύμησες λογιάζοντας θυσίες
του παρελθόντος έρημες αυλόπορτες ανοιείς,
αγαπημένα πρόσωπα χαράζουν απουσίες
και γύρω σου κανείς.

Της γης τα λησμοβότανα βαθαίνουνε τις ρίζες
στα χώματα της άκαιρης ζωής της αλγεινής,
και ξεμακραίνουν ράθυμες ημέρες κι ώρες γκριζες
και γύρω σου κανείς.

Καρδούλα που ματώνεσαι και πηγαιμούς γυρεύεις
καταμεσής σ' αιώνιους σταθμούς αναμονής,
με τις βουλές της χίμαιρας απρόσμενα τελεύεις
και γύρω σου κανείς.

30.12.1999

ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

Οι παπαρούνες άναψαν και φλόγωσαν τη γη
και διαβατάρης άνεμος τρελά τις αναδεύει,
κι απλώνουν μια περιτράνη π' αιμορραγεί πληγή
κι ένα κορμί παιδεύει.

Ραίνουν με ροδοπέταλα του χρόνου τις αυλές
μες απ' τους ακατάλυτους νόμους που βασιλεύουν,
κι αίμα σωρεύουν άλικο στου λόφου τις ουλές
ως οι θεοί κελεύουν.

Της ερημιάς απάρθενες υπάρξεις τρουφερές
ερυθριούν αναίτια θαρρείς σε μια ντροπή τους
π' ουδέ τη συλλογίστηκαν κι όμως πολλές φορές
τη ζούνε στη σιωπή τους.

Οι παπαρούνες σήκωσαν στους κάμπους πυρκαγιές
κι ως νικητήρια τρόπαια καιρών κι ωρών ενδόξων
γαλαξιών σαλπίζουνε λαύρες μαρμαρυγές
κι ωδές ουράνιων τόξων.

1.1.2000

ΟΙ ΜΙΝΟΡΕΣ

Μπορεί να μη μπορέσαμε να φτάσουμε ποτές
εκεί που δεν μας άφησαν οι ποταποί καιροί μας.
Όμως το προσπαθήσαμε πολύ σαν ποιητές
με τα φτερά της ρίμας.

Μπορεί να μη μπορέσαμε ν' ανέβουμε κορφές
και τρόπαια ν' ανεμίσουμε στο πιο ψηλό κατάρτι.
Όμως να σχεδιάσουμε πασχίσαμε στροφές
σ' έναν δικό μας χάρτη.

Μπορεί να μη μπορέσαμε στις τέχνης τα σκαλιά
λιμπρέτα να συνθέσουμε της όπερας ιππότες.
Όμως με της κιθάρας μας την ταπεινή λαλιά
δώσαμε κάποιες νότες.

Και τώρα που τελειώνουμε, της νύχτας εραστές
δυό στίχοι μες απ' των στροφών τ' αδέξιο φορτίο,
άμποτε κι απ' τους άδοξους να μένουν ποιητές
ως ύστατον αντίο.

22.11.1999

ΡΑΓΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Απόψε με ματώνουνε δυο στίχοι μου - δυο χέρια
κραδαίνοντας επίμονα και δίχως αφορμή
και με δυο μαυρομάνικα και δίκοπα μαχαίρια
μου σκίζουν το κορμί.

Σκληρά με χαρακώνουνε κατάστηθα δυο ρίμες
και στην απόγνωση βαθιά βάνασα μ' εξωθούν
σαν ερινύες που ξυπνούν απ' οργισμένες μνήμες
κι εκδίκηση ποθούν.

Βαριά με σημαδεύουνε δυο πονεμένοι στίχοι
στίχοι που δεν κατάφεραν ποτέ το φως να δουν
κι από μian άκρια κοινού χαρτιού να 'χουν την τύχη
να σιγοτραγουδούν.

Απόψε με ματώνουνε δυο στίχοι ραγισμένοι
πορείας ανερμάτιστης χαμένοι πειρατές,
και φεύγουν και τους παίρνουνε μαζί τους πικραμένοι
συνήθως οι ποιητές.

31.12.1999

ΕΞΩΓΗΙΝΟΣ ΠΗΠΕΑΣ

Μυστικές φωνές του Νότου
του ξανάβουν την ψυχή.
Παίρνει νύχτα τ' άλογό του
και καλπάζει στη βροχή.

Κόβει σύννεφα και ράβει
στα νυχτέρια του χιονιά,
στο πανσέληνο καράβι
χρυσοκέντητα πανιά.

Μπαίνει απ' του ουρανού τα μάκρη
στα πελάγη των καημών,
των παθών ψάχνει την άκρη
και το τέλος των λυγμών.

Με τις σκέψεις τις κρυφές του
εφτασφράγιστες στο νου,
κάνει τις περιστροφές του
μεταξύ γης κι ουρανού.

Μεσονύχτι φέρνει στ' άστρα
της ψυχής του την ορμή,
τα παλιά να πέσουν κάστρα,
νέοι να χτιστούν βωμοί.

Τα χρυσά φτερά της σέλας
και το μαύρο χαλινό,
του κρατούν το Βόρειο σέλας
σκαλοπάτι Αυγερινό.

Κι απ' τ' ολόγιομο φεγγάρι
μ' επιδέξια θηλιά,
απαντιέται με τον Άρη
μες στις Άρκτου τη σπηλιά.

Και στην Πούλια ξεφαντώνει
στης αγάπης το ρακί,
και τον Κρόνο μαχαιρώνει
από ζήλια ερωτική.

Ώσπου φτάνουν του συντρόφου
οι ζυγές οπλές βαριές
και λυγίζουνε στον ζόφου
τις γρανίτινες ποριές.

Κι ο ιππέας σ' εν' αστέρι
πέφτοντας αιμορραγεί,
με το χαλινό στο χέρι
και την έγνοια του στη γη.

9.12.1998

ΠΕΝΤΕ ΣΥΝΝΕΦΑ

Πέντε σύννεφα του νόστου
φεύγουν εκτός λογισμού
στις θολές γραμμές τ' αγνώστου
και του παραλογισμού,
πέντε σύννεφα, νομάτοι
μ' αρχηγό τους τον Ιγκόρ
ξεδιψούνε στον Ευφράτη
και τραβούν προς το Θαβώρ.

Αδειανές έχουν τις τσέπες
και της νιότης ο πυρσός
αχανείς να δείχνει στέπες
όπου κρύβεται χρυσός,
κι ένας άνεμος του πλούτου
τους φτερώνει την φυγή
μακριά του κόσμου τούτου
σ' αλλουνού θεού τη γη.

Πέντε σύννεφα, τσιγγάνοι
του καημού και της οργής
όντα γρίφων με μελάνι
κόκκινο μιας συλλογής,
σ' ενός ταξιδιού την πλάνη,
σάμπως κλόουν βαριετέ
προς του πόθου το λιμάνι
που δεν έπιασαν ποτέ.

Πέντε σύννεφα, κομμάτι
από δείπνο μυστικό
από θάλασσας αλάτι
κι από φως ηλιακό,
και το βορινό τ' αγιάζι
κι ο νοτιάς που τα κινεί
μαριονέτες τα στοιβάζει
στην παγκόσμια σκηνή.

Πέντε σύννεφα, σαν βέλος
στων θλιμμένων την ψυχή
π' ατενίζουνε το τέλος
κολλημένοι στην αρχή,
κι ένας πόνος στη φαρέτρα
κι απ' της μοίρας την ποριά
του καημού γυρεύουν πέτρα
να πατήσουνε στεριά.

Πέντε σύννεφα, μια νύξη,
μια παλλόμενη σπαθιά
που δεν μπόρεσε να θίξει
του δυνάστη η γροθιά,
και διαβαίνοντας δηλώνει
αμαρτίες κι ενοχές
και μονίμως ξεδιπλώνει,
όνειρα κι απαντοχές.

Αίθριο γαλάζιο φόντο
τ' ουρανού χαμογελά
μ' έναν άνεμο σεκόντο
που φυσάει δειλά δειλά,
και λευκά κουνάει μαντήλια
κάποιες άκριες νεφών
για τα πικραμένα χείλια
μητεράδων κι αδελφών.

Πέντε σύννεφα σαν δόρυ
βαφτισμένο στην πυρά
κάμπους ανιχνεύει κι όρη
και ποτάμια βοερά,
κι ο καημός που δυναμώνει
και το πείσμα το βαρύ
ίσιο φέρνει το τιμόνι
και στραβά πάει το σκαρί.

Τ' όνειρο μια Νηρηΐδα
στων κυμάτων την αχή
ανασταίνει την ελπίδα,
τρέφει την απαντοχή,
κι η ζαβή τ' ανθρώπου μοίρα
σε μια στραβοτιμονιά
τον αδειάζει στην αρμύρα
με σχισμένα τα πανιά.

**Πέντε σύννεφα, καράβια
και τ' αβέβαιο σκηνικό
αποκρύβει την Μπατάβια
κι όλο τον Ειρηνικό,
και σάμπως καταραμένα
κάποιοι μακρινών τοτέμ
μένουν παραπλανημένα
μακριά της Βηθλεέμ.**

6.12.1998

ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

Στρατοκόπε μεθυσμένε
με των άστρων το κρασί,
τα πουλιά κάτι σου λένε
κι ούτε που τ' ακούς εσύ.
Κυνηγός παλιών ονείρων
τα χρυσά κουπιά χτυπάς,
και στις λίμνες των Ιβήρων
χαλαζόβροχο σκορπάς.

Κι όλο φεύγεις και πηγαίνεις
με τη ρώμη της ψυχής,
γύπας κάποιας εμμαρμένης
κι άνεμος απαντοχής.
Και σε σέρνουν τα πελάγη
με τον άμετρο βυθό,
και τα ρεύματα του Γάγγη
με το πνεύμα τ' αγαθό.

Και στις στόχασης τα δάση,
τα πουλιά του Καμερούν
με του φεγγαριού τη χάση
να σε βρύνε δεν μπορούν ...
Μεθυσμένε στρατοκόπε
με των άστρων το κρασί,
κι η πανσέληνος σου το 'πε
κι ούτε π' άκουσες εσύ.

Στις πλατιές αγριές του λίβα
τρέχεις δίχως συλλογή
κι ούτε πρόσκαιρη καλύβα
δεν αξιώθηκες στη γη.
Ανεμόβροχο και χιόνι
σημαδεύουν το κορμί,
κι ο καημός δεν τελειώνει
κι οι αναπάντεχοι διωγμοί.

Όνειρα τρελά και πόθοι
κι όπου θύρα ασφαλιστή
και μια μαύρη μοίρα κλώθει
της πορείας την κλωστή.
Στρατοκόπε πλανεμένη,
κι οι βουλές σε περπατούν
ως εκεί που δεν σε κλαίνε
κι ούτε που σ' αναζητούν ...

5.12.1998

Τ' ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΑ

Παίξε γύφτο το λαγούτο
χτύπα και τον ταμπουρά.
Μη ζητάς στον κόσμο τούτο
των πραγμάτων τη σειρά.
Όλα μένουνε στο χύμα
κι όλα στο χωρίς ρυθμό
μέσα στο μεγάλο κρίμα
και στα δίχως αριθμό...

Φύσα βλάχο την φλογέρα
στον λοφίσκο τον γυμνό,
τη στιγμή που γέρνει η μέρα
κι ακουμπά στο δειλινό.
Σε λιγάκι σουρουπώνει
κι άλλος κοιίτεται βαρύς,
άλλος που δεν ξημερώνει
κι αποκόβεται νωρίς...

Χτύπα μάγκα το μπεγλέρι,
το κακό μας έχει βρει,
με τσιγάρο και νυχτέρι
και καφέ πολλά βαρύ.
Γύρισέ το χάντρα χάντρα
στο μεταξωτό σκοινί,
οι νεκροί μέσα στη μάντρα
και οι ζώντες στη στενή...

Ρίξε γύφτισσα τσιγγάνα
τα κρυμμένα σου χαρτιά.
Σκορπισμένοι δίχως μάνα
μες στη μαύρη ξενιτιά.
Έχουμε βαριά ξεμείνει
στην πληγή μας την κρυφή,
αφού δεν ήταν να γίνει
να σπουδάξουμε γραφή...

Ορεσίβιε μιαν ορμήνια
δάνεισέ μας να χαρείς,
που φαρσί τα μερομήνια
κι άπταιστα τα προχωρείς.
Της ζωής το πεπρωμένο
και το μαύρο ριζικό,
τι μας κρύβει στο γραμμένο
και τι στο προφορικό...

Γέροντα κατοχρονίτη
κι εκ γεννησιμιού κουφέ,
απ' της πείρας σου τη σκήτη
μίλα μας σταυραδεργέ.
Δεν αρκεί το πώς μας κρούει
των πραγμάτων η βοή,
είναι κι όσα δεν ακούει
η δικιά μας ακοή...

Άνθρωπε που δίχως μάτια
στέρα στη γη πατάς,
κι ανεβαίνεις σκαλοπάτια
δίχως να παραπατάς.
Στης ζωής την αλυσίδα
και στο πέλαο της ορμής,
τι σου δείχνει η πυξίδα
που δεν το θωρούμε εμείς...

Μεθυσμένη ταβερνιάρη
από πόνο και κρασί,
το καινούριο γιοματάρι
πως κοστολογείς εσύ.
Μες στα οينو-Ασκληπιεία
μια πικρή ζωή και δεν,
έχει η ψυχοθεραπεία
δρασκελίσει το μηδέν...

Καπετάνιε της οδύνης
με τη γνώμη την ορθή,
δείξε μας κι εσύ τι ψήνεις
στο καζάνι το βαθύ...
Κι ο γερόλυκος στην τέντα
τη λερή αναγερός,
σαν τους άλλους, μια κουβέντα
δεν ξεστόμισε κι αυτός.

6.4.2002

ΛΕΙΨΑΝΟ ΚΑΘΡΕΨΤΗ

Όνειρο κι αχλή - πάνω στο γυαλί
του παλιού καθρέφτη.
Που 'χε την πολλή - την αμαρτωλή
διάθεση του ψεύτη.

Έβρισκε καιρό - κι έλεγε σωρό
πλάνες ιστορίες,
και σαν αλαφρό - σάλευαν φτερό
μπρος του οι κυρίες.

Κι έρχονταν κι οι νιές - κιτρολεμονιές
στην καινούργια φύτρα,
κι έστεκαν μπροστά - με τα δυο στητά
παραδείσια κίτρα.

Κι έφυγε ο καιρός - γέροντας ωχρός
και την κόμη γκρίζα,
κι έμεινες κι εσύ - μόνος στη χρυσή
σκαλιστή κορνίζα.

Κι όνειρο κι αχλή - στο θαμπό γυαλί
της φθοράς σου πέφτει,
λείψανο φτηνό - απ' αλαργινό
πλανερό καθρέφτη.

6.12.1998

ΕΝΑΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

Ένας καβαλάρης χρόνια τρέχει
με βαθύ στα στήθη του λυγμό,
και σταματημό στιγμή δεν έχει
μη και δεν προλάβει τον χαμό.

Το χαμό που γίνεται στ' ανθρώπου
την χωρίς ελπίδα περιοχή,
με τα πυρωμένα του μετώπου
σύνεργα που καίνε την ψυχή.

Ένας καβαλάρης τρέχει χρόνια
με λευκά φτερά περιστεριών,
μες στο καταχείμωνου τα χιόνια
και στο κάμα των καλοκαιριών.

Μήνυμα στο χέρι του βαστάει
της καλής ελπίδας την αχή,
κι απ' τους μελλοθάνατους περνάει
με του λυτρωμού την προσευχή.

Άνθρωποι θλιμμένοι τον κοιτάνε
δάκρυνες ματιές αναριγούν,
χέρια ματωμένα χαιρετάνε
και βαθιές πληγές αιμορραγούν.

Και κανείς δεν λέει, του καβαλάρη,
το χρυσό, να πιάσει χαλινό
κάτι το παρήγορο να πάρει
μέσα στου πολέμου τον καπνό...

Ένας καβαλάρης απ' την κρύπτη
της θεϊκής πορεύεται στοργής,
κι άξιο στους αιώνες παραλήπτη
στην κακοτυχιά ψάχνει της γης.

Και περιπλανώμενος παντέχει
στην αμέριστή του συλλογή,
και της συμφοράς το δάκρυ τρέχει
μες στις μαύρης νύχτας την οργή...

3.7.1999

ΠΕΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Περάτες είμαστε της γης
και τ' άπιαστα ζητάμε,
και πάντα δίχως συλλογής
πυξίδα περπατάμε.

Στοχεύουμε τ' αλαργινά
κι αιώνες προσπερνάμε
λαγκάδια, θάλασσες, βουνά
και πουθενά δεν πάμε.

Περάτες είμαστε της γης
ετούτης που μας τρέφει,
και που κανέναν μας, στοργής
βλέμμα σ' αυτήν, δεν στρέφει.
Εκείνη με ζεστή ματιά
να μας συμπαραστέκει,
κι εμείς τσεκούρι και φωτιά
κι οδυνηρό πελέκι.

Περάτες είμαστε της γης
και στον παθών τα πλάτια,
με λίθους άσβεστης οργής
στεργιώνουμε παλάτια.
Και κύματα μαύρου βοριά
μας τα ξεθεμελιώνουν,
και πέφτουν πάνω μας βαριά
και μας καταπλακώνουν.

Περάτες είμαστε φτωχοί
και πάντα προδομένοι,
ζητώντας την απαντοχή
την πάντοτε χαμένη.
Με μια περίλυπη ψυχή
στα στήθη πληγωμένη
από λιμούς και στοναχή
σε μια ζωή χαμένη.

Περάτες είμαστε ρηχοί
κι αβέβαιοι περπατάμε
μια πρόσκαιρη περιοχή
στο χώμα που πατάμε.
Και μ' έναν άνεμο ψυχρό,
εντός ενός οριού
αράζουμε σ' έναν σταυρό
ψυχρού κοιμητηρίου.

3.1.1998

ΜΑΡΑΜΠΟΥ

Μνήμη Νίκου Καββαδία

Παραβάτης των ταμπού
κι ιδαλγός της προσωδίας
αριβάρει ο Μαραμπού
για λιμάνια της Ινδίας.
Τα χαρτιά της συλλογής
και της γνώσης τα βιβλία
σκούνες άπιαστης φυγής
κι ανοιχτής θαλάσσης πλοία.

Ο Γουίλ ο θερμαστής
μελετώντας το φεγγάρι
στη μεριά της κουπαστής
σέρτικο καπνό φουμάρει.
Κι άκοπο καφέ πικρό
μασουλάει, και το θολό του
βλέμμα, ψάχνει τον Σταυρό
στ' ανοιχτά να δει του Νότου.

Φθινοπωρινού θαμπού
δειλινού θλίψη κι ημίφως
το βλακώδες μαραμπού
φτερωτός της άμμου γρίφος.
Του πελάγου μυστικά
ακουρμαίνεται στ' αγιάζι
χίλια μίλια ναυτικά
μακριά από την Βεγγάζη.

Ρίγος θλίψης περισσής
αναδεύει τα ιστία
κοκαΐνη και χασίς
τα παράνομα φορτία.
Κι ο καιρός με του γαρμπή
την φοβέρα να μην παύει
εμποδίζοντας να μπει
στην Μπατάβια το καράβι.

Οι καημοί, στου λογισμού
περισφίγγονται τ' αδράχτι,
στη φυγή της η μαϊμού
δείχνει το κρυφό της άχτι.
Κι οι γυναίκες της Χιλής
που πωλούν στα πόστα μέλι
κι οποιασδήποτε φυλής,
όλες έχουν ίδια σκέλη.

Ξέμπαρκος ο Μαραμπού
στη βαριά του χρόνου πάχνη
το θλιμμένο μαραμπού
στις ακτές του Σφαξ τον ψάχνει.
Εραστής των μακρινών
πόντων γύρω στις Ινδίες,
κι έδεσε με των κοινών
συνανθρώπων τις κηδείες.

10.2.1998

ΘΛΙΜΜΕΝΕΣ ΩΡΕΣ

Νάτες οι θλιμμένες ώρες
με την πίκρα που κρατούν,
νευρικές γεροντοκόρες
που δεν ξέρουν τι ζητούν.
Περπατούν απάνω κάτω
με του πόνου την ειδή,
και στην πόρτα του θανάτου
ψαχουλεύουν το κλειδί.

Νάτες οι θλιμμένες ώρες
στην απόβραδη σιγή
σάμπως από ξένες χώρες
ξεβρασμένοι ναυαγοί.
Και γυρεύοντας πατρίδα
μες στ' αβέβαια προχωρούν
χωρίς να 'χουν την ελπίδα
πως μπορεί και να τη βρουν.

Νάτες οι θλιμμένες ώρες
των χαμένων δειλινών
σαν γριούλες νεωκόρες
των παλιών εσπερινών.
Μες στα μαύρα τους τσεμπέρια
προσευχές αναμασούν
και μαζεύουν τ' αγιοκέρια
κι άπνοα σ' αυτά φυσούν.

Νάτες οι θλιμμένες ώρες
που στον πόνο τους λυγούν
σαν γυναίκες μαυροφόρες
που βαριά μοιρολογούν.
Και παρακαλούν με δάκρυ
προσφιλή τους που δεν ζει
στην αιώνια, δίχως άκρη,
πόρεψη να 'ναι μαζί.

Νάτες οι θλιμμένες ώρες
στο δωμάτιο το στενό,
σαν γιγάντιες αιώρες
στο πελώριο κενό,
κι απ' ανατολή σε δύση
να τεντώνει το σχοινί
σε μια γη πόχει λυγίσει
και την κλαίν' οι ουρανοί.

24.2.1998

ΛΥΠΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Αν λυπάμαι δυνατά
στα συγκαιρινά μας χρόνια,
είναι που μένουν σβηστά
της αγάπης τα λαμπιόνια.
Και τα γύρω μας, ψυχρά
ο καιρός τα χρωματίζει,
και της μοίρας μας πικρά
η θολή ματιά δακρύζει.

Αν λυγίζω με πολύ
αναστεναγμό και πόνο,
είναι, γιατί το πουλί
ψάχνει και δεν βρίσκει κλώνο.
Και στοιχειώνουν οι γωνιές
και πετρώνουνε τα χρόνια,
κι απ' τις φτωχογειτονιές
χάνονται τα χελιδόνια.

Αν τις νύχτες ξαγρουπνώ
και δεν αναπαύω μάτι,
είναι για τον διπλανό
στου θανάτου το κρεβάτι.
Είναι τ' άμοιρο παιδί
που ζωής στερείται χάρη
και για μια μπουκιά ψωμί
άνυδρο φθίνει βλαστάρι.

Αν με θλίβει κατιτί,
είναι, που μέσα στη μπόρα
ξεχωρίζω το στρατί,
ίσιο σε μιαν ανηφόρα.
Π' οδηγεί στον ουρανό
και της ανθρωπιάς τα πλάτη,
κι έναν δεν θωρώ σεμνό
της πορείας του διαβάτη.

Σμίγουν βόγχοι κι οδυρμοί
στην φορά των συμπληγάδων
απ' την μήνι την ωμή
των αγρίων αφεντάδων.
Που λεκιάζουν με γραφές
και σειρές άλογου λόγου,
και πλατιές υπογραφές,
αποφάσεις παραλόγου.

Κι αν γυρεύω ν' ακουστεί
κι από μένα κάποια λέξη,
είναι που σε μια κλωστή
η ζωή μας έχει μπλέξει.
Και σαλεύει εδώ κι εκεί,
κι ένα τανυσμένο βέλος
δυνατά καραδοκεί
της μητέρας Γης το τέλος.

22.9.1998

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

Ένας άνθρωπος, στου νότου
την απόμερη γωνία,
το μεγάλο βάσανό του
ξεδιπλώνει μ' αγωνία.
Και με πίκρα σιγογέρνει
προς τη σύναξη των όντων,
κι ένας άνεμος το σέρνει
στις γραμμές των οριζόντων.

Ένας άνθρωπος, στη μέση
του κατάψυχρου χειμώνα,
κι αγωνίζεται να δέσει
τη ζωή με τον αγώνα.
Κι η ζωή με τα τσαλίμια
της ωμής αδιαφορίας,
σέρνεται στα στενορύμια
της θλιμμένης ιστορίας.

Ένας άνθρωπος, στον όχθο
τον απόκρημνο του Γάγγη,
σέρνει της φυλής το μόχθο,
τ' ανομήματα και τ' άγη.
Και με τ' ουρανού τ' αστέρι
προσπερνά βουνά και δάση,
προσδοκώντας σ' ένα χέρι
το φορτίο να μοιράσει.

Ένας άνθρωπος στο κρύο
κάπου στα στερνά τ' Οχτώβρη,
και σκοπεύει το θηρίο
να σκοτώσει κει που το 'βρει.
Και στη γνώση του το τέρας
οχυρώνεται μονάχο
στα λαγούμια της Χιμαίρας,
στης καταφυγής το βράχο.

Ένας άνθρωπος, κι ο χρόνος
σ' εν' αβέβαιο ντουέτο,
κι αναλίσκεται επιμόνως
απ' το πέρυσι στο φέτο.
Κι οι παράλυτες βουλές του
στους πλοκάμους της φοβέρας,
και με τις αναβολές του
γιγαντώνεται το τέρας ...

10.12.2001

ΑΙΩΝΙΑ ΠΙΚΡΑ

Τον κόσμο τον συμπόνεσαν της γης οι στοχαστές
κι όνειρο τρισμακάριστο τον πόθησαν οι μύστες,
κι ήρθαν και τον εξύμνησαν αιώνιοι ποιητές
κι απ' τα συθέμελα πολύ τον φρόντισαν οι χτίστες.

Για μια καλύτερη ζωή προσφέρθηκαν ταγοί
κι ημίθεοι καταθέσανε το σθένος τους τ' αντρίκειο,
και μέσα στην απέραντη μαρτυρική πληγή
τελειώσανε παλεύοντας στ' αδύναμου το δίκιο.

Δάκρυο και αίμα των καιρών παντοτινά νωπό
κι ο δρόμος της απαντοχής στην πίστη χαραγμένος,
κι αντικρινά στις λύτρωσης τον άπιαστο σκοπό
ο διαιώνιος άνθρωπος ισόβια πληγωμένος.

3.2.2001

ΕΠΥΛΛΙΟ

Σ' αυτή τη γη του παραδείσου
η ζήση δένει με την πέτρα,
κι η πόρτα στέκει της αβύσσου
ορθάνοιχτη στα λίγα μέτρα.

Σ' αυτό το μαγικό βασίλειο
με του δημιουργού τ' αλφάδι,
κρυφτούλι παίζει με τον ήλιο
της νύχτας το βαθύ σκοτάδι.

Ο κόσμος πάλλεται στην έννοια
του δυνατού και του σπουδαίου,
και χάνεται στα τιποτένια
του πρόστυχου και του χυδαίου.

Ο Λογισμός ψάχνει την νότα
της μελωδίας π' ανασταίνει,
κι όσο πυκνώνουνε τα φώτα
τόσο κι η δυστυχιά πλαταίνει.

Στης φύσης τις ανακυκλώσεις
τ' άστρα της Λογικής ανάβουν,
κι οι δυνατές τ' ανθρώπου γνώσεις
αδυνατούν να καταλάβουν...

2.1.2000

ΒΡΑΔΙΝΟΙ ΤΟΝΟΙ

Βράδυ, στο περβόλι της σιγής
λύγιζαν τα ρόδα λυπημένα.
Κι είχανε τα χάρδια της στοργής
τα λευκά σου χέρια τα γραμμένα.

Κι ήτανε τα μάτια σου τα δύο
σύννεφα μουντά και δακρυσμένα,
και σκιάζαν ένα ρημαδιό
ίδιο με τη μοίρα μου κι εμένα.

Το βαθύ μυστήριο τ' ουρανού
φάνταζε σαν μια πελώρια σκέπη,
μια πυγολαμπίδα μες στο νου
φώτιζε τη θύμηση να βλέπει.

Κίνησες δειλά κάτι να πεις
κι έμεινες και τίποτα δεν είπες,
από θέση κάποτε σιωπής
ιστορεί κανείς μεγάλες λύπες.

Πρόσκαιρα της νιότης τα φτερά
με το χρόνο πάντοτε λυγίζουν,
και μέσα στην λήθη τα νερά
οι περαστικές χαρές ποντίζουν.

Βράδυ, στα περιβόλια του λυγμού
ο βαθύς καημός σκορπάει των ρόδων,
κι έρχεται ο καιρός του χωρισμού
απ' τις τεθλασμένες των παρόδων.

Μες στον κόσμο τούτον τον βαθύ
την ξεχωριστή ψάχνουμε τύχη,
κι έχουμε σαν άνθρωποι χαθεί
στης ζωής της σύγχρονης τη ρήχη.

Από ριζικού μας η χαρά
κι η δικαιοσύνη μας εδόθη,
και μπροστά μας όνειρα νεκρά
και συντρίμια γύρω μας οι πόθοι.

Της καρδιάς παλεύεις αντοχή
και του λογισμού νήμα παντέχεις,
και για σένα δύσμοιρη ψυχή
φτάνεις ως εκεί που δεν αντέχεις.

Κι αναιώνια μοίρα μας χλωμή
στων προσδοκιών βαθιά το κλάμα
σβήνεις, καρτερώντας τη στιγμή
το λυτρωτικό να δείξει θάμα ...

5.12.2001

ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΕΣ

Ο καιρός μας τρέχοντας με βιάση
έρχεται στην ύστερη στροφή
κι η διαδρομή δεν έχει στάση
μήτ' ο πηγαϊμός επιστροφή.

Η κλωστή της ζήσης μ' όποιο μήκος
με την άκρη μένει την στερνή,
κι η ζωή περνάει τελεσιδίκως
στην θανατική της την ποινή.

Κι έρχεται και γίνεται συντρίμμα
ο θνητός, μιας μοίρας π' αναιρεί
κι ένα νεκρικό κερί, τη μνήμη
μέχρι που να σβήσει, συντηρεί.

Κι ο καιρός γυρίζοντας αθροίζει
εγγραφές μαζί και διαγραφές
κι ένας ζωδιακός κύκλος γυρίζει
στων αιώνων τις περιστροφές.

1.6.2000

ΣΚΙΕΣ ΟΝΕΙΡΩΝ

Στης νοσταλγίας τους δρόμους να'μαι
εγώ κι η θλίψη, και περπατάμε.
Νιότη για σένα που σ'έχω χάσει
κι ολωσδιόλου μ'έχεις ξεχάσει.

Θυμάμαι νιότη που 'χες τη χάρη
και κυνηγούσες με το φεγγάρι.
Μέσα στον άστρον τις ορτανσίες
σκιές ονείρων και φαντασίες.

Κι ήρθαν τα χρόνια σκληροί κουρσάροι
κι όλα, των δυό μας, τα 'χουνε πάρει.
Και μας αφήνουν σε μια της Λύπης
γωνιά, να λείπω και να μου λείπεις.

Καλή μου νιότη κι αγαπημένη
μέσα στο χρόνο μένουμε ξένοι.
Σ'ένα τοπίο θαμπό και γκριζό
και δεν με ξέρεις, δεν σε γνωρίζω.

Νιότη μου τόσο παλιά και ξένη
τώρα το ξέρεις τι μας προσμένει.
Μέσα στο κρύο και το σκοτάδι
προτού χαθούμε - καλό σου βράδυ.

8.12.1998

ΟΙ ΡΙΜΕΣ ΤΩΝ ΞΕΧΑΣΜΕΝΩΝ

Απόψε λέει - εγώ κι εσύ,
πήραμε θάλασσα χρυσή
κι η βάρκα λάμπει.
Κι ότι δεν έκαμα παλιά,
κι ότι δεν μπόρεσες αλιά
ο νους το κάμνει.

Εσύ ρυθμός μου φτερωτός,
κι εγώ δικός σου σταυραϊτός
κι είναι και τ' άστρα.
Που μας ξανάβουνε το νου,
και μας ανοίγουν τ' ουρανού
τ' άπαρτα κάστρα.

Των πύργων έκπαγλη κυρά,
κι έχεις τα μάτια φλογερά
κι υγρά τα χείλη.
Και σ' αντιγράφω τρυφερή,
στους συνειρμούς μου με κερί
και με κοντύλι.

Σαν Αφροδίτη κι Αθηνά,
σε φέρνουν σύννεφα γκρενά
σ' άλλους αιώνες.
Σ' αυτούς που τρέχουν μ' αριθμούς,
και χτίζονται σ' άλλους ρυθμούς
οι Παρθενώνες...

Απόψε σαν εγώ κι εσύ,
στης φαντασίας το κρασί
βαριά πιωμένοι.
Κι ανάμεσά μας τα βουνά,
κι ανταμωθήκαμε ξανά
δυο ξεχασμένοι.

11.12.1998

ΤΟ ΠΛΟΙΟ

Ήρεμο πέλαγο και λείο
κι ανταύγειες του δειλινού.
Κι αχνοδιαγράφεται το πλοίο
στο σύνορο γης κι ουρανού.
Το πλοίο με τους επιβάτες
τους άγνωστους και τους λογής
που ξεμακραίνουνε στις στράτες
της ανερμάτιστης φυγής.

Γκρίζο το πέλαγο και μόλις
το πλοίο σαν μια μολυβιά.
Κι ένας ματώνεται, της πόλης
δεσμώτης, στην βαριά σκλαβιά.
Και φθείρεται πικρός και μόνος
στο βράχο της απαντοχής,
και γύπας άγρυπνος ο πόνος
μες στην ικμάδα της ψυχής.

Μουντό το πέλαγο και λείο
και με τη νύχτα σκοτεινό.
Και της φυγής τ' άθωρο πλοίο
μοιραία πρώτο και στερνό.
Κι οι ταξιδιώτες που δεν μπαίνουν
στη ρότα του καιρού ποτές
οι λίγοι κι εκλεκτοί που μένουν
στον Καύκασό τους στοχαστές.

25.6.1999

ΨΕΥΔΟΓΡΑΦΙΑ

Θα μεθύσω πάλι με τους ήχους
της φθινοπωριάτικης βροχής,
κι ίσως ξαναβάλω κάποιους στίχους
στο ρυθμό μιας μύχιας προσευχής.

Τόσο που περνάς γλυκά βροχή μου,
νύχτα στο δρομάκι το στενό,
νοιώθω να γυρεύεις την ψυχή μου
να την πας ταξίδι μακρινό.

Κι ίσως να ζητάς μιαν αδερφή σου
κι όπως τριγυρνάς εδώ κι εκεί
να 'χεις μια διαίσθηση κρυφή σου
πως εδώ τριγύρω κατοικεί...

Θα μεθύσω πάλι με τις ρίμες
κι ίσως μεθυσμένος ως εδώ,
άκαιρους καημούς κι άγονες μνήμες
μιας πικρής ζωής να τραγουδώ.

Και τ' αστέρια γέρνουν από πάνω
και με τη δική τους συλλογή
λογαριάζουν έναν παραπάνω
ποιητή παράξενο στη γη...

Θα μεθύσω λέω με τους ήχους,
κι ίσως και να μέθυσσα πολύ
και ψευδογραφώ νερένιους στίχους
στης βροχής απάνω την αχλύ.

19.12.1999

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ

Πέφτει το σούρουπο στους δρόμους αραιό
κι έχει σιγήσει των πουλιών η συναυλία.
Κι επτά πληγές αιμορραγούν του Φαραώ
μέσα στης σκέψης μου τα κίτρινα βιβλία.

Ένας της Ήπειρος αϊτός αντικρινά
σκίζει το βράχο για να βρει νερό κρυστάλλι.
Το νύχι μέταλλο σκληρό και με πονά
όπως εσύ πονούσες κάποτε, Κρυστάλλη.

Γεμίζει τρύπες ο βοριάς τον μουσαμά
κι αυτός απόφιος τους καιρούς μέσα του μπάζει.
Κι ο γύφτος γέρνει στις στροφές του Παλαμά
και τρεμουλιάζει το κορμί του στο χαλάζι.

Η Πολυδούρη με της νιότης το χτικιό
κι ένα κρεβάτι δυτικό στη «Σωτηρία».
Πλέκει της ρίμας τ' ανεχτίμητο προικιό
μέχρι να βγει προς την αιώνια σωτηρία.

Απ' της Πρεβέζης τα σοκάκια τα παλιά
με λίγες κάργιες να σαλεύουνε στους τοίχους.
Με σημαδεύει σαν μοιραία πιστολιά
ο Καρυωτάκης με πικρούς κι εξαίσιους στίχους.

Ο κυρ Αλέξανδρος στις Σκιάθου το νησί
κι ο Σολωμός από της Ζάκυνθος τα μέρη.
Με ραψωδίες, με ψαλμούς και με κρασί
του χρόνου λύτρωση γυρεύουνε να φέρει.

Κι ο Ναζωραίος πάν' απ' όλους στο Ναό
της καλοσύνης, με θυσία στο σταυρό του.
Για τους αμέτρητους του κόσμου Φαραώ
αιώνες τώρα μεσιτεύει στον Θεό του.

Κι οι Μούσες μ' ένα μοιρολόι γοερό
φιγούρες σαν από θεότρελο ζωγράφο.
Τον Ελικώνα τους αφήνουνε καιρό
και συντριμμένες στις ζωής θρηγούν τον τάφο...

Σκότος βαθύ σ' έναν πλανήτη γηραιό
και μια διάχυτη βαριά μελαγχολία.
Κι ο κόσμος όλος, ένας θνήσκων Φαραώ
μες στις ζωής τα ληξιπρόθεσμα βιβλία.

11.12.1998

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Βρίσκονται πάντοτε στου νου μου τα στενά
κάποιες ιδέες σαν μισόσβηστες εικόνες
σε ρημαγμένα μοναστήρια σκοτεινά
που τα λειτούργησαν πιστοί σ' άλλους αιώνες.

Βρίσκονται πάντοτε στου νου μου τις στοές
σκόρπιες κι αόριστες φωνές που προσκαλύνε,
σαν από κάποιες προηγούμενες ζωές,
κι από μελλούμενες που δεν θα γεννηθούνε.

Βρίσκονται πάντοτε στα βάθη της ψυχής
κάποια πανάρχαια κι αδιάβαστα βιβλία
που σαν δεν έχουν τη στοργή της προσοχής
φθείρονται μέσα σε βαθιά μελαγχολία.

Βρίσκονται πάντοτε κλεισμένοι στην καρδιά
δίδυμοι σύντροφοι τ' ανθρώπου πιστοί σκλάβοι
με μιας ευρύτερης πορείας τα κλειδιά
που δεν προσπάθησε κανείς να παραλάβει.

Βρίσκονται μέσα σε πανάρχαια κελιά
κρυφές ιδέες χαραγμένες σε γρανίτη,
σαν ένα σμήνος απ' αλάλητα πουλιά
κι άδοξους μύστες μεσ' στην ίδια τους τη σκήπη.

Βρίσκομαι πάντοτε σε μια θέση κι εγώ
που μεσ' σ' αβέβαιες πλανιέμαι συγκινήσεις,
και σαν παράφρων Δον Κιχώτης ναυαγώ
σε κάποιες πάντα λανθασμένες μου κινήσεις.

27.6.1999

ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΣ

Ήθελε να 'ρθει μ' ένα σωρό
λούλουδα λευκά στα δυο του χέρια,
κι όλο καρτερούσε τον καιρό
και της νύχτας ρώταγε τ' αστέρια.

Έψαχνε της μοίρας τη στροφή
και συχνά με την αμφιβολία
έσκυβε με διάθεση κρυφή
σε προφητικά παλιά βιβλία.

Ξέταζε περάσματα πουλιών
κι ορισμούς ερμήνευε λογίων
και στα μοναστήρια των παλιών
εποχών παπύρους των αγίων.

Είχε τη δική του περιοχή
και την άγια πύλη τ' ουρανού του,
κι ήταν από χώμα και βροχή
οι στροφές που γέμιζαν το νου του.

Λόγιαζε να 'ρθει, κι όμως ποτέ
βήματά του δεν αφήκαν ήχον,
κι απομένει μ' άφθαστους ποιητές
πάνω σε στροφές αδέξιων στίχων.

19.12.1999

Ο ΚΙΣΣΟΣ

Μαύρος κισσός πιάνει τους τοίχους
και πλέκει τους δικούς του στίχους
κι όπως πολύφυλλος απλώνει
το νόημά του ξεδιπλώνει.

Με την βροχή και με τον ήλιο
διπλώνεται στο περιστύλιο,
κι εντός του φτερωτά και γρούλοι
συγκατοικούν εχθροί και φίλοι.

Κισσός περίλυπος απλώνει
και στον μαντρότοιχο σκαλώνει,
και διατηρεί με κρύο και ζέστη
συνάφεια με τον ασβέστη.

Πλατύφυλλος κισσός ριζώνει
κι ανοίγεται και περιζώνει
στην στόχασή του την περίσσια
τριανταφυλλιές και κυπαρίσσια.

Που περπατάς της γης τα πλάτη,
της μοίρας μου το μονοπάτι
πάρε σιγά και σκέπασέ μου
τον ύπνο τον στερνό, κισσέ μου.

18.1.2000

ΙΔΑΛΓΟΣ

Ήθελα να φύγω, κι ένα κύμα
να με φέρει λόγιαζα γλυκό
από της ζωής το μαύρο κρύμα
σ' έναν άλλο κόσμο λογικό.

Ήθελα να φύγω, κι είχα στρέψει
στ' άστρα τη ματιά μου και το νου.
Μ' είχαν με το λάμπος τους μαγέψει
και με την αγνεία τ' ουρανού.

Ήθελα να φύγω, κι όμως ένα
ριζιμιό κι εγώ δεντρί της γης
διασκορπίζω σκέψεις - μαραμένα
φύλλα - στους ανέμους της οργής.

Και στο χώμα δέσμιος παραμένω
ιδαλγός ονειρών και φυγής,
κι από τα σκαλιά της Λήθης βγαίνω
στην πλατιά κοιλάδα της σιγής...

26.6.1999

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Τα όνειρά μας ξέμειναν, σάμπως σε μακρινά
λιμάνια, κάποιοι ναυαγοί για πάντα ξεχασμένοι.
Πηγαίνουμε κι ερχόμαστε, προς κι απ' το πουθενά
και μένουμε καταμεσής γης κι ουρανού χαμένοι.

Με της αυγής το πρώτο φως παίρνουμε το στρατί
γυρεύοντας ιδανικά στοργής κι αδελφοσύνης.
Και βρίσκονται στο διάβα μας βαρβάρων συρφετοί
και μας αμπώχνουν στους γκρεμούς της άμετρης οδύνης.

Το θέλουν οι πανάρχαιες των συνετών γραφές
τ' αφήσαν κι οι πρωτόγονοι σημάδι στους γροανίτες.
Και μες στις διαιώνιες της γης περιστροφές
οι μοίρες μας συγκρούονται σκληρά με τους προφήτες.

Η φρόνηση δεν μπόρεσε μέχρις εδώ να βγει
και κάθετα τον γόρδιο δεσμό με μας να κόψει.
Ο κόσμος παραδίνεται σύσσωμος στην οργή
και μάταια της προκοπής αναζητάει την όψη.

Δεν έχουνε τ' αξήγητα σαφώς εξηγηθεί
και παραμένουν ασαφή τα κρυπτογραφημένα.
Ο κόσμος ψάχνει ριζιμιό λιθάρι να σταθεί
κι εμπρός του νέφη μελανά πυκνώνουν δακρυσμένα.

Αιώνες αναπάντητα τα πως και τα γιατί
από τις διφορούμενες Κασσάνδρες και Πυθίες.
Το δίκαιο τ' οροθετούν αλλιώς οι συνετοί
κι αλλιώς της γης οι δυνατοί χαράζουν τις ευθείες.

31.10.2004

EIKONA

Άβουλες οι στιγμές και μ' έχουν σύρει
κι ώρες στέκω μπροστά στο παραθύρι
και μ' όραση πικρή κοιτάζω πέρα
τα δέντρα να σαλεύουν στον αέρα.

Στον ουρανό δυο σύννεφα διαβαίνουν
σαν να 'ρχονται και σάμπως να πηγαίνουν
με την ορμή στο στήθος ενός νόστου
στα βάθη τ' ανωνύμου και τ' αγνώστου.

Στου κήπου τις βραγιές ένα σπουργίτι
τη γης αναμοχλεύει με τη μύτη
και προσδοκά στ' αγώνα του τη νίκη
το φτωχικό μερίδιο που τ' ανήκει.

Ένα πουλί στο σύθαμπο φτερώνει
και μες σε μαύρους κύκλους στεφανώνει
τις περί λευτεριάς σκέψεις - στη θέα
ενός σιδεροδέσμιου Προμηθέα.

Άβουλες οι στιγμές κι έχω ξεμείνει
στων ημερών την άκρατην οδύνη
και νιώθω καταπάνω μου τη Νύχτα
με τη στερνή στα χείλη «καληνύχτα».

7.11.1999

ΕΝΑΣ ΘΙΑΣΟΣ

Ένας θίασος συνήθως ξετυλίγει
στο μυαλό μου παραστάσεις κωμικές.
και δεν θέλει να μ' αφήσει και να φύγει
και τις ώρες μου τις πιο δραματικές.

Έχει στήσει τη σκηνή του κι έχει κάτσει
στο μαρτύριο της ψυχής καταντικρύ,
και περνούν με τη σειρά τους οι παλιάτσοι
κι οι ρολίστες οι μεγάλοι κι οι μικροί.

Κι ο καθένας με τ' αμίμητό του μπρίο
να με κάνει να γελάσω προσπαθεί.
Όμως θες απ' της μονάξιας μου το κρύο
που 'χει μέσα μου καιρό συσσωρευθεί.

Και γιατί με περιζώνουνε συμβάντα
που το κέφι μου πολύ βαριά χαλούν,
υποπεύομαι, πικρά κι ίσως για πάντα
λησμονήσουνε τα χείλη να γελούν...

Και φοβάμαι πως κι ο θίασος θα στέκει
και θα δίνει παραστάσεις βραδινές
στου στενού ρεπερτορίου του το στέκι
συνεχώς μπροστά σε θέσεις αδειανές.

13.2.1998

ΕΡΕΒΟΣ

Της πόλης το ρολόι, δέκα
φορές, χτυπάει μακρινά.
Σαν αινιγματική γυναίκα
η νύχτα βγαίνει στα στενά.

Πυκνώνει στον νεφών το δάκρυ
το μοιρολόι της βροχής.
Οι στεναγμοί δεν βρίσκουν άκρη
στα σύνορα της αντοχής.

Στη σκοτεινιά σπρώχνουν οι δείχτες
το βήμα των ωχρών ωρών.
Οι στοχασμοί παλιοί ξενύχτες
στα στενορύμια των καιρών.

Έχει τον κόσμο κατακλύσει
έρεβος άγριο και βαθύ.
Οι στόχοι έχουν ατονήσει
κι ο κόσμος αποξενωθεί.

Η ζήση τρέχει δίχως χάρη
στης μοναξιάς της το κενό.
Και το ρομαντικό φεγγάρι
ξέμεινε σκεύος αδειανό.

Κι η πόλη στο σκοτάδι δίχως
ελπίδας ίχνος στην καρδιά.
Και λάφυρο, κρατάει το ψύχος,
της διεξόδου τα κλειδιά.

23.11.1999

ΚΛΕΙΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Κλειστό το σπίτι χρόνια και ποιος ξέρει
αν μέσα του κονεύει μια ψυχή
ασκητική, που σώζουν κάποιοι γέροι
π' ανήκουν σε μια άλλη εποχή.

Βουβό το σπίτι κι έχουν από χρόνια
στους γείσους απομείνει της σκεπής
φωλιές από φευγάτα χελιδόνια
σημάδια μιας περίλυπης σιωπής.

Κενό το σπίτι κι έχουνε τα χόρτα
πυργώσει μια μορφή βαριά κι ωχρή
μπροστά στ' αρχοντικού ρυθμού την πόρτα
που ρημαγμένη στέκει και ψυχρή.

Μουντό το σπίτι σαν ένα βιβλίο
γραμμένο σε περίοδο παλιά
που για να βρει κανείς το μεγαλείο
πρέπει ν' ανέβει πέτρινα σκαλιά.

Στοιχειό το σπίτι μ' έχει συνεπάρει
και νοερά συχνά τ' αναδιφώ,
και μαθητούδι βγαίνω με φεγγάρι
και στο σχολειό του μπαίνω το κρυφό.

30.10.1999

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΠΛΟΙΑ

Στων ωρών το περιδίνημα
αριβάρουνε τα πλοία
φορτωμένα του φθινόπωρου
τη βαριά μελαγχολία.

Μάχονται με τ' ανεμόβροχο
και την όστρια κόντρα σκίζουν
και βιράρουν και δεν φτάνουνε,
φεύγουνε και δεν γυρίζουν.

Η πορεία τους στη γέμιση
και στη χάση της σελήνης
και να μην κιαλάρει ο μπούσουλας
στίγμα ποθητής γαλήνης.

Κι οι μοιραίοι καραβοκύρηδες
μάταια πικροί και μόνοι,
μακρινούς στοχεύουν έρωτες
στων ονείρων το τιμόνι.

Κι επιμένουν στο ταξίδι τους
που τους συνεπαίρνει νέους
και τους φέρνει μεσοπέλαγα
ναυαγούς καπετανέους.

Και στου νόστου τ' απολίμανα
του καημού τους ρίχνει λεία,
κι αργοσβήνουν στου φθινόπωρου
τη βαριά μελαγχολία...

10.12.1998

ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ

Ειν' ωραίο να νυχτώνει
πάνω στη θλιμμένη γη,
και ν' αρχίζει το τριζόνι
να ξηλώνει τη σιγή.
Και με ξηλωμένο νήμα
στη βαθιά σου στοναχή,
να μπαλώνεις τσίμα-τσιμα
την φθαρμένη σου ψυχή.

Ειν' ωραίο να νυχτώνει
και μέσα στη σιγαλιά
να γρικάς κάπου του γκιώνη
την απόμακρη λαλιά.
Και μεσάνυχτα και κάτι
απ' τ' απόλυτο κενό,
να πλευρίζεις την Εκάτη
ν' ακουμπάς τον ουρανό.

Ειν' ωραίο να νυχτώνει
κι ένα αίσθημα βαθύ,
απαλά να σε λυτρώνει
και προς τ' άστρα να σ' ωθεί.
Και να γέρνεις το κεφάλι
κι ένα φως άλλης αυγής
να σου δείχνει τ' ακρογιαλί
της απόλυτης φυγής.

19.3.2002

ΔΑΚΡΥΑ ΨΥΧΗΣ

Μέσα σ' ένα σύννεφο που μοιάζει
σαν ν' ανοίγει διάπλατα πανιά,
και να ταξιδεύει για Βεγγάζη
ή κάποια της γης άλλη γωνιά.
Σ' ένα τέτοιο σύννεφο νομίζω
κάποτε πως βρίσκομαι κι εγώ
κι από μια σχισμή του ξεχωρίζω
έναν στην ψυχή μου ναυαγό.

Μέσα σ' ένα σύννεφο με φλόκους
άγκυρες αντένες και σκουριά,
και να ταξιδεύει με σορόκους
για τ' Αλγέρι και την Μπαρμπαριά.
Μ' ένα τέτοιο σύννεφο - καθόλου
δύσκολο - ψυχή να τριγυρνάς,
στις γραμμές ενός άπιαστου πόλου
καθώς μες στους γήινους γερνάς...

Μέσα σ' ένα σύννεφο δακρύζει
ένα ρίγος έντονης βροχής,
κι ένας νους βαρύς δεν ξεχωρίζει
σύννεφο και δάκρυα ψυχής.

11.3.1998

ΝΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Μου κρατάς τα νήματα του νου
και μες στο νυχτέρι τα ξεμπλέκεις,
και στο μελιχρό τ' Αυγερινού
φως, ανασκουμπώνεσαι και πλέκεις.

Νύχτες στην αγρύπνια τ' αργαλειού
παίζουνε τα χτένια κι οι σαΐτες,
και χορεύουν μάνες του Σουλιού
και πυκνώνουν κλέφτες Μοραΐτες.

Με της ιστορίας τα μαβιά
και τα γαλανόλευκα κουβάρια
ένας Οδυσσέας στη Γραβιά
ξαναζεί με κάποια παλικάρια.

Από των πελάγων την ορμή
κάπου στ' ανοιχτά της Φολεγάνδρου
κι η Γοργόνα μ' άγγιχτο κορμί
δέρνεται στην έγνοια τ' Αλεξάνδρου.

Νήματα της θύμησης γκρενά
στης πορείας τ' άσωτο σιρίτι,
κι ο Πατροκοσμάς που τριγυρνά
και χρησμούς θεόπνευστους κηρύττει.

Και με τα χιονάτα και τα κρεμ
και τα χρυσαφί και τ' ασημένια,
να ξυπνά το Βρέφος της Βηθλεέμ
πάνω στα στρωσίδια τ' αχυρένια ...

Μου κρατάς τα νήματα του νου
φαντασία, κι όνειρα ξεϋφαίνω
κι αναμεταξύ γης κι ουρανού
ανεβαίνεις πάντα κι ανεβαίνω.

Κι αν δεν ήσουν, σκέφτομαι, κι εσύ
με των αποχρώσεων τους στίχους,
μαύροι θα μας έζωναν κισσοί
μες στην ταπεινής ζωής τους τοίχους.

30.6.1999

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΜΝΗΜΗΣ

Στου λογισμού τα σκαλοπάτια
της θύμησης ράβω κομμάτια,
και με στημόνι και ψαλίδι
μπαίνω νυχτέρι στο διασίδι.

Χρυσή κλωστή και μαντζουράνα
χρόνια μαζί και χώρια μάνα,
και στην αυλή της ειμαρμένης
από την ρόκα σου δεν βγαίνεις.

Πικρό καφέ μες στο ποτήρι
πίνεις πατέρα νοικοκύρη,
όντας φιλιώθηκες τον Χάρο
κι ανάβετε μαζί τσιγάρο.

Στα λιακωτά του παραδείσου
για μια στιγμή γιαγιά μαζί σου,
την ξεπληρώνω μ' όποιο μέτρο
στον φύλακα τον Άγιο Πέτρο.

Της νιότης μου ταξιδεμένες
μούσες μου πολυαγαπημένες,
τους έρωτες και τη στοργή μας
αποστερείς θλιμμένη γη μας...

Παλιές μου θύμησες κομμάτια
καημοί και δάκρυα στα μάτια,
κι έγνοια μου που διαβαίνεις ίσια
το δρόμο προς τα κυπαρίσσια.

13.12.1998

ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μ' αρέσουνε τα σύννεφα τα φθινοπωρινά
όταν το σούρουπο περνούν αθόρυβα τη χώρα,
και προσπερνούν και χάνονται στα μακρινά βουνά
χωρίς ν' αφήνουνε καμιά στο πέρασμά τους μπόρα.

Μ' αρέσουνε τα κύματα ν' αχούν απανωτά
επάνω στα πολύχρωμα της αμμουδιάς χαλίγια,
κι απ' του γαλάζιου πέλαγου να φτάνουν τ' ανοιχτά
στο λιμανάκι του νησιού τα ψαριανά καΐκια.

Μ' αρέσει τους αγέρηδες ν' ακούω να περνούν
απ' τις συστάδες των δεντρών, τα δάση τα παρθένα,
τους νόμους τους γενεσιουργούς αέναα να ξυπνούν
χωρίς ξωπίσω τους κλωνιά ν' αφήνουν συντριμμένα.

Μ' αρέσουν τ' αναιώνια κι άγραφα μυστικά
που συγκρατεί κάποιων ειδών η μοίρα σφραγισμένα
πάνω σε ταξιδιάρικα κι αποδημητικά
χωρίς πατρίδα, μα ποτέ στη γη ξενιτεμένα.

Μ' αρέσουν και τα σήμαντρα τ' απογευματινά
που μέσα στου πολιτισμού τους στεναγμούς σημαίνουν
για τους θλιμμένους ναυαγούς στις ύλης τον βραχνά,
και λυπημένα στου χαλκού τους ήχους επιμένουν...

15.11.1999

ΑΣΜΑ ΒΑΡΒΑΡΙΚΟΝ

Στο γέγραμα μύρια χρώματα κι αμέτρητοι ζωγράφοι
και σαν ακατασίγαστες φωνές από Καβάφη.

Η παγωμένη κάμαρα με τα κεριά σβησμένα
κι αχός βαρύς, οι βάρβαροι, που φτάνουν απ' τα ξένα.

Χωρίς αιδώ, περίσκεψιν, συμπόνεση και λύπη
η Πόλις, τους κομίσαντες Τέχνην, εγκαταλείπει.

Κι όπου πατρίδας τρόπαια και χρέους Θερμοπύλες
τους εφιάλτες πέμπουνε ν' ανοίξουνε τις πύλες.

Στης ηδονής τους έκλυτους ρυθμούς η σατραπεία
εκμηδενίζει πρόσωπα κι υψώνει προσωπεία.

Ελπίδας στίγμα ψάχνοντας του πηγαϊμού τα σκάφη
Ευρίωνος προβάλουνε και Ιγνατίων τάφοι.

Η γέρικη περίλυπη ψυχή μες στην εσπέρα
γυρεύει τα παράθυρα ν' ανοίξει στον αέρα.

Κι η θάλασσα του πρωϊού, Τρώων να πνίγει δράκες
καθώς προς τις ανεύρετες κωπηλατούν Ιθάκες...

3.2.1998

Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΤΡΕΛΟΥ

Είναι φορές που ζω μια πλάνη
εκεί που πάω να κοιμηθώ,
πως τάχατες έχω πεθάνει
και βρίσκομαι σ' ένα βυθό.
Σ' ένα βυθό σκουριά γεμάτο
με το κουφάρι μου σκεβρό
κι απ' του βυθού τον μαύρο πάτο
ψάχνω διέξοδο να βρω.

Είναι φορές που ζω μια πλάνη
βαθιά στον ταραγμένο νου
σάμπως να μ' έχει το ταβάνι
καταπλακώσει τ' ουρανού.
Και στους σωρούς των συντριμμάτων
του σίδηρου και του μπετό,
κι εγώ στη δίνη των πραγμάτων
ένα συντρίμμα περιττό.

Είναι φορές που νιώθω σάμπως
ναυάγιο στον ωκεανό,
που χάνει της αυγής το λάμπος
της νύχτας τον Αυγερινό.
Κι απ' τη γραμμή του παραδείσου
θύμα της ίδιας του στροφής,
μπήκε κομμάτι της αβύσσου
και μέρος της καταστροφής.

Είναι φορές που με φοράνε,
κι άλλες φορές που τις φορώ,
τρελές και με κυκλοφοράνε
τρελός και τις κυκλοφορώ.

24.11.1999

ΜΕ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ

Με θυμούνται πράγματα παλιά
με κοιτούν, με δείχνουν, μου μιλάνε,
όταν σαν απόδημα πουλιά
στο σκεβρό κουφάρι μου γυρνάνε.

Φτάνουνε μ' αχνή περπατησιά
πλησιάζουν και με χαιρετάνε,
σαν πιστοί που μπαίνουν σ' εκκλησιά
και τον κύριό τους προσκυνάνε.

Με θυμούνται πράγματα παλιά
λόγια της αγάπης κεντημένα
σε μια παιδική πρωταπριλιά
κι ίσως και γι' αυτό νωρίς χαμένα.

Τρυφερά λουλούδια μυγδαλιάς
πεταλάκια πρώιμης ανεμώνας
που τα δέρνει βάνανσος βοριάς
και ποδοπατάει βαρύς χειμώνας.

Με θυμούνται πράγματα παλιά
κι έχουν όλα κάτι να μου λένε,
τα θωρούν τα μάτια μου, κι αλιά
θέλουνε να κλάψουν, μα δεν κλαίνε.

Ίσως γιατί ξέρουνε κι αυτά
πως ότι διαβεί, μένει φευγάτο,
και της ειμαρμένης τα γραφτά
δεν κρατούν κενά για παρακάτω.

Με θυμούνται πράγματα παλιά
μακρινά και σαν μαρμαρωμένα,
κι απ' της λησμοσύνης τη σπηλιά
ξεπηδούν μουντά και στοιχειωμένα.

Κι έρχονται σ' ατέλειωτη γραμμή
και με συντροφεύουνε για λίγο,
μέχρι που να 'ρθεί κάποια στιγμή
που μ' αυτά μαζί κι εγώ θα φύγω.

24.2.1998

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Προσμένουμε τον ερχομό της άνοιξης ατάκτως
ριγμένοι σε μια πέτρινη του βράχου κουπαστή,
κι ένας υψούμενος τραχύς μας αποκρούει κάκτος
τις ανεμώνες που έχουνε το λάμπος στολιστεί.

Προσμένουμε στην έρημο κάποιας μας δυστυχίας
άβουλοι με συλλογισμούς άκαιρους και ρηχούς,
ελπίζοντας στην έλευση μιας αμαξοστοιχίας
που δεν έχει πηδάλιο και κίνησης τροχούς.

Προσμένουμε τα ποθητά να προσαράξουν πλοία
και προσδοκώντας φθάνουμε στον βίου τας δυσμάς,
και γέρνουμε αταξίδευτοι σε κάποια παραλία
φιλόστοργη για μερικούς, απρόσιτη σ' εμάς.

Προσμένουμε τ' αβέβαιο σάμπως βεβαιωμένοι
από βαθύ συναίσθημα κι από πλατύ λυγμό,
και προχωρούμε τραγικά και παραπλανημένοι
με τα δικά μας βήματα προς τον αφανισμό.

Προσμένουμε, κι η προσμονή μας θέλει μεθυσμένους
μ' ένα γλυκό κι αόρατο μαγευτικό ποτό,
και με τις παραισθήσεις μας ζούμε σ' ευτυχισμένους
κόσμους, που να τους φτάσουμε δεν είναι μπορετό.

9.10.2001

ΚΑΛΕΣΜΑ

Ήταν οι μέρες τότε που μετρούσαμε
της άνοιξης τα ρόδα στα παρτέρια,
και μέσα στους αέρηδες πετούσαμε
ανέμελα της νιότης περιστέρια.

Ήταν οι μέρες τότε που δροσίζαμε
στον ιδρώ μας, της κλήρας μας τα βράχια,
κι ερχόταν ο καιρός κι αποθερίζαμε
κι όλος ο θησαυρός μας λίγα στάχνα.

Ήταν οι μέρες τότε που τον τρύγο μας
μόλις που καταφέραμε με κόπο,
μ' αφέντη κι ανελήτο κολλήγο μας
εκείνο τον στενό δικό μας τόπο.

Κι είναι τούτες οι μέρες σαν επίμονο
κάλεσμα μακρινών κι άγνωρων πόντων,
που φτάνει και χτυπάει καταχείμωνο
τις θύρες των θνητών κι έλλογων όντων.

17.12.1998

ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Βάλε να πιούμε στην υγεία της μοίρας που μισεί
εμάς και τους συντρόφους μας που 'χουμε ξεχωρίσει.
Κι αφού βαριά ζαλίσουμε τον πόνο με κρασί
να γείρει ν' αποκοιμηθεί και να μας λησμονήσει.

Ένα ποτήρι στην υγεία του μόχθου που χτυπά
και χαρακώνει το κορμί με δίκικο σιλέτο,
να ξεσηκώσει τον βοριά που ξέρει να σκορπά
τις έγνοιες που μας σάρωσαν αλύπητα κι εφέτο.

Άντε να πιούμε στην υγεία του δυνατού καημού
που τους αδύναμους της γης πρόσκαιρα δυναμώνει,
κι από το βύθος, την καρδιά σηκώνει του λυγμού
και την αξιώνει, το σφυρί να το χτυπά στ' αμόνι.

Δάκρυ κι ιδρώτας και κρασί κερνούν γουλιά γουλιά
τη μοίρα που δεν φύλαξε ποτέ για μας χατήρι.
Κι εμείς της παραβγαίνουμε στις μέθης τα σκαλιά
συνήθως κάθε σούρουπο, ποτήρι με ποτήρι.

Φέρε να πιούμε στην υγεία της περισυλλογής
της λησμοσύνης το πιτό γέροντα ταβερνιάρη.
Μέχρι το γλυκοχάραμα της ύστερης αυγής
που το μοιραίο σύννεφο της λήθης θα μας πάρει...

8.12.2001

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Σκορπισμένες μέσα στον καιρό
της ζωής μου ψάχνω τις σελίδες.
Πόσες που τις πήρε το νερό
και μαζί τους όνειρα κι ελπίδες.

Κάποιες, σάμπως στάλες της βροχής
και σαν λογισμών θλιμμένων ίσκιοι.
Κι άλλες, σαν κομμάτια μιας ψυχής
που τ' αναζητά και δεν τα βρίσκει.

Μέσα σε διαδρόμους και πρασιές
ξεφτισμένες ψάχνω παραγράφους,
σαν τοιχογραφίες σ' εκκλησιές
από ταπεινούς αγιογράφους.

Σκορπισμένα σαν εδώ κι εκεί
φύλλα διαλυμένου μου βιβλίου
που δεν έχει μέσα του πλοκή
κι ίχνος ελαχίστου μεγαλείου ...

Με βαρείς κι ασήκωτους σταυρούς,
δύσμοιρη ψυχή, μ' ισόβιο πάθος,
αορίστους ψάχνεις θησαυρούς
κι ίσως, στερημένους από βάθος.

22.2.1998

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ

Μ' αραχνοῦφαντες κλωστές
με περιπλέκουν οι ποιητές
κυρίως οι μινόρες.
Κι έρχονται και με συγκινούν
απρόσμενα σαν ξεκινούν
κάποιες εσπέριες ώρες.

Σε μια του «Μπάγκειου» μεριά
ο Μίνως Ζώτος με βαριά
καρδιά, μες στα γραφτά του.
Γλυκά συναισθηματικός
μέχρι που σβήνει φθισικός
μες στα εικοσιεφτά του.

Στων ποιητών τη συντροφιά
ο Τέλλος Άγρας - συννεφιά
αχνή και πονεμένη.
Στα λυπημένα δειλινά
τη μούσα του, με το γκρενά
φιογκάκι να προσμένει.

Μέσα στον ίσκιο του «Νουμά»
ο Ρήγας Γκόλφης πολεμά
«στο γύρισμα της ρίμας».
Και στων στροφών του τον λυγμό
του στίχου του τον ελιγμό
διακρίνουν οι καιροί μας.

**Ο Λαπαθιώτης μια ψυχή
απόμνη στην κατοχή
του τρόμου και της πείνας.
Ο Κυριαζής κι ο Σταμπολής
ο Τάκης Τσιάκος, ο Δελής
κι ο Κλαύδιος ο Μαρκίνας.**

**Της ρίμας μύστες διαλεχτοί,
κι ευαίσθητοι: η Διαλεχτή
Ζευγώλη, κι ο Πορφύρας.
Και ο Βελμύρας ο Κωστής
του στίχου λάγνος γητευτής,
κι ο Ρώμος ο Φιλύρας ...**

**Ο Δούρας βέρος χριστιανός
και ο Κοτζιούλας ορεινός
κι η Αιμιλία η Δάφνη.
Κι η Πατρικίου η Διλή,
κι οι αμνημόνευτοι οι πολλοί
καλοί, δίχως μια δάφνη.**

**Μ' αραχνοϋφαντες κλωστές
ανάερρες και μεταξωτές
με δένουν οι μινόρες.
Μέσα στους ήπιους σκοπούς
και με φιλεύουν με καρπούς
από γλυκές οπώρες.**

19.12.1998

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Απόψε πάλι δεν κοιμήθηκε
κι όλη τη νύχτα στο κρεβάτι,
τα περασμένα του θυμήθηκε
που δεν τα χάρηκε κομμάτι.

Μέσα στ' ορίζοντα τα τέσσερα
κοφτά κι ασάλευτα σημεία,
αγρίμι βγήκε με τα τέσσερα
μες στις ζωής τη συντομία.

Με φωτεινό μυαλό και φρόνηση
αϊτού λογάριαζε φτερούγες
κι αντίκριζε την περιφρόνηση
στης φτωχογειτονιάς τις ρούγες.

Της νιότης ο καιρός χανότανε
στείρος και των ονείρων χώρια,
και μες στη στέρηση ντυνότανε
με κάποιων άλλων τ' αποφόρια.

Τον επιστράτευσαν, κι η χάρη του
φαντάρος ένοπλος με χλαίνη,
κι έχασε το δεξί ποδάρι του
μαχόμενος στο Τεπελένι.

Στης πολιτείας τα τετράδια
σαν ήρωας νίκης απτέρου
μπήκε, κι εξήλθε με μίαν άδεια
τιμής και δόξης, περιπτέρου.

Ένα κοινό κι αυτός πλημμέλημα
πολεμικό στην αμοιβή του,
και σύρθηκε μ' αλλότριο μέλημα
αϊτός στο ξύλινο κλουβί του ...

Απόψε μέχρι τα χαράματα
δεν έκλεισε στιγμή τα μάτια,
τον Χάρο κοίταζε κατάματα
στου τέλους του τα μονοπάτια.

Κι ο Χάρος ήρθε και τον τίμησε
με την δική του σημασία.
Και στοργικά τον αποκοίμησε
ως την Δευτέρα Παρουσία.

26.3.2000

ΕΠΙΤΑΦΙΟ

Σάββατο βράδυ και σωπαίνω
στο στενορύμι της σιγής,
από καιρό σε περιμένω
κι εσύ νυχτώθηκες κι αργείς.

Και το χλωμό φεγγάρι βλέπει
τον που στερούμαι θησαυρό
και σάμπως να μην επιτρέπει
που στέκομαι κι αργοπορώ.

Σάββατο βράδυ το καντήλι
της θύμησής σου φωτεινό,
και σύννεφο σάμπως μαντήλι
λευκό περνάει στον ουρανό.

Και μοιάζει καθώς αλαργεύει
κι απόκοσμο πουλί πετά,
χέρι δικό σου να σαλεύει
και να μας αποχαιρετά.

Σάββατο βράδυ κι η καμπάνα
χτυπάει τον εσπερινό,
και μια χαροκαμένη μάνα
λογίζεται τον ουρανό.

Τον ουρανό με τους αγγέλους
και των αγίων τη στοργή,
κι ένα κερί δείχνει του τέλους
την επιτάφιο σιγή.

Σάββατο βράδυ κι έχει τόση
πίκρα πλατύνει στη νυχτιά,
κι έχεις διαβατικό φτερώσει
προς την αιώνια ξενιτιά.

Ψάχνουμε και σ' αναζητούμε
κι απόλυτη παντού σιγή,
κι αν είναι να ξενιτευτούμε
τάχα τι θέλουμε στη γη ...

3.6.2000

ΟΘΕΛΟΣ

Με κοιτάζουν κάποια μάτια
από χώρους βορινούς
από φτωχικά χαγιάτια
κι απ' ανθρώπους ταπεινούς.
Κι ένα ματωμένο θύμα
ξεχωρίζουν και σκεβρό,
που σιμώνει βήμα βήμα
προς τον ύστατο σταυρό.

Με θωρούνε κάποια μάτια
σαν ένα παλιό χαρτί
πεταμένο σε κομμάτια
σ' απονύχτερο στρατί.
Κι αν πασχίσει να συλλέξει
κάποιος που τυχόν διαβεί
δεν θα ξεχωρίσει λέξη
κι ούτε μια του συλλαβή.

Με θωπεύουν κάποια μάτια
σαν κλωνάρι θυμαριού
σε σπασμένα σκαλοπάτια
παλαιού μοναστηριού.
Κι ο καιρός το 'χει μαράνει
κι ευωδιές αυτό μπορεί
να σκορπίζει από λιβάνι
κι επιτάφιο κεριό.

Πέφτουν βλέμματα θλιμμένα
πάνω μου στιγμές κρυφές,
και δακρύζουνε για μένα
και για κάποιες μου στροφές.
Αδικαιώτες που τρέχουν
σ' έναν κύκλο σκοτεινό,
σαν ψυχές που δεν παντέχουν
ν' αντικρίσουν ουρανό.

Με κοιτάζουν κάποια μάτια
επιγείου μαρρασμού,
σαν μαρμάρια κομμάτια
μακρινού πολιτισμού.
Ενός κόσμου πο' χει δώσει
τη δική του εμπνοή,
κι ίσως δεν τον δευτερώσει
των πραγμάτων η ροή.

Με συντρέχουν κάποια μάτια
που με τον εσπερινό
άγρια μου σέρνουν άτια
το σαρκίο τ' αδειανό,
και το σίγουρο το τέλος
ξεδιπλώνει τον καμβά
κι ένας τραγικός Οθέλλος
κατά πάνω του τραβά.

11.12.1998

ΤΟΠΙΟ ΓΚΡΙΖΟ

Συντρίβουν πέτρες ο χιονιάς κι η παγωνιά
μες στις απέραντης ερήμου τις εκτάσεις.
Και -μαύρη μοίρα των καιρών- στη σκοτεινιά
γυρεύεις μάτια μια γωνιά να λημεριάσεις.

Έχουν χαθεί των οραμάτων οι ναοί
στυγνός Εγκέλαδος χτυπάει και γκρεμίζει.
Και μες στο βούρκο των παθών τους οι λαοί
κι ένας λιμός κι ένας λυγμός τους ξεκληρίζει.

Μ' αβέβαιο βήμα παραπαίουν οι καιροί
κι ένας της πλάνης λογισμός αδέξια ψάχνει,
των κεκλεισμένων ουρανών κάποιο κερδί
να σημαδέψει με γραμμές αχνές μια πάχνη.

Σ' αυτή την ώρα της απόκοσμης οργής
μικρό δεν φαίνεται παρήγορο σημάδι.
Κι ένας πλανήτης, ο πανέμορφος της γης
γίνεται πόρτα ξανοιγμένη προς τον Άδη.

Τούτος ο κόσμος με κοινή την ενοχή
μόνος τυφλά μονογραφεί τον θάνατό του,
όσο δεν βρίσκει μες στην ίδια του ψυχή
την απαρχή του λυτρωμού και τον θεό του.

16.12.1998

ΔΙΠΡΟΣΩΠΙΑ

Νάμαι, κλείνοντας το θέρος
στον χειμώνα την αρχή,
κι είμαι στο κορμί μου γέρος
κι έφηβος μες στην ψυχή.

Στην εικόνα του καθρέφτη
ειν' ο γέροντας αυτός,
κι όταν μες σε σκέψεις πέφτει
της φηγούρας βγαίνει εκτός.

Με δυό πρόσωπα στον ένα
της ζωής μου ναυαγό,
και δεν θέλω με κανένα
συναναστροφές εγώ.

Του γερόντου την κατάρα
να σηκώνει, ποιος μπορεί,
και στου νέου την λαχτάρα
τ' ανεκπλήρωτο βαρύ ...

Τούτον τον καιρό δεν ξέρω
πως μπορεί κανείς να ζει,
ταυτοχρόνως μ' έναν γέρο
κι έναν έφηβο μαζί.

4.3.1998

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ένας άνθρωπος ακόμα,
ο πιο θλιβερός, εγώ
και μ' αφήσανε στο χώμα,
σύννεφα να κυνηγώ.

Και στην ίδια μου την τύψη
την ψυχή μου να κρεμώ
και τα σύννεφα στα ύψη
κι η καρδιά μου στον γκρεμό.

Ένας άνθρωπος σκουλήκι
στα λασπόνερα γυμνό,
και μου δίνουν με διαθήκη,
έκταση στον ουρανό.

Κι εγώ μια ζωή δεμένη
πάνω στου καημού τη γη
με πορεία που πηγαίνει
στην απόλυτη σιγή.

Ένας άνθρωπος της λύπης
και της περισυλλογής
κι όλο να μ' εγκαταλείπεις
πρόσκαιρη χαρά της γης.

Και να βγαίνει το φεγγάρι
και της χαραυγής τ' αστρί
κι η ζωή χωρίς μια χάρη,
κι ανυπόφορα πικρή.

Ένας άνθρωπος στο βάθος
ενός άναρχου κενού
αφημένος από λάθος
απροσδιορίστου νου.

Και μετέωρος σε θέσεις
άγνοιας και στοναχής
να γυρεύει τις προθέσεις
μιας αξήγητης αρχής.

7.12.1998

ΟΥΔΕΝ ΝΕΩΤΕΡΟΝ

Έρχονται στιγμές που δεν
με χωράει το λογικό μου,
κι ένα απόλυτο μηδέν
γράφει το μνημονικό μου.

Στις αλόγιστες στροφές
η ζωή, τη νιότη κόβει.
Στις Σιπύλου τις κορφές
πετρωμένη κλαίει η Νιόβη.

Ο καιρός μηχανικά
κάνει τις περιστροφές του,
με βαριά πυρπολικά
ενός άφρονος Ηφαίστου.

Κι ένα απόλυτο μηδέν
απ' τα σύγχρονα Μαντεία,
και νεώτερον ουδέν
στων ειδήσεων τα δελτία.

16.2.1998

ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ

Απόψε πέφτ' η ξαστεριά
κατάστηθα σαν μαχαιριά.
και με λαβώνει.

Κι η ματωμένη μου πληγή
στην παγωνιά και την σιγή
βάφει το χιόνι.

Των δέντρων τα γυμνά κλαδιά
μου μαστιγώνουν την καρδιά
χωρίς αιτία.

Κι αδειάζοντάς μου την ψυχή
μου την γεμίζουν ενοχή
και αμαρτία.

Δραπέτης από φυλακή
κι η μοναξιά μου 'δω κι εκεί
τις πόρτες κρούει.

Στα σύνορα του καθενός,
κι ο κόσμος τόσο μακρινός
και δεν ακούει.

Απόψε πέφτ' η ξαστεριά
επάνω μου σαν μαχαιριά
και με ματώνει.
Ένας κι εγώ χωρίς κερί,
και μύριοι γύρω μου νεκροί,
ψυχροί και μόνοι ...

14.12.1998

ΣΟΥΠΝΤΙΝΑ

Την άνοιξη μου την τραγούδησα
βάζοντας στ' όνειρο σουρντίνα,
και τους ανθρώπους αντικρίζοντας
στην προαιώνια τους ρουτίνα.

Το καλοκαίρι μου το ξόδεψα
σαν θεριστής μες στα χωράφια,
και τα φτωχά μου τα γεννήματα
ρίμες, τα σύναξα στα ράφια.

Το φθινοπώρι μου το ζύγισα
στον λογισμού μου το καντάρι,
και στ' αποζύγι περισσότερη
βρήκα την ήρα απ' το σιτάρι.

Και τώρα σε μια πολυθρόνα μου
τα μέλη μου βαθιά βουλιάζουν,
κι ακούω του στερνού χειμώνα μου
τα βήματα να πλησιάζουν.

5.11.1999

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Απ' τη στερνή περιοχή
των ισοβίων χρόνων,
στρέφομαι με την προσευχή
στους όσιους των αιώνων.
Κι ιχνογραφώντας στο νερό
και γράφοντας στο χιόνι
απεγνωσμένα καρτερώ
κι ο πόνος δεν τελειώνει.

Σ' ετούτη την περιοχή
της μαύρης αγωνίας
τροχίζω την απαντοχή
στο βράχο της ανίας.
Κι οι λογισμοί με τον σταυρό
της θλίψης και του βόγκου
συστρέφονται σ' έναν χορό
εσώψυχου Ζαλόγγου.

Μες στου δακρύου τη βροχή
κι απ' τα δεσμά τ' ανθρώπου
ελευθερώνω την ψυχή
εκτός πόνου και τόπου.
Η νύχτα σέρνεται θολή
κι άτεγκτα περιμένει,
κι αντίο, κι ώρα σου καλή
ψυχή βασανισμένη.

21.1.1999

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ήρθα να σταθώ για λίγο
στη γραμμή μιας κουπαστής
κι ένα σούρουπο να φύγω
ταπεινός τραγουδιστής.

Κι αν τραγούδησα τη λύπη
και τη μαύρη συμφορά
είναι που τ' ανθρώπου λείπει
της αγάπης η χαρά.

Στο ναό του στίχου μπήκα
που με φέραν οι καιροί
κι άφησα καθώς εβγήκα
τ' αναμμένο μου κερί.

Και στη φλόγα τη μικρή του
το κεράκι το φτωχό
θ' αναλώσει την ορμή του
και θα σβήσει μοναχό.

Τραγουδάω μεθυσμένος,
κι ήταν το κρασί πικρό
κι ένας κόσμος σταυρωμένος
στον μαρτυρικό σταυρό.

Και των ποιητών οι λύρες
να στενάζουνε βαριά
και μανταλωμένες θύρες
και καμιά παρηγοριά.

Λύρα μου θλιμμένη τώρα
στο κατώφλι της σιωπής
με το θάρρος σου προχώρα
και παράπονο μην πεις.

Της αρχής ο Λόγος ένας,
κι ατελείωτος αχεί
και του τέλειου κανένας
δεν θ' αγγίξει την αρχή.

23.1.2000

ΣΤΕΡΝΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Τούτες οι νύχτες οι στερνές δεν έχουν πια να πουν
για πανηγύρια και χαρές κι ερωτικά παιχνίδια.
Σαν ασκητές μες στα κελιά τα σκοτεινά σιωπούν
άκαπνες στάχτες σε παλιών σωρών αποκαΐδια.

Πέρα απ' τον ξέφρενο ρυθμό της κοσμοσυρροής
με στωικότητα κυλούν τον ύστερο καιρό τους.
Αριές θολές σταλαγματιές παλιάς υδρορροής
που τερματίζουν στο στερνό κι ελάχιστο νερό τους.

Τούτες οι νύχτες οι στερνές πλήττουν κι εγκαρτερούν
στην άκρια της πρόσκαιρης ζωής, τον ταχυδρόμο.
Κι όπως ελπίδας μήνυμα κρυφά τους λαχταρούν
παραμονεύουν βήματα ν' αφουγκραστούν στο δρόμο.

Κι ο ταχυδρόμος που διαρκώς βραδύνει να φανεί
της εγκαρτέρησης αργά και που χτυπάει τις κρούπτες,
κι όπως απόκρισης συχνά δεν απαντάει φωνή
μένει το μήνυμα χωρίς οικείους παραλήπτες.

19.5.2000

KYKNEIO

**Καιρός να τα μαζεύουμε τα σκόρπια μας χαρτιά
κι αγάλια να σφραγίζουμε τους όγκους των φακέλων.
Οι ποιητές κι αν πάλλονται στον οίστρον την φωτιά
οι δρόμοι φέρνουν της ζωής, σε λόφους ασφοδέλων.**

**Καιρός να τα διπλώνουμε του στίχου τα φτερά,
το λάμπος της ανατολής διαδέχεται το γέμμα.
Κι υπάρχει στην αέναη της κίνησης φορά
εκκίνηση διαδρομής, προσγειώση και τέρμα.**

**Κι υστερινά της στόχασης έκαστος εκλιπών
απ' τις στενές κι εγκόσμιες αποκολλάται σχέσεις.
Προσκαίρως σημειώνεται στις δέλτους ως απών
κι ακολουθούν οι κάθετες της λήθης αποσβέσεις.**

9.12.2001

ΑΠΟΨΕ

Απόψε θέλω να ξεχάσω
το παρελθόν μου το βαρύ
ήρεμη νύχτα να περάσω
κι ο ύπνος να 'ρθει να με βρει.
Σαν τριαντάφυλλο στο βάζο
χωρίς ελάχιστο νερό,
για τίποτα να μην στενάζω
και τίποτα να καρτερώ.

Απόψε θέλω να γλιστρήσω
απ' όλες μου τις ενοχές
να σκύψω να φυλλομετρήσω
σε περασμένες εποχές.
Τί κέρδισα, τί έχω χάσει
τί απομένει τελικά
μέσα στην σύγχρονη την πλάση
με τα πολλά μηδενικά.

Απόψε θέλω από το ύψος
να βρω, το ηλικιακό
πόσο μας κόστισε ο γύψος
στο μήκος το κατοχικό.
Πόσο της πείνας ο χειμώνας
και τα δεσμά μας τα βαριά
και πόσο αίμα ο αγώνας
στοιχίζει για την λευτεριά.

Έχω διάθεση να τρέξω
στον παρελθόντος τις γωνιές
ανέμελος να ξαναπαίξω
στις μακρινές μου γειτονιές.
Τότε παιδί με ξαναμμένο
πρόσωπο από το κρυφτό,
και σαν από το πεπρωμένο
να θέλω τώρα να κρυφτώ.

Δεν έχω ακόμα καταλάβει
τί σοί πράμα είν' η ζωή
καθώς τα κόβει και τα ράβει
από το βράδυ ως το πρωί.
Και πώς μπορεί με μιάς-στα δύο
να διαμελίζεται ο χους
με τόση άνεση και μπρίο
σε πλούσιους και σε φτωχούς.

Πολύ δουλειά έχει η ζήση
ετούτη εδώ επωμισθεί
θα 'χει βοηθούς εξασφαλίσει
υπολογίζω αμισθί.
Και προσεφέρθη εν ευθέτω
ευάρεστα και ταπεινά,
το περιβόητο ντουέτο
του Μαμωνά και Σατανά.

Αδυνατεί στο να συλλάβει
ο νους μου πράγματα πολλά
πως ζούνε πλούσιοι και σκλάβοι
στης γης τον ένα μαχαλά.
Ανοίγεις την ΤιΒί και βλέπεις
ένα κατάντημα φοριχτό
και δυνατός το επιτρέπεις
εσύ, στον ίδιο σου εαυτό.

Δεν το 'χουμε φιλοσοφήσει
οι άνθρωποι οι λογικοί
στην θεωρία είμαστε ίσοι
στην πράξη διαφορετικοί.
Κι ο κόσμος τραγικός Οθέλλος
μέχρι που φεύγει η ψυχή
κι ίσοι βρισκόμαστε στο τέλος
που θα 'πρεπε απ' την αρχή.

11.4.2010

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΡΙ

Φτωχό κι ερημικό προσκυνητάρι
παράμερα στον δρόμου τη στροφή,
με το πυκνό στα πόδια σου χορτάρι
με τον λευκό σταυρό στην κορυφή.

Για σένα δεν χτυπά ποτέ καμπάνα
και ψάλτης και παπάς δεν σε βλογά,
ν' ανάψει το καντήλι σου μιά μάνα
ανάρια καρτερείς κι ένα ζευγά.

Αριά σε προσκυνά κι ο ξυλοκόπος
από το δάσος νύχτα σαν γυρνά,
κι άγνωστος κάπου κάπου στρατοκόπος
μπροστά σου σαν του τύχει να περνά.

Οι πιο πολλοί τους δρόμους περιτρέχουν
αιχμάλωτοι δεμένοι σε τροχούς,
εκείνοι βιαστικοί δεν σε προσέχουν
κι εσύ βλογάς πλουσίους και φτωχούς.

Απλό κι ερημικό προσκυνητάρι
συχνά με το καντήλι σου σβηστό,
με της γλυκιάς Παντάνασσας τη χάρη
και τον μικρό στα χέρια της Χριστό.

Γαλήνιος κι απόμερος προστάτης
πάντα σε κάποιο χώρο σκοτεινό,
προσκυνητάρι, μείνε φανοστάτης
του δρόμου π' οδηγεί στον ουρανό.

9.11.1995

ΙΣΟΡΡΟΠΗΣΗ

Τα πάντα θα περάσουνε, τα βάσανα κι οι πόνοι
θα λάβουν με την ώρα τους τέλος οριστικό.
Κάπου θα πέσει τουφεκιά, θ' ανάψει ένα κανόνι
θα γίνει μιά ανάσταση μετά από φονικό.

Τα πάντα θα περάσουνε, υπάρχει αρχή και τέλος
και όλα έχουν κίνηση ταχεία ή αργή.
Κι εκεί που τρύπησε μ' ορμή κάποιας οργής το βέλος
αναλαμβάνει ο καιρός να κλείσει την πληγή.

Όλα περνούν και φεύγουνε, σαν το πουλί π' ανοίγει
προς άγνωστη κατεύθυνση τα δυνατά φτερά.
Και συναντά την δυνατή νεροποντή που πνίγει,
και σε λειβάδια τελικά βρίσκεται ανθηρά.

Παντού υπάρχουν της φυγής οι πονεμένοι δρόμοι,
είναι πλατιές οι θάλασσες κι απέραντος η γη.
Για κείνους που δεν άφησαν την ξενιτειά ακόμη
για όσους δεν ξεκίνησαν ως τώρα την φυγή.

Τα πάντα περιστρέφονται περί τον άξονά τους,
τ' ανόμοια δεν έχουνε πάντοτε διαφορά.
Κι εκείνοι που σηκώνουνε τα κρύφια βάσανά τους
κι εκείνοι που δεν κρύβουνε την άμετρη χαρά.

Τα γεγονότα, ανόμοιες χάντρες σε κομπολόι
και παίζονται στα δάχτυλα τ' ανθρώπινου καμηού.
Κι ο χρόνος περιφέρεται και τα παιδιά του τρώει
μετά πολλής ορέξεως και άνευ δισταγμού.

Φεύγουνε ασταμάτητα της νιότης μας τα χρόνια,
σαν τα πουλιά π' αφήνουνε παντέρημες φωλιές.
Αναπληρώνουν πρόσωπα απόντα, τα εγγόνια
και εις το δέντρο της ζωής δένονται φαμελιές.

Της ασταμάτητης ζωής η ρόδα γυροφέρει
με ένταση αμείωτη και δίχως διακοπή.
Από την μία αφαιρεί, από την άλλη φέρνει
έτσι ώστε το φορτίο της να το ισορροπεί.

15.4.2010

ΕΚΤΟΣ

Δεν θέλω τίποτα να πω
χάνομαι σε μια στενωπό
άπιαστης ευτυχίας.
Προσμέναμε στην ερημιά
διέλευση στην παγωνιά
μιάς αμαξοστοιχίας.

Είχαμε την διαδρομή
προπληρωμένη σε τιμή
αγώνων και θυσίας.
Μ' απάνω απ' όλα τα λεφτά
και όλα τ' άλλα περιττά
και άνευ σημασίας.

Δεν θέλω τίποτα να πω
τους συνανθρώπους αγαπώ
όσο και τους λυπάμαι.
Έχουμε πέσει προ πολλού
στο πανηγύρι του τρελού
κι άσκεφτα το γλεντάμε.

Ποντάραμε με αφελές
ύφος, ελπίδες μας πολλές
σε όνειρα μεγάλα.
Και τώρα χέρια εχθρικά
μας σέρνουνε δυναστικά,
θύματα στην κρεμάλα.

Βαριά κι απόλυτος σιγή
η παγωμένη συλλογή
το πληγωμένο σώμα.
Η μαύρη των καιρών οργή
η άνοιξη που τόσο αργεί,
το ματωμένο χώμα.

Η ραγισμένη μας χαρά
τα τσακισμένα μας φτερά
τα δακρυσμένα μάτια.
Ο γύρω κόσμος ο φτωχός
κι αποκαΐδια και μπουχός
της νιότης τα παλάτια.

Σάμπως οι δώδεκα θεοί
με καταδίκη εσαεί
μας έχουν παρατήσει.
Μες του Αιγαίου το νερό
ανάμεσα, και για καιρό
σ' Ανατολή και Δύση.

Στης θλίψης μας την συλλογή
μένουμε ισόβια ναυαγοί
χαμένης ευτυχίας.
Βαρύ το σκότος της νυκτός
κι οριστικά εμείς εκτός
της αμαξοστοιχίας.

11.3.2010

ΝΑΥΑΓΙΑ

Έρχεται σύνναυγα η μέρα
σαν από χώρα μακρινή
και δεν κρατάει μιά «καλημέρα»
από μιά γνώριμη φωνή.
Η μία ώρα με την άλλη
πλέον του χρόνου την σιγή
σαν μιά στα κύματα φιάλη
που ρίχνουν κάποιοι ναυαγοί.

Ακολουθεί τ' αβέβαιο γιόμα
ο ήλιος παίρνει τα βουνά
πνίγουν παράπονα το στόμα
μες στις σιγής τα στεγανά.
Δεν έχει λόγο να μιλήσει
στην ερημιά π' έχει βρεθεί,
είχε με δύναμη αγαπήσει
κι οπού δεν είχε αγαπηθεί.

Χορεύουνε τον πεντοζάλη
μέσα στη νόηση οι στιγμές,
της μοναξιάς η παραζάλη
χαράζει κάθετες τομές.
Τα περιθώρια της ελπίδας
έχουν στενέψει αρκετά
στον χώρο της στερνής σελίδας
δεν απαντάται το «μετά».

Είχαμε στήσει το σημάδι
αντίκρου στην ανατολή
κι έπεσε το βαθύ σκοτάδι
επάνω στην σκοποβολή.
Έφυγε λάθος η βολίδα
κι από μεγάλη ταραχή,
έμεινε πλήγμα στην ελπίδα
και δάκρυ στην απαντοχή.

Στου χρόνου την σκληρή πορεία
και στις αέναες στροφές
η προσφιλής μας ιστορία
αναμετράει διαγραφές.
Λυγίζει η φωτιά τ' ατσάλι
συντριβεί ο χρόνος το μπετό,
της πρόσκαιρης ζωής η πάλη
βαρύ βιβλίο σφαλιστό.

Της νιότης μας τα χελιδόνια
έχουνε φύγει βιαστικά,
και μαραμένα στα μπαλκόνια
τα ρόδα τα μυριστικά.
Ο βίος μας βαρύς χειμώνας
και βουρκωμένος ουρανός
ασήκωτος σάμπως αιώνας
κι απύθμενος ωκεανός.

Οι δρόμοι μας έχουν κλείσει
κι έχουν στενέψει οι καιροί
έχουνε άνεμοι φυσήσει
κι έχουνε σβήσει το κερί.
Στερνό κερί, πρώιμης νιότης
σ' έναν ανώνυμο νεκρό
που σφράγισε το όνειρό της
μ' ένα παράπονο πικρό.

Σε μιά του βίου μας γωνία
ελέγχει ο χρόνος την στροφή
πάνω σε μιά συγκοινωνία
που δεν γνωρίζει επιστροφή.
Και τρέχει της ζωής το τρένο
με τον μοιραίο αριθμό
ανάμεσα στο πεπρωμένο
και τον αιώνιο σταθμό.

Μας συνοδεύουνε τα χάπια
με σφραγισμένη συνταγή
μέχρι επισήμως τα κιτάπια
να βεβαιώσουν την φυγή.
Χωρίς αντίσταση καμία
απ' το ποτάμι της Στυγός,
περνάς σαν από τρικυμία
ένας ακόμα ναυαγός...

4.6.2010

ΑΝΑΧΩΡΗΤΙΚΟ

Με τα πολλά και με τα λίγα
μέσα στη μοίρα την βαριά,
φτάνουμε σύντροφε κολλήγα
στον τέλους την ανηφοριά.

Ξεμένει πίσω μας ο κάμπος
με των ανθέων την στολή.
Το νύχτιο κατεβαίνει θάμπος
στον γήρατος την κεφαλή.

Μη σκέφτεσαι και μη θυμάσαι
της νιότης μας την εποχή,
τα πράγματα ως έχουν άσε
και μην βαραίνεις την ψυχή.

Ότι κι αν δείχνει το πηλίκον,
συνέβη, ότ' είχε να συμβεί,
κι αν έχεις πράξει το καθήκον
μην περιμένεις αμοιβή.

Βαδίσαμε με την ελπίδα
για μιά καλύτερη ζωή,
κι είμαστε μέσα στην παγίδα
μέχρι την ύστατη πνοή.

Στου βίου μας το ξερονήσι
μας άφησαν οι πειρατές,
έχουμε sos διαμηνύσει
που δεν ελήφθησαν ποτές.

Έχουμε ακούσει ιστορίες
αναμενόμενου καιρού,
για πατρικίους και παρίες
και παραμύθια του σωρού.

Στ' ανασκιρτήματα τα πρώτα
λέγαμε θα 'ρθουνε καιροί!!!
Κι ήρθανε, με σβησμένα φώτα
κι ένα τρεμάμενο κερί.

Στο λίγο υπόλοιπο προχώρα
ενόσω η καρδιά σκουντά,
κι άμα σφυρίζει το βαπόρι
να 'μαστε κάπου 'κεί κοντά.

Συνηθισμένη ιστορία,
το ποταμάκι της Στυγός,
η αναιώνια μας πορεία
κι ο άτεγκτος ο πλοηγός.

Τί να σου πω φίλε κολλήγα
αλλά κι εσύ τί να μου πεις,
τα βήματά μας μένουν λίγα
στο μονοπάτι της σιωπής.

Οι μοίρες τα 'χουνε ορίσει
και οι θνητοί τα 'χουνε βρει...
Κι ο πρώτος που θ' αναχωρήσει
τον δεύτερον ας καρτερεί.

10.3.2010

ΧΑΛΑΣΜΟΣ

Γυρνούν τα γεγονότα σβούρα
και εναλλάσσονται οι καιροί.
Κι οι άνθρωποι σάμπως σαβούρα
σ' απέραντη χωματερή.

Κι απ' το παλάτι ως την καλύβα
κι από το κύμα ως το βουνό.
Τα βάσανά μας ίδια στοίβα
υπό τον ίδιον ουρανό.

Στην ίδια μοίρα μας αιώνες
κι ο δρόμος ένας ανοιχτός.
Της δυστυχίας μας θαμώνες
συνταξιδιώτες της νυχτός.

Έχουμε δρόμους διανύσει
από αιώνων, κι ως εδώ,
πόδι δεν έχουμε πατήσει
στης ευτυχίας την οδό.

Με δάκρυα πικρά κι ιδρώτα
και προπατορικά οστά.
Έχουνε δέσει γεγονότα
άγνωστα, μέχρι και γνωστά.

Κι έχουν οι σύγχρονοι γενναίοι
στον υπαρκτό πολιτισμό.
Βαριά θιγεί στο ντι εν εϊ
απ' τον καταναλωτισμό.

Έχουν τα σχέδια περισέψει
και λύσεις δεν έχουν δοθεί.
Η φρόνηση έχει στενέψει
κι οι κοινωνίες πικραθεί.

Πάνω σε μιά πεπατημένη
διαβαίνουμε χωρίς σκοπό.
Από κανόνες ξεκομμένοι
κι από το ρήμα: αγαπώ!

Χαμένοι σ' ανοιχτά πελάγη
απελπισίας και οργής.
Λιώνουν επάνω μας οι πάγοι
και δέχεται πληγές η Γης.

Βαριά η ανάσα του πονέντε
και οι ορίζοντες κλειστοί.
Ο Χαλασμός στο παραπέντε
και ο νοών ας λογιστεί.

15.3.2010

ΕΠΙΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ

Από το σπίτι μου διωγμένο
νιώθω, να μ' έχουν το παλιό.
Και με βαθύ σκοτάδι βγαίνω
και πάω στο Κρυφό Σχολειό.

Στον ώμο το παλιό δισάκι
και το φεγγάρι το λειψό.
Κι εγώ τ' αχνούδωτο παιδάκι
για το ξεσκλάβωμα διψώ.

Στου καλογήρου την σοφίτα
εχθρού δεν έρχεται αχός.
Αναμετρώ την αλφαβήτα
στα δάχτυλά μου συνεχώς.

Λίγο χαρτί και μιά γραφίδα,
και γύρωθε μαύρη σκλαβιά.
Οι πρώτες λέξεις μου - Πατρίδα,
κι αγώνας για την λευτεριά.

Την μοίρα μας, θρέφει τ' αλάτι
της ειμαρμένης το πικρό.
Τα καριοφίλια πιάνουν πλάτη
και κατατρέχουν τον οχτρό.

Κάτω απ' τα σύννεφα τα μαύρα
του ταραγμένου ουρανού.
Αντιλαλεί απ' την Άγια Λαύρα
το σάλπισμα του Γερμανού.

Μοριάς και Ρούμελη σαλεύουν
ορκίζονται οι οπλαρχηγοί.
Τ' αρματολίκια αγριεύουν
κι αναταράζεται η Γη.

Υποχωρούν οι μαύροι λύκοι
σκορπίζουν τ' άγρια θεριά.
Και φέρνουν οι αγώνες νίκη
και οι θυσίες λευτεριά.

24.3.2010

ΚΡΑΣΙ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ

Σαν το παλιό καλό κρασί
που με τον χρόνο δένει.
Ανάμνηση μένει χρυσή
παλιά μου αγαπημένη.

Στους λογισμούς μου σε κρατώ
και στ' όνειρο σε σμίγω.
Της νιότης ακριβό ποτό
σε πίνω λίγο λίγο.

Σε γεύομαι σταλιά σταλιά
με χείλη διψασμένα.
Σαν ένα χάδι απ' τα παλιά
κι από τα περασμένα.

Ο έρωσ κίνησε νωρίς
να μας συναπαντήσει.
Και χωριστήκαμε χωρίς
ποτέ να μας ρωτήσει.

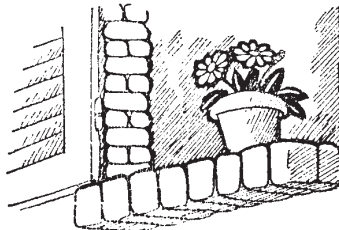
Της μοίρας ο πανάρχαιος νους
ρίχνει κατακορύφους,
μελαγχολίας κεραινούς
κι ανερμηνεύτους γρίφους.

Του βίου το στενό στρατί
εκεί που θέλει φέρνει.
Κι ένα επίμονο «γιατί»
απάντηση δεν παίρνει.

Γλυκό της νιότης μου κρασί,
στους πόνους μας εβίβα.
Η κάποτε νιότη χρυσή,
και τα φαρμάκια στοίβα.

Κι όλα χαμένα στον καιρό,
σάμπως παρθένο δάκρυ.
Κι ότι δεν είναι τυχερό
φθίνει σε κάποιαν άκρη...

23.3.2010

ΜΑΚΡΙΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

Σάμπως να έχω από καιρό
της μοίρας μου ξεφύγει.
Και σ' ένα τόπο χλοερό
να έχω καταφύγει.
Και τραγουδώ με την αυγή
της άνοιξης την χάρη.
Και στην απόβραδη σιγή
τ' ολόγιομο φεγγάρι.

Σάμπως να έχω από πολύ
καιρό μετακομίσει.
Κάπου προς την ανατολή
κι αντίπερα στη δύση.
Και των ωδών μου οι στροφές
αχούν στη νηνεμία.
«Να 'ταν τα νιάτα δυό φορές
τα γηρατειά καμία».

Σάμπως να μ' έχουνε ψηλά
τα νέφη ανεβασμένο.
Κι εγώ τον κόσμο χαμηλά
κοιτάζω τον θλιμμένο.
Κι από τη θέση μου αυτή
άσκοπα γυροφέρνω.
Της λύτρωσής μου το στρατί
να βρω, δεν καταφέρνω.

Εδώ κι από καιρό πολύ
στου λογισμού την τάξη.
Αισθάνομαι σάμπως πουλί
λίγο προτού πετάξει.
Της νοσταλγίας μου πτυχή
ή της ζωής μου πόθοι;
Κι ακόμα μήπως η ψυχή
που την φυγή της νοιώθει;

Εδώ και κάμποσο καιρό
συχνά πυκνά ξεβγαίνω.
Ελεύθερος κυκλοφορώ
κι ανέλεγκτα πηγαίνω.
Της φαντασίας τα φτερά
μας αφαιρούν τα βάρη.
Δίνουν την άπιαστη χαρά
και της φυγής την χάρη.

Του ταξιδιού πανί λευκό
στα ρεύματα ανοιγμένο.
Σκαλί-σκαλί στο Πολικό
τ' αστέρι μου πηγαίνω.
Με υπερτέρα εντολή
παίζεται το παιχνίδι.
Ψυχή μου, ώρα σου καλή
στο μακρινό ταξίδι.

13.3.2010

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

Γυρίζει ο χρόνος σκυθρωπός
μέρα με την ημέρα
και περιμένει πως και πως
ο κόσμος άσπρη μέρα.
Κι η μέρα τρέχει με την μιά
όμοια, στην άλλη επάνω,
χωρίς διαφορά καμιά
για κάτι παραπάνω.

Γυρίζει ο χρόνος συνεχώς
και στους ρυθμούς του τρέχει
και περιμένει ο φτωχός
κι ο πένης απαντέχει.
Κι οι μήνες ήρωες γραμμής
απρόσιτης κι αγόνου
και οι ελπίζοντες εμείς
θύματα ισόβιου πόνου.

Ο χρόνος στρέφεται γοργά
περί τον άξονά του
κι ο άνθρωπος να κυνηγά
δεν παύει τα όνειρά του.
Κι άλλος τα ψάχνει στο βουνό
κι άλλος σε μέρη ξένα
κι άλλοι, από τον ουρανό
τα καρτερούν, πεσμένα.

Ο χρόνος σύρεται σαφώς
σαν τραίνο στις γραμμές του,
με το σκοτάδι και το φως
και τις κρυφές στιγμές του.
Περνάει μέσα από στοές
και με χαρές κι οδύνη,
φέρει κι αποστερεί ζωές
κι αναφορά δεν δίνει.

Γυρίζει ο χρόνος με ρυθμούς
και διαιώνιες θέσεις,
γράφει και σβήνει αριθμούς
με τις προσθαφαιρέσεις.
Τα λογαριάζει όπως αυτός
τα έχει σχεδιάσει
και δεν γεννήθηκε θνητός
που θα τον ξεπεράσει.

Γυρίζει ο χρόνος με βουλή
άχρονη, δίχως τέρμα
και δείχνει την ανατολή
του ήλιου και το γέρομα.
Και μες στον χρόνο κι η μορφή
τ' ανθρώπου, π' άνευ όρων,
φτάνει στην ύστατη στροφή
και βγαίνει εκτός συνόρων.

30.10.2011

ΟΝΕΙΡΙΚΟ

Σαν να σ' έχω ξαναδεί
σαν να σε γνωρίζω χρόνια,
περιστέρι σε κλαδί
πεταλούδα σε βιγκόνια.

Απροστάτευτο παιδί
κι άστεγο μέσα στα χιόνια,
περιμένοντας να δει
την ανθρώπινη συμπόνοια.

Ίσως έχουμε βρεθεί
σε στροφή αγνώστου δρόμου
κι ίσως σ' όνειρο βαθύ
αποκλειστικά δικό μου.

Σαν χαμένη μου αδερφή,
σαν χαμένος αδερφός σου
μια λαχτάρα μου κρυφή
κι ένας πόθος, ο κρυφός σου.

Σαν να σ' έχω κάπου ιδεί
σαν απέραντη λαχτάρα,
σαν παλλόμενη χορδή
σε μελωδική κιθάρα.

Σάμπως να 'χουμε βρεθεί
δυό ρυάκια που κυλούνε
και δεν έχουν ενωθεί
κι ούτε που θα ενωθούνε.

Σαν να σ' έχω δει ξανά
σ' έναν περασμένο αιώνα,
με ματάκια γαλανά
αγιογραφημένη εικόνα.

Και να μ' έχουν οι καιροί
εκκλησάρη ισόβιο κάνει,
να σ' ανάβω το κερί,
να σου καίω το λιβάνι.

Σάμπως ένσαρκη χαρά
της ζωής μου η μοιραία,
σ' είδα πρώτη μου φορά
και συνάμα τελευταία.

Στο παιχνίδι του τρελού
του ανθρώπου ο νους δουλεύει
κι η ζωή, μας πάει αλλού
και το όνειρο τελεύει.

Ιστορία τρυφερή
στης ζωής το μαύρο δάσο,
στα στερνά μου σ' έχω βρει
και δεν θέλω να σε χάσω.

Και βαδίζουμε πεζή
τ' ανηφόρι ενωμένοι,
εις τα όνειρα μαζί
και στον βίο χωρισμένοι.

7.10.2010

ΓΥΡΙΣΜΟΙ

Γυρίζω κι έχω άπειρα
χιλιόμετρα διανύσει,
με κάτω άκρα ανάπηρα
και σαλεμένη κρίση.

Γυρίζω κι όλο έρχομαι
στον οίστρο μου επάνω,
τον πόνο αντιπαρέρχομαι
και στον σκοπό δεν φτάνω.

Γυρίζω επιμένοντας
στο στόχο, πρωί βράδυ,
το γνώριμο προσμένοντας
να ξαναδώ σημάδι.

Γυρίζω με τ' ασίγαστο
και πολυχρόνιο πάθος,
με των Μουσών τον Πήγασο
και των ειρμών το βάθος.

Γυρίζω με τον άνεμο
και με την καταιγίδα,
στο σπίτι μου τ' απάνεμο
στην μακρινή πατρίδα.

Γυρίζω δέσμιος σύλληψης
στην ρήχη π' αλιεύει,
θύμα κάποιας αντίληψης
που με αντιπαλεύει.

Γυρίζω κι αποκρίνομαι
στ' αστέρια που κοιτάζω
κι όταν απομακρύνομαι
κι όποτε πλησιάζω.

Γυρίζω ξανεμίζοντας
τ' όνειρο το θλιμμένο
και λέω, μη και γυρίζοντας
στ' αγύριστο πηγαίνω;

Γυρίζω με την γέμιση
του φεγγαριού, στα δάση
και με ρωτάει η Νέμεση:
Μην έχεις προσπεράσει;

Γυρίζω και δεν ξέχασα
στου φεγγαριού την χάση,
τους όσους δρόμους έχασα
κι αυτούς που μ' έχουν χάσει.

29.9.2010

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Δεν είναι ένα, δεν είναι δύο
τα βάσανά μας, είναι σωρός,
Είναι η γύμνια μέσα στο κρύο
είν' ο καιρός μας ο παγερός.

Δεν είναι δύο, δεν είναι τρία,
τα βάσανά μας είναι βαριά,
της ρωμιοσύνης σκληρή πορεία
σ' ευθεία κόντρα με τον βοριά.

Δεν είναι λίγα, δεν έχουν λήξη,
δεν χωρατεύουν και δεν γελούν,
φέρνουνε πόνο, γεννούνε θλίψη
και αγωνία μας προκαλούν.

Τα βάσανά μας δεν έχουν άκρη,
πυρπολημένα μοιάζουν κλαδιά,
μας προξενούνε πηγαίο δάκρυ
και αγωνία μες στην καρδιά.

Τα βάσανά μας είναι ποικίλα,
ανία, πλήξη και ταραχή,
είναι της σκέψης ανατριχίλα,
της ειμαρμένης απαντοχή.

19.10.2010

ΑΤΑΞΙΔΕΥΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Λογιάζω να 'ρθω να σε βρω
πουλί ξενιτεμένο,
σάμπως κρυμμένο θησαυρό
σε περιβόλι ξένο.

Σχεδιάζω να 'ρθω να σε δω
μιά μέρα μ' όποιο ρίσκο
και της φυγής σου την οδό
ψάχνω και δεν την βρίσκω.

Ήσουν κρυφή επιθυμία
και φωτεινή ελπίδα
κι ήταν βραδάκι κι ερημιά
πρώτη φορά που σ' είδα.

Από ματάκια φωτεινά
δεχόμουν συγκινήσεις,
σύννεφα διάβαιναν γκρενά
προς την μεριά της δύσης.

Και πριν καλά το φως σβηστεί
της ξέχωρης ημέρας,
χωρίσαμε άγνωστοι - γνωστοί
στο θάμπος της εσπέρας.

Μετρώ από τότε τον καιρό,
μεγάλο το μαράζι,
λογιάζω να 'ρθω να σε βρω
και βαρυχειμωνιάζει.

Και βρέχει δάκρυ στην ψυχή
κι ο χρόνος νιάτα φθείρει
κι η σκέψη ιέρεια Μοναχή
σ' αρχαίο μοναστήρι.

Περαστική πολύ παλιά
γλυκιά κι αγαπημένη,
κάτω από τ' άσπρα μου μαλλιά
η θύμησή σου μένει.

Και μες στον χρόνο τις στροφές
στις ώρες των ονείρων,
αραδαριάζει επιστροφές
ισόβιων ομήρων.

Της πρώτης νιότης ζωγραφιά
σου λογισμού το βάζο,
σου βίου μου την συννεφιά
ταξίδια λογαριάζω.

Και κάθε μέρα ξεκινώ
και στης φυγής το βλέμμα,
θωρώ μπροστά μου ένα βουνό
και πίσω μου ένα ρέμα.

Κι αναμεσίζ, ένα τρελό
θύμα παλιού έρωτά του,
που χτίζει πύργους με πηλό
στην άμμο του θανάτου.

27.10.2010

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Μη φανταστείς πως σου μιλώ
και λακριντί σου πιάνω.
Μονάχος μου παραμιλώ
στις μοναξιές μου επάνω.
Ξεκίνησα από παιδί
στο νόημα να μπαίνω.
Πήρα του κόσμου την σπουδή
κι ακόμα τον μαθαίνω.

Μην φανταστείς πως σε κοιτώ
σαν βρίσκεσαι αντικρύ μου.
Κι αν σείω χέρι, χαιρετώ
μι' ανάμνηση πικρή μου.
Βλαστίζει η γης κοντά κοντά
αγκάθια και τουλίπες.
Και η ζωή συναπαντά
μικροχαρές και λύπες.

Μη λογαριάζεις μ' αγαθό
πνεύμα και γνώσης ρήχη.
Κοντά σου αν κάποτε βρεθώ
θα είναι από τύχη.
Ο κόσμος μας είναι μικρός,
στενάχωρη κι η Γη μας.
Και ο τρεχούμενος καιρός
πατάει στην πληγή μας.

Μη περιμένεις «σ' αγαπώ»
ν' ακούσεις κι όντας μόνοι.
Της νιότης τον όποιο σκοπό
ο χρόνος τον πετρώνει.
Και στις αγάπης τους αβρούς
και πρώιμους μονολόγους.
Αν βρουν κρυμμένους θησαυρούς
θα 'ναι γι' αρχαιολόγους.

27.10.2010

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Σαν να μη βρίσκομαι εδώ
και σάμπως να 'χω φύγει.
Και σέρνομαι και τραγουδώ
κι η νύχτα με τυλίγει.
Κάτω απ' τον έναστρο ουρανό
την άγρυπνη σελήνη.
Κι αντίκρυ μου ένα βουνό
το πέρασμά μου κλείνει.

Σαν να μη βρίσκομαι εδώ
στο χώμα της πατρίδας.
Και ξεμακραίνω στην οδό
της άπιαστης ελπίδας.
Και συλλογιέμαι θα σε δω
σε μιά στροφή μοιραία.
Με μιά στα χείλη σου επωδό
που λέγαμε παρέα.

Σάμπως να μην είμαι εγώ
κι εσύ, μύρο των μύρων.
Κι αλλοπαρμένος κυνηγώ
σκιές παλιών ονείρων.
Οι διαβατάρικοι καιροί
κι οι πικραμένοι χρόνοι.
Μιά γεύση φέρνουνε πικρή
τις ώρες που νυχτώνει

23.10.2010

ΣΤΡΙΦΟΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Διαβαίνουν γρήγορα οι καιροί
τα σύνορα του νότου.
Και σιγοτρέμει το κερί
στο εύρος το δικό του.
Και στις στερνές του αναλαμπές
μες στις βραδιές τις κρύες.
Οι θύμησες ψάχνουν θαμπές
της νιότης ιστορίες.

Φεύγουν ασίγαστα οι καιροί
και δεν ξαναγυρίζουν.
Οι έρωτες οι φλογεροί
στον μαρασμό λυγίζουν.
Βαριά φυραίνουν οι αρμοί
απ' την γερή τους δέση.
Κι εισέρχεται και το κορμί
στης παρακμής την θέση.

Στριφογυρίζουν οι καιροί
κι οι προθεσμίες λήγουν.
Κι απόκληροι και τυχεροί
στα ίδια καταλήγουν.
Και οι χαρές κι οι στεναγμοί
ξεχωριστά παιχνίδια.
Κι οι τελευταίοι ασπασμοί
πληγή για όλους ίδια.

30.10.2010

ΕΠΙΣΤΕΨΗ

Τα βάσανά μας είναι σελίδα
συννοπισμένη μιάς Χαλιμάς,
μια δολωμένη κρυφή παγίδα
καλοστημένη κρυφά από μας.

Τα βάσανά μας βαρύ κουβάρι
μιάς μπερδεμένης μαύρης κλωστής,
στο μπλέξιμό της μας έχει πάρει
και μας τραβάει σαν βιαστής.

Τα βάσανά μας και πόσα ακόμα
μιάς στερημένης χαμοζωής,
χολή και όξος στο κάθε στόμα
μέχρι στερνής μας αναπνοής.

Τα βάσανά μας τύχη μοιραία
χωρίς συμπόνια κι απαντοχή,
πάππου προς πάππου σκληρή παρέα
εις την του βίου περιοχή.

Σ' αυτήν την ζούγκλα που ψευτοζούμε
χριστιανοσύνες, χωρίς Χριστό,
κάποιοι προσμένουν να επιστεφθούνε
με των θυμάτων τα «ευχαριστώ».

11.10.2010

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Στα τέσσερα τ' ορίζοντα σημεία και τ' ανέμου
σε περιμένω στεναγμέ μεγάλε και καημέ μου.
Ο δρόμος φαίνεται μακρύς κι ατέλειωτη η στράτα
και δεν ακούω ευοίωνα να περπατούν μαντάτα.

Στα τέσσερα του σύμπαντος αιώνια σημεία
τα πρόσωπα επώνυμα και γνωριμιά καμιά.
Κι ενώ με την επιθυμιά βαδίζουμε του νόστου
έχουμε στην αντίστροφη καμπή χαθεί τ' αγνώστου.

Στου ορίζοντα τα τέσσερα σημεία και τ' ανέμου,
απ' τα βαθιά χαράματα σε καρτερώ άγγελέ μου.
Πρόβαλε και βασίλεψε ο ήλιος, και σημάδι
δεν είδα, ώσπου κατάπεσε της νύχτας το σκοτάδι.

Και χάθηκαν στην σκοτεινιά, κάμποι, βουνά και πλάγια
κι έρημη στα χαλάσματα θρηνεί μιά κουκουβάγια.
Κι έρχεται σαν απόηχος θρήνου της Περσεφόνης
και της ανταποκρίνεται τ' απάνω κόσμου ο γκιώνης.

19.10.2010

ΘΥΣΙΑ

Θα σ' ακούσω, αν μου πεις
αναπάντεχα μιάν ώρα,
το τραγούδι της σιωπής
που δεν πρόφερες ως τώρα.
Θα σε δω, άμα στραφείς
με τα μάτια δακρυσμένα,
με μιάν ώθηση κρυφής
αγωνίας προς εμένα.

Στην ανάγκη άμα βρεθείς
απ' το χέρι θα σε πιάσω,
την στιγμή προτού χαθείς
για να μην σε ξαναχάσω.
Της αυγής μου ήλιε χρυσέ
στης ζωής τα περασμένα,
είμαι κάτι από σε
κι είσαι κάτι από μένα.

Κι απ' τα δύο στοιχεία αυτά
ιστορία μιά και μόνη,
μία σκούνα στ' ανοιχτά
με σπασμένο το τιμόνι.
Χώρια και μαζί οι ψυχές
στης αγάπης τη θυσία
κι αλαργεύουν μοναχές
κατά την Αχερουσία.

16.10.2010

ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ

Λίγη κι αβέβαιη πολύ
η ζήση στον πλανήτη,
γι' αυτό και πλέκει το πουλί
μικρή φωλιά για σπίτι.

Δεν σχεδιάζουν σε χαρτί
και δεν χαράζουν μέτρα,
φωλιάζουν οι σταυραετοί
στου Κίσαβου την πέτρα.

Δεν λογαριάζουν τα πουλιά
την ξέχωρη πατρίδα,
βλέπουν τη γη μιάν αγκαλιά
και χτήμα την χλωρίδα.

Δεν έχουν αίσθηση θυμού
κι έκαστο τα φτερά του,
τ' απλώνει άνευ δισταγμού
κι επίγνωση θανάτου.

Μ' ένα σπυρί μνημονικό
σ' Ανατολή και Δύση,
φεύγει τ' αποδημητικό
για να ξαναγυρίσει.

Τετράποδα και πετεινά,
της κτίσεως θηρία,
αιώνια και παντοτινά
στην ίδια τους πορεία.

Κι εμείς, της άλφα διαλογής
κι όντα κι αποτυχίας,
ψάχνουμε θύματα οργής,
διόδους ευτυχίας.

Κι από συνήθεια μας παλιά,
δυνάστες της ημέρας,
ορμούμε στ' άκακα πουλιά
προς τέρψιν της γαστέρας.

28.10.2010

ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ

Στου караβιού την κουπαστή
δέσαμε με χρυσή κλωστή
απαντοχή κι ελπίδες.
Και φύγαμε μιά χαραυγή
γι' αγάπη λίγη και στοργή
σε μακρινές πατρίδες.

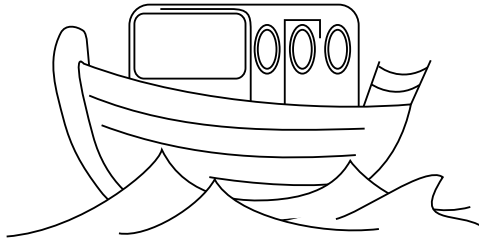
Με προσδοκία στην καρδιά
παλέψαμε με τον βοριά
και με τις καταιγίδες.
Θύματα μιάς καταφυγής
κι απανταχού μιά σκλάβα γης
δεμένη μ' αλυσίδες.

Κάτω από μαύρους ουρανούς
καταπονήθηκε ο νους,
πληγώθηκε το σώμα.
Και θύματα μιάς συλλογής
σημάδι ορατό επί γης
δεν είδαμε ακόμα.

Έχει λυγίσει η ορμή
κι έχουνε σπάσει οι αρμοί
του караβιού οι μεγάλοι.
Κι άμα υπάρχουν τυχεροί
κι έχουν τους στόχους μας χαρεί,
από καρδιάς, χαλάλι.

Στου καραβιού την κουπαστή
με στέρα δέσαμε κλωστή
απαντοχές κι ελπίδες.
Και βγήκαμε με συλλογή
κι άξενη βρήκαμε την Γη
μ' άκανθους και τσουκνίδες.

9.12.2010

ΒΡΟΧΕΡΟ

Απόψε που φυσάει και βρέχει
και πνίγουν δρόμους τα νερά,
ένας καημός με κατατρέχει
για μια χαμένη μου χαρά.

Άγρια νύχτα του χειμώνας
κι είναι το τζάκι μου σβηστό,
και στο σκοτάδι επιμόνως
ψάχνω από κάπου να πιαστώ.

Η νύχτα μ' αφαιρεί τον ύπνο
και μέσαθέ μου αναριγώ,
μπροστά στον μυστικό μου δείπνο
ο πόνος, κι αντικρύ του εγώ.

Στης μοναξιάς την νύχτα βρέχει
κι είναι το δάκρυ της πικρό,
και μιά καρδιά που δεν παντέχει,
μοιάζει να ξενυχτάει νεκρό.

Έναν νεκρό που ταξιδεύει
μέσα στ' αέναο κενό,
κι από την Γη του αλαργεύει
όσο κι από τον ουρανό.

Απόψε που φυσάει και βρέχει
πάνω στου χρόνου την φθορά,
μιά θλίψη παγερή συνέχει
έναν αητό χωρίς φτερά.

10.10.2010

ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Νύχτωσε πάλι όπως εχτές
και πέφτει το σκοτάδι
κι οι πόρτες πάντοτε ανοιχτές
που οδηγούν στον Άδη.

Στα κέντρα τα νυχτερινά
ανάβουνε τα φώτα
κι η διασκέδαση περνά
στου ξέφρενου την ρότα.

Της αίθουσας πρώτη σειρά
των θαυμαστών η πόζα
κι ιπτάμενη περιστερά,
στο πάλκο της, η Ρόζα.

Μηρούς προτάσσει και μαστούς
με τρόπους διαφόρους,
διασκεδάζοντας αστούς,
πληβείους κι αχθοφόρους.

Η νύχτα τρέχει μ' εκατό
χιλιόμετρα και βάλε,
κάνει το γλέντι δυνατό
και σαν χωρίς φινάλε.

Πέφτουνε τα λουλουδικά
στα πόδια της αρτίστας
κι απλώνουν τα ναρκωτικά
περίγυρα της πίστας.

Προσδιορισμένη η τιμή,
αγνώστου κι επωνύμου
κι άμα πετύχει η δοκιμή
γίνεσαι του μονίμου.

Το κέφι το μεθυστικό
διαστάσεις προσλαμβάνει,
μέχρι να γράψει φονικό
του περιστρόφου η κάνη.

Νύχτωσε πάλι όπως εχτές
με ψύχος κι υγρασία,
τόση δεν είχαμε ποτέ
χλιδή κι ακολασία.

Ο κόσμος ήτανε αλλιώς
μ' αγωνιστές γενναίους,
γι' αυτό και λέγεται παλιός,
σήμερα, από τους νέους.

Οι μύστες έχουν οι καλοί,
του ορθοδόξου μέτρου,
κατασκηνώσει στην αυλή
του επουράνιου Πέτρου.

Και παίζει τ' αύριο με το χτες
στο σύνορο του κόσμου
κι οι πύλες διάπλατα ανοιχτές
μένουν του Κάτω Κόσμου.

1.11.2010

BABYΛΩΝΙΑ

Απόψε κάτι μου μιλά
με λόγια πικραμένα,
είναι τα σύννεφα θολά
και παραπονεμένα.
Μες στην αφέγγαρη βραδιά
δεν ξεμυτίζει αστέρι
και μου πληγώνεται η καρδιά
με κοφτερό νυστέρι.

Απόψε, κάτι σιγαλά
μου ψιθυρίζει πάλι,
είναι τα βάσανα πολλά
κι η μοναξιά μεγάλη.
Κι η μοίρα μ' άπλετη σιγή
το νήμα ξετυλίγει
κι οι άνθρωποι από την γη
σάμπως να έχουν φύγει.

Απόψε έχουνε σταθεί
του ρολογιού οι δείχτες
κι έχουνε πέσει σε βαθύ
λήθαργο κι οι ξενύχτες.
Κι εάν ακούγεται ξερός
αχός κι ανατριχίλα,
είν' ο βοριάς ο παγερός
με τα νεκρά του φύλλα.

Απόψε μ' έχουν σε τρελό
οι ερινύες δείπνο,
μου βασανίζουν το μυαλό
μ' αποστερούν τον ύπνο.
Με στρέφουν προς την μακρινή
της πρώτης νιότης ρότα,
πικρή μου γνώση και στερνή
που δεν σε είχα πρώτα.

Απόψε η θύμηση γυρνά
στα περασμένα χρόνια
κι έχουνε πέσει τα στερνά
στης κεφαλής τα χιόνια.
Κι ο πόνος το κορμί λυγά
και παραλύει τα φρένα
κι η πείρα καταφθάνει αργά
και καθυστερημένα.

Απόψε σύννεφα θολά
τα μυστικά τους λένε,
μ' εξιστορήματα πολλά
δακρύζουνε και κλαίνε.
Κι οι ασταμάτητες βροχές
στους δρόμους συνωθούνται
σαν τεθνεώτων ενοχές
που δεν ανιστορούνται.

Στερνός κι απόμονος στην γη
κι αλόγιστα λογιέμαι,
μου δίνει σήμα η σιγή
και δεν απολογιέμαι.
Βαβυλωνία γενική
στην σύγχρονή μας ρήχη,
πέφτουν οι δέκτες σ' εμπλοκή
και σ' αλαλούμ οι ήχοι.

Απόψε μαύρη συννεφιά
και νύχτα δίχως μάγια,
γκιώνης δεν ψάχνει συντροφιά
δεν σκούζει κουκουβάγια.
Μακρόσυρτη κακοκεφιά
κι άκρα σιγή του τάφου,
κακοφτιαγμένη ζωγραφιά
πρωτόπειρου ζωγράφου.

Αχτίδα φεγγαριού χλωμή
σύννεφο δεν τρυπάει
κι αστέρι από κρυφή ρωγμή
την γη μας δεν τηράει.
Κι η γης ως κόρη ορφανή
σέρνει τα βάσανά της
και περιστρέφεται γυμνή
περί τον άξονά της.

21.12.2010

ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΤΟΙ

Συντροφισσά μου είναι πιστή
κι αχώριστη κοντά μου,
κι έχουμε χρόνια εγκλειστεί
μοιραία στον οντά μου.

Δεν μου μιλά, δεν της μιλώ
αμίλητοι συζούμε,
και σ' ένα δράμα σιωπηλό
συμπρωταγωνιστούμε.

Με όρκο σάμπως ιερό
έχουμε στέρεα δέσει,
στης αδικίας τον καιρό
την διμερή μας σχέση.

Όταν στα μάτια με κοιτά,
τα μάτια της διαβάζω,
αναστενάζει δυνατά
κι εγώ βαριαστενάζω.

Πορεία έχουμε κοινή
προ χρόνων ξεκινήσει,
χωρίς ν' αρθρώσουμε φωνή
έχουμε συμφωνήσει.

Βλέπουμε την ανατολή
κοιτάζουμε την δύση,
εκτοπισμένοι αμαρτωλοί
σε κάποιο ξερονήσι.

Αν βρέξει έχουμε νερό
κι ο ήλιος μας φωτίζει,
κι αν στάξει δάκρυ φλογερό
την πίκρα μας δροσίζει.

Παράξενη η ζωή πολύ
κι ανάλογα κοστίζει,
ο πένης την αναπολεί
κι ο πλούσιος την μπουχτίζει.

Τα κρίματά της τα βαριά
κι η άδική της κρίση,
μέχρι να υπάρξει ζυγαριά
τα δίκια να ζυγίσει.

Μένοντας αδερφοποιτοί
τίποτα δεν μας λείπει,
κατέχει η Λύπη τον Ποιητή
κι ο ποιητής την λύπη

5.1.2011

ΘΥΜΗΣΕΣ

Οι θύμησες είναι πολλές,
μην κάθεται και μην τις λες
ποτέ και σε κανένα.
Άσ' τες να φεύγουν σαν πουλιά
που ψάχνουν την παλιά φωλιά
στα δάση τα καμένα.

Οι θύμησες είναι πολλές,
είναι κατάστηθες βολές
ευστόχου πολυβόλου.
Που ρίχνουνε κατά ριπάς
στο δέσιμο των μπάι πας,
στη βάση ενός συνόλου.

Οι θύμησες είναι παλιές,
παγίδες με διπλές θηλιές
στημένες εκτός λήθης.
Και στέκουν εποχές πολλές
και που λογίζεσαι και λες
πως απολησμονήθης.

Οι θύμησες μιά συλλογή
της νιότης ανοιχτή πληγή
στου λογισμού τα βάθη.
Και γυροφέρει ο τροχός
και εκεί που στέκεις μοναχός
δικά σου δείχνουν λάθη.

Οι θύμησες είναι σωρός,
είναι ατελείωτος χορός
της παιδικής μας τρέλας.
Είν' η ανέκφραστη βουλή,
το ανεκπλήρωτο φιλί
της μακρινής κοπέλας.

Οι θύμησες είναι πικρό
ποτήρι με θολό νερό,
γεμάτο κατακάθια.
Είναι πορεία σκοτεινή
σε μία δίοδο στενή,
κρυμμένη μες στ' αγκάθια.

Οι θύμησες ένα βαρύ
φορτίο που δεν προχωρεί,
όσο και να το θέλεις.
Έρχονται από το παρελθόν,
από τους δρόμους των λαθών,
συντρίμματα θυέλλης.

Οι θύμησες μία ξενιτιά
και μία θάλασσα πλατιά
στ' ορίζοντα τα μάκρη.
Και ξεκινούνε με κουπιά
και καταφθάνουν στην ματιά
και δείχνουν ένα δάκρυ.

11.4.2011

ΑΘΩΡΗΤΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Δεν σε βλέπω κι αγρικώ
την φωνή σου να μου λέει:
-Στο κελί σου κατοικώ
σαν κερί που σιγοκαίει.

Συναισθήματα πολλά
μου υγραίνουν την ματιά μου,
κι όλα γύρω σιωπηλά
κι η φωνή σου μες στ' αυτιά μου.

Δεν σε βλέπω, σ' αγρικώ
στο παράθυρο να γέρνεις
και κλωνί βασιλικό
απ' την γλάστρα να μου φέρνεις.

Μαγεμένη ευωδιά
το δωμάτιο πλημμυρίζει,
αναδύεται η καρδιά
κι η ψυχή μου φτερουγίζει.

Είσαι πλάι μου εδώ,
το χεράκι σου κρατάω,
στίχους μου σου τραγουδώ
και γι' αγάπη σου μιλάω.

Έχουμε αποκλειστεί
σε κελιά απελπισίας
κι η ευαίσθητη κλωστή
μας συνδέει της φαντασίας.

Όλα είναι ένας μπουχός
κι όλα χτίζονται με λόγια
και ο νους ως Μοναχός
αναπέμπει ευχολόγια.

Κι ο θνητός γυρνά ως τροχός
γύρω από τον άξονά του,
πάντα ανεπιτυχώς
να συλλάβει την ουρά του.

Δεν σε βλέπω, σ' αγρικώ
κάτι εντός μου να κουνιέται,
σαν τραγούδι ερωτικό
που ποτέ δεν λησμονιέται.

Και θα μείνουμε εδώ
στην γωνιά της συλλογής μας,
ώσπου βγούμε στην οδό
της αγύριστης φυγής μας.

14.4.2011

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΟ

Σαν να 'χα ψάξει να σε βρω
με ήλιο και φεγγάρι
και σ' έπιασα σαν θησαυρό
σταλμένο από τον Άρη.

Ήταν η πρώτη μας φορά
που βρέθηκα μπροστά σου
κι ήσουν η άμετρη χαρά
για μένα, Γιάννα Βάσσου.

Το χαμογέλιο σου γλυκό,
το σύνολό σου χάρη,
κι ένα μοιραίο ριζικό
μας έχει συνεπάρει.

Απλώνεις μέσα μου κλαδιά,
ριζώνεις με τον χρόνο
και μ' απαλύνεις την καρδιά,
την πλήξη και τον πόνο.

Γυρίζουνε οι εποχές,
φυσούν τα ξεροβόρια,
βιούμε δίδυμες ψυχές
και περπατάμε χώρια.

Εσύ την νιότη σου φοράς
και τρέχεις περιστέρια
κι εμένα δύση και βορράς
με κράζουν νύχτα μέρα.

Και σ' αγαπώ και μ' αγαπάς
κι έχ' ο καιρός κυλίσει
κι αν δεν μας ένωσε παπάς,
παπάς θα μας χωρίσει

6.12.2011

ΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η καρδούλα μου νοσεί
κι ως εκ τούτου είναι μισή.
Παρά τούτα δεν μισεί,
είναι εκ γενετής χρυσή.

Η καρδούλα μου κι εσύ
σ' ένα φόντο θαλασσί,
δυό ελιές, ένα κρασί
κι εις υγείαν του Ραμσή.

Στης καρδιάς μου το νησί
κατοικούμε εγώ κι εσύ,
με αγάπη περισσή
και με νόμους Μωυσή.

Άγγελος Κυρίου εσύ,
Ασκληπιείο και ΕΣΥ.
Ιστορία μας χρυσή
και εγκάρδια «μερσί».

14.3.2011

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΚΕΣ ΚΡΙΣΕΙΣ Για προηγούμενα λυρικά βιβλία

•••Ο Τάκης Κολιαβάς-Μωλισητάκης, επιμένει και, καλά κάνει, από την πλευρά του - να εκφράζει τις ψυχικές και πνευματικές του ανησυχίες και συγκινήσεις μέσα από τα καλούπια της πατροπαράδοτης ποιητικής τέχνης. Οι ελεύθερες ποιητικές μορφές δεν τον γοήτεψαν, δεν τον έβαλαν σε πειρασμό. Συνέχισε τη στιχουργία που χρησιμοποιούσαν παλαιότερα οι λυρικοί μας: Καρυωτάκης, Άγρας, Κοτζιούλας, Ζώτος, Λαύρας και τόσοι άλλοι πλάστες στροφών με γλυκύπικρο, συνήθως περιεχόμενο...

Ανδρέας Καραντώνης

περ. «Ραδιοτηλέορασις» Αθήνα 6.12.1970

•••Τα ποιήματα της συλλογής «Γυρισμός από τη χώρα των ονείρων» θυμίζουν την εποχή 1930-44, όπου η λυρική ποίηση του Τέλλου Άγρα και του Ν. Λαπαθιώτη, κυριαρχούσε και επηρέαζε τους νέους ποιητές. Η καλλιέργεια των κομψών και εύρυθμων στίχων και η προσπάθεια ανευρέσεως πρωτοτύπων ομοιοκαταλήξεων είναι φανερό και στη συλλογή και φανερώνει την εντιμότητα του ποιητή απέναντι στην τέχνη του...

Αστέρας Κοββατζής

εφημ. «Η Ημέρα» Αθήνα 30.7.1966

•••Οι στίχοι του έχουν μια ζηλευτή απλότητα και ειλικρίνεια. Πόσο γνήσιος και πόσο καλός, αλλά και πόσο περήφανος πρέπει να είναι γι' αυτό...

Μπάμπης Κλάρας

εφημ. «Η Βραδυνή» Αθήνα 17.10.1966

•••Μας πλησιάζει χωρίς επιτήδευση και μας θυμίζει πως ό,τι τον δονεί, μπορεί να δονήσει τον καθένα. Είναι ο άνθρωπος που βλέπει τα γύρω, περισσότερο με το συναίσθημα και λιγότερο με το αίσθημα...

Άγγελος Φουριώτης
εφημ. «Απογευματινή» Αθήνα 16.12.1966

•••Η ποίησις του Τ.Κ.Μ. συγκινεί. Νομίζω πως αυτό είναι το πρώτο που δικαιούμεθα να ζητούμε από την ποίηση.

Να μας αγγίζει δηλαδή την καρδιά και μέσ' από τους συγκεκριμένους στίχους να αισθανόμαστε την καρδιά του ποιητού. Από την άποψη αυτή, ο ποιητής που έγραψε τον «Γυρισμό από την χώρα των ονείρων» βρήκε τον στόχο του...

Δεν έχει τίποτα το σκοτεινό και περίπλοκο η ποίησίς του. Αντίθετα, έχει μιαν αξιοσημείωτη απλότητα και ζεστασιά...

Αντώνης Σαμαράκης
εφημ. «Έθνος» Αθήνα 19.11.1966

•••Στίχος παραδοσιακός, εύπεπτος, καθарός, γεμάτος αίσθημα, ανθρωπιά, απλή φιλοσοφία, αρμονία, μουσικότητα, συγκίνηση και χάρη... Ευχόμεθα εγκάρδια στον ποιητή να συνεχίσει τον ωραίο αγώνα του, άξιος σμιλευτής του ποιητικού λόγου, τίμιος παιδαγωγός του λαού προς την αλήθεια, το φως και τη λύτρωση...

Κώστας Αβραάμ
εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 19.5.1966

•••Λυρικός, τρυφερός, ειδυλλιακός, στιγμές γίνεται επικός όταν είναι να φωνάξει και να καταγγείλει το άδικο...

Στάμος Μαράντος
εφημ. «Η Αθηναϊκή» 14.9.1966

•••Με τον τρόπο του, πάντως τον απλό, τον ειλικρινή, τον εγκάρδιο, τον ανθρώπινο αλλά και διεισδυτικό, κάποτε, ζωντανεύει και πλευρές της ζωής των άλλων ανθρώπων, των πονεμένων και των καρτερικών, που μάταια κυνήγησαν τη λήγη, έστω, χαρά της εγκόσμιας πορείας...

Δ. Κ. Παπακωνσταντίνου
εφημ. «Τα Σημερινά» Αθήνα 18.3.1972

•••Ο Τ.Κ.Μ. είναι μια από τις αντιπροσωπευτικές μορφές του σύγχρονου ποιητικού μας λόγου, που συνδέουν άμεσα την ποιητική τους δημιουργία και με την προβληματική των καιρών μας αλλά βασικά με τον ελληνικό χώρο και την παραδοσιακή μας κληρονομιά...

Δημήτρης Σταμέλος
εφημ. «Ελευθεροτυπία» Αθήνα 27.9.1979

•••Διαθέτει μια γνήσια προσωπική φωνή... ο λόγος του έχει τη σφραγίδα της αρρενωπότητας και σ' αυτό ο ποιητής συνταιριάζεται με την αγέρωχη ψυχοσύνθεση των ξωμάχων, που ξέρουν την πραγματική αξία της ζωής και πώς πρέπει να τη ζήσουν μέχρι την τελευταία της άκρη...

Κώστας Σταμάτης
«Η Βουκολική Ποίηση» Αθήνα τόμος Γ' 1976

•••Οι συνθέσεις του έχουν πάντα μια ζεστασιά, έναν εξαίρετο εσωτερισμό μια γνήσια ζωική αμεσότητα θεματογραφική και γεμάτη λαοσοφία...

Δημήτρης Σιατόπουλος
εφημ. «Η Βραδυνή» Αθήνα 29.12.1976

•••Τα ποιήματά του είναι καθημερινές εικόνες, ανθρώπινες εμπειρίες, αισθήματα, στοχασμοί, κι αλήθειες...

Μιχ. Σταφυλίδας
«Διαρκής Ιστορία της Νεοελληνικής
Λογοτεχνίας» Αθήνα τόμος Α΄

•••Ποιητής που δεν αποχωρίζεται τα παραδοσιακά μέτρα, αλλά και δεν πέφτει σε ρηχούς εκφραστικούς τρόπους, ξέρει να ελέγχει το στίχο και να δίνει μ' αυτόν σκέψεις, που απηχούν σ' έναν ευρύτερο κόσμο...

Χρήστος Κουλιούρης
περ. «Νέα Σκέψη» Αθήνα τεύχος 287

•••Τα ποιήματά του είναι διαποτισμένα από μια φοβερή συνείδηση ευθύνης και πόνου. Ώρες-ώρες λες κι ακούς τον πονεμένο Άγρα στις στιγμές του άκρατου λυρισμού του, ή τον Πορφύρα να μιλά με τους απόμαχους της θάλασσας...

Π. Μ. Σωτήρχος
εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 18.7.1954

•••Αυθόρμητος και ανεπιτήδευτος στους εκφραστικούς του τρόπους έμεινε ένας πιστός κι αμετακίνητος οπαδός της παράδοσης... Τραγουδώντας για τους απλούς ανθρώπους της καθημερινής ζωής, με τα πολλά τους βάσανα και τις πολλές απογοητεύσεις προσπαθεί να

τους μεταδώσει ένα μήνυμα αισιοδοξίας και ελπίδας και τούτο γιατί σαν ποιητής βλέπει τον άνθρωπο και τη φύση με την αγνότητα και την ειλικρίνεια μιας αγέραστης εφηβείας...

Ηλίας Σιμόπουλος
περ. «Φθιωτικά Γράμματα» Αθήνα τεύχος 27, 1984

••• Ποιήματα σε στίχους μετρημένους και στροφές με ρίμες, όπως τον παλιό καλό καιρό προσπαθούν να δώσουν την εποχή μας, την «πιο σκληρή εποχή» όπως προλογίζει ο ποιητής... Τα «ένα Δέντρο» τα μικρά τετράστιχα στο Β΄ μέρος, το «Καρτερία» κ.λπ. καταξιώνονται περισσότερο. Γενικά πολύ καλό ποιητικό υλικό...

Βασίλης Ρώτας
περ. «Λαϊκός Λόγος» Αθήνα Αύγουστος 1966

••• Χείμαρος ρομαντικής διάθεσης και ακράτητος ενθουσιασμός είναι τα χαρακτηριστικά του ποιητικού παλμού του Τ.Κ.Μ. Είναι ακριβώς τα στοιχεία που συνθέτουν την αυθεντικότητα της ποιητικής δημιουργίας...

Γ. Δ. Καψωμένος
περ. «Κρητικά Γράμματα» Χανιά Φεβρουάριος 1973

••• Εμπνέεται από την καθημερινή ζωή και ανεβάζει τους στόχους του σε υψηλότερες σφαιρές... Καλλιεργεί την ελπίδα, που τις δίνει πρωταρχική σημασία...

Γ. Μ. Ποιιτάρης
περ. «Σταθμοί» Αθήνα Απρίλιος 1972

••• Ένα ανεπιφύλακτο «εύγε» εις τον κ. Τ.Κ.Μ. διότι εκατάφερε σε εποχή αναρχίας και ελθεινού γούστου, να πειθαρχήσει στους κανόνες της «πεπαλαιωμένης» -αλ-

λά πραγματικής και αδιάβλητης- τέχνης, που μόνο αυτή είναι ικανή να συγκινεί και αξίζει να εκτιμάται...

Χ. Κ. Χαιρόπουλος

εφημ. «Η Ημερησία» Αθήνα 25.1.1972

•••Ο ποιητής ακολουθεί το δικό του δρόμο μακριά από τις σύγχρονες ακρότητες της ποίησης μερικών νέων μας, που έχουν απομακρύνει το κοινό από την ποίηση και τους ποιητές. Ο Τ.Κ.Μ. αγαπά την ποίηση του μύρου, της νοσταλγίας, της άγιας ώρας του ελληνικού γενικά υπαίθρου, και σ' αυτό το χώρο κινείται στη νέα του συλλογή...

Πάνος Παναγιωτούνης

περ. «Δωδεκάτη Ώρα» Αθήνα Μάιος-Ιούλιος 1972

•••Η ποίηση του Τ.Κ.Μ. είναι ανεπιτήδευτη και στη σημερινή αντιποιητική πραγματικότητα μαρτυρεί βάθος, ψυχική ζωή, αποπνέει το άρωμα της λεπτής, της καλλιεργημένης ευαισθησίας...

Σήφης Γ. Κόλλιας

εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 2.9.1973

•••Τα ποιήματά του μιλούν και η πιο καλή γλώσσα επικοινωνίας με την ψυχή είναι η ποίηση. Χαίρεσαι τον αληθινό ποιητή που γίνεται νοητός και κατανοητός γιατί από το περίσπυμα της καρδιάς, ομιλεί το στόμα του ποιητή...

Ζάχος Ξηροτύρης

εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 17.2.1974

•••Ο Τ.Κ.Μ. θέτοντας τη μετουσιωμένη σε στίχους βιοθεωρία του στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου, συντελεί στην καλλιέργεια της ψυχής και του πνεύμα-

τος, όλων εκείνων που έρχονται σ' επικοινωνία με το έργο του. Τι άλλο θα ήθελε να πετύχει ο λειτουργός της θείας Τέχνης του Λόγου;

Κίτσιος Γ. Ανυφαντής
περ. «Φιλολογική Επιθεώρηση» Αθήνα
Ιανουάριος-Φεβρουάριος 1974

•••Με λίγα λόγια η «Ορκοδοσία στον Ήλιο» είναι μια εξαιρετική λυρική εργασία, επιμελημένη, φωτεινή, Ελληνική...

Φώτος Γιοφύλης
περ. «Νεώτερα Γράμματα» Αθήνα, Απρίλιος-Ιούνιος 1974

•••Η ποίησή του είναι πηγαία, γεμάτη συγκίνηση, παλμό και αλήθεια. Ο μύθος και το όνειρο της ψυχικής του ευαισθησίας συμπλέκονται αρμονικά και υπηρετούν τον αιώνιο άνθρωπο. Κάτοχος της Νεοελληνικής ποιητικής παράδοσης κατορθώνει με τον παραδοσιακό του στίχο να συγκινεί και σήμερα τον άνθρωπο της διαστημικής εποχής, τον άνθρωπο που η ζωή του έχει καταντήσει χωρίς ποίηση και όνειρο...

Θεόκτιστος Λαϊνάς
περ. «Στερέα Ελλιάς» Αθήνα Ιανουάριος-Φεβρουάριος 1976

•••Την ποιητική δημιουργία την αντιμετωπίζει υπεύθυνα και σοβαρά ο ποιητής Τ.Κ.Μ. κι επιστρατεύει ακάματος την κάθε προσφορά απί το ταλέντο του κι απί την λογοτεχνική του εμπειρία. Κι είναι πολύ χαρακτηριστική η ειλικρίνεια, η ανθρωπιά, η μουσικότητα, ο λυρισμός, η έξαρση, ο φιλοσοφημένος στοχασμός, η ονειρική διάθεση όσο και ο ρεαλισμός που συναντάμε στους στίχους του...

Ιάσων Ευαγγέλου
περ. «Νέα Σκέψη» Αθήνα Απρίλιος 1972

••• Η ποίηση του Τ.Κ.Μ. έχει την παλιά της χάρη. Συγκινεί με την απλότητά της, με την πίστη στην ειρηνική ζωή που αναβρύζει μέσα από τους στίχους της, με το μελωδικό «Όνειρο μια πόλη»...

Νίκος Φιλικός
εφημ. «Ελεύθερος Λόγος» Αθήνα 21.8.1966

••• Στίχοι παραδοσιακοί με μουσικότητα και λυρισμό, καθαροί, γεμάτοι αίσθημα δείχνουν πως η ποίηση συγκινεί πάντα όταν είναι γνήσια και γεμάτη ειλικρίνεια ανεξάρτητα με τη μορφή που είναι διατυπωμένη φτάνει να χει την μουσικότητά της.

Απλός λυρικός ο λόγος του Τ.Κ.Μ. έχει ζεστασιά και αρκετά από τα ποιήματά του μας ξαφνιάζουν με την ομορφιά τους, ιδιαίτερα όσα ανήκουν στο κλίμα του σπλήην...

Πίτσα Γαλάζη
εφημ. «Γνώμη» Λευκωσία Κύπρου 22.8.1971

••• Ένας ανθρωπιστικός παλμός διακατέχει ολάκερη την πνευματική πορεία του Τ.Κ.Μ. Αγκαλιάζει τον απλοϊκό και αποδιωγμένο άνθρωπο της ζωής, ενώνει τη φωνή του με την πίκρα και τον πόνο του και γίνεται ο στίχος του βαρύ κατηγορώ ενάντια στην εκμετάλλευση και την αδικία.

Η φτώχεια, η πείνα, η ανεργία, η μετανάστευση, ένα σύνολο απο κοινωνικές πληγές, είναι οι στίχοι της ποίησής του.

Και στο βάθος αυτής της ποίησης διακρίνει κανείς μια αισιοδοξία και μια πίστη στην αναζήτηση του ωραίου...

Πάνος Παπακωστόπουλος
«Σύγχρονες Προσωπογραφίες» Αθήνα έκδοση 1971

••• Η ποίησή του διαπνέεται από απέραντη ανθρωπιά, που εγγίζει όλη σχεδόν τη συγκινησιακή κλίμακα της ανθρώπινης ευαισθησίας. Κι ακόμη μας φέρνει πιο κοντά όχι μόνο στην Ελληνική φύση αλλά και στις βαθύριζες καταβολάδες της γνήσιας ελληνικής ζωής...

Γιάννης Αναπλιώτης

εφημ. «Σημεία» Καθαμάτα 17.11.1972

••• Ο Τ.Κ.Μ. είναι ποιητής «καθαρός», ειλικρινής, απλός, εκφραστικός, πιστός και μ' όλα τα εφόδια της παραδοσιακής τεχνοτροπίας κατορθώνει να συγκινεί όχι μόνο τους παλιούς, αλλά και τους νέους ανθρώπους της εποχής μας. Αυτό τούτο το επίτευγμά του, τον καταξιώνει...

Αλέκος Βασιλείου

εφημ. «Αθηναϊκός Τύπος» Αθήνα 15.11.1972

••• Ο ποιητής έχει ταλέντο με αξιόλογα ευρήματα ψυχισμού και ευαισθησίας. Χρησιμοποιεί λυρισμό, έχει πρωτοτυπία...

Μανώλης Πράτσικας

εφημ. «Νεολόγος Πατρών» 14.3.1972

••• Ο Τ.Κ.Μ. είναι ένας από τους πιο αξιοπρόσεχτους παραδοσιακούς ποιητές μας... Όλο και μας πείθει πως ξέρει και τεχνική του στίχου, αλλά να δίνει και ποιότητα και ουσία ποιητική...

Κ. Ν. Τριανταφύλλου

εφημ. «Η Ημέρα» Πάτρα 22.3.1972

•••Μεγάλος έπαινος αξίζει στον ποιητή Τ.Κ.Μ. που δεν ezύγωσε τον «μοντέρνο» ελεύθερο και ακαταλαβίστικο στίχο. Όποιος κατέχει την ικανότητα να δημιουργεί μουσική, δεν έχει ανάγκη του απειθάρχητου, άμουσου, συχνότατα παράλογου «ελεύθερου» στίχου που δεν είναι παρά καταφυγή, τις περισσότερες φορές, εκείνων που στερούνται ποιητική φλέβα...

Παύλος Φλώρος
περ. «Νέος Λόγος» Αθήνα Ιούνιος 1977

•••Άψογοι στίχοι, δονούμενοι από λυρικό ανάβρυσμα, μουσικοί, αδρόι, τρυφεροί και λεπταίσθητοι. Όλες του οι ποιητικές πάλλονται από πλούσια ευαισθησία και αποδίδονται αρτιωμένες σε εκφραστικότητα. Πολλά από τα ποιήματά του μας άρεσαν, μα γοητευθήκαμε απ' τον «Πλατύφυλλο»...

Χ. Λεβάντας
εφημ. «Η Φωνή του Πειραιώς» 22.1.1972

•••Πάσχουσα ευαισθησία, χάρη, διαύγεια, καίριος πολλές φορές ποιητικός λόγος, είναι οι ιδιότητες των ποιημάτων του Τ.Κ.Μ. Συγκινησιακοί του κινητήρες, βασικά η αντίθεση της χρονικότητας των πραγμάτων και η λαχτάρα του άχρονου, και η αντίθεση ανάμεσα στο όνειρο και στην φιλόξενη γι' αυτόν πραγματικότητα. Έχει μια απλότητα και μια όλο χάρη νεανική εκφραστική, που άθελά σου, σου θυμίζει τον Χάινε...

Στάθης Πρωταίος
εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 10.6.1971

•••Οι στίχοι του Τ.Κ.Μ. φορτίζονται κι από πνευματικό βάρος, που δείχνουν την πνευματική καλλιέργειά του ισοδύναμη προς την ευαισθησία του και το πηγαίο ταλέντο του...

Απόστολος Ζορμπάς
περ. «Στερεά Ελλάδα» Αθήνα Ιανουάριος 1977

•••Εικόνες ζωντανές και άρτιος παραδοσιακός στίχος ενισχύουν τις εντυπώσεις και δημιουργούν κόσμους που ο αναγνώστης μπορεί να πλανηθεί και να νοσταλγήσει τις δικές του προσωπικές αναμνήσεις.

Γιάννης Καραλής
εφημ. «Πελοπόννησος» Πάτρα 2.5.1972

•••Ο Τ.Κ.Μ. εξακολουθεί να παραμένει πιστός στον παραδοσιακό στίχο. Τα ποιήματά του αναδίνουν μια χαρακτηριστική της λεπταίσθητης ιδιοσυγκρασίας του ευγένεια, που μαρτυρά μια γνήσια ποιητική διάθεση, που ολόένα σπανίζει...

Μαν. Γιαλουράκης
εφημ. «Ο Ταχυδρόμος των Αιγυπτιωτών» Αθήνα Οκτώβριος 1979

•••Αγωνίζεται μ' επιμονή και συνέπεια να διατηρήσει ζωντανά -στην ποίησή του βέβαια- έθιμα και παραδόσεις του Λαού μας που συνθέτουν την εθνική του ταυτότητα. Η άψογη τεχνική, το δροσερό γεμάτο ευγένεια και λυρισμό ύφος του, τον κάνουν στυλίστα στο είδος του...

Λευτέρης Κορέλης
περ. «Φθιωτικά Γράμματα» Αθήνα Οκτώβριος 1979

•••Ποιήματα σαν αυτά του Τ.Κ.Μ. θα 'πρεπε νάβαι καθημερινό τραγούδι στο στόμα του κάθε Νεοέλληνα. Κι αυτό γιατί κουβαλάει μέσα του μια ζείδωρη ποιητική φλέβα που σαν καναλόβρυση κι ασίγαστος χείμαρρος ξεκύνεται απ' τα σωθικά της φυλής μας για ν' αρδεύσει τις κατάξερές ψυχές των Ελλήνων της εποχής μας...

Πάνος Παπαχαραλάμπος

περ. «Μετέωρα» Τρίκαλα Δεκ. 1979

•••Δύο σταθερές ορίζουν την ποιητική πορεία του Τ.Κ.Μ. ο λυρισμός και ο παραδοσιακός στίχος. Η εμμονή του ποιητή στους παραπάνω στόχους, που πραγματώνονται, κατά κανόνα μ' επιτυχία, σφραγίζουν έντονα ολόκληρο το ως τα σήμερα αξιόλογο ποιητικό του έργο...

Στέργιος Δημούλης

περ. «Φθιωτικά Χρονικά» Αθήνα 1983 τεύχος 4

•••Ο Τ.Κ.Μ. είναι ένας αληθινός ποιητής με ανανεωμένο γλωσσικό χυμό και μουσικό ρυθμό. Δίνει μια τέχνη που σ' εντυπωσιάζει, συγκινεί άμεσα, πείθει και διδάσκει με μια δυνατή και πηγαία ποιητική φωνή.

Εκθέτει προβλήματα κοινωνικά και πανανθρώπινα ιδανικά, με ανθρωπιά κι υποδειγματική ενότητα μορφής και περιεχομένου.

Λάμπρος Μάλαμας

περ. «Ελεύθερο Πνεύμα» «Ιωάννινα Δεκ. 1981

•••Ο Τ.Κ.Μ. είναι καλός δέκτης των συγκινήσεων που προέρχονται από την τραγωδία του πολέμου, του κυνηγητού του ανθρώπου από τον άνθρωπο και πολλά άλλα.

Σκέπτεται με πόνο πως η ζωή θα μπορούσε να είναι όμορφη, αυτή όμως η ομορφιά καταστρέφεται από τον ίδιο τον άνθρωπο. Βασικά είναι ένας νοσταλγός μιας ευ-

τυχίας που δεν ελπίζει πως θα πραγματοποιηθεί στη ζωή μας...

Μαρία Κ. Δέδε
περ. «Ιωηικός» Αθήνα Νοέμβ. 1966

•••Είναι μια ποίηση που σε ξεκουράζει και σ' ευφραίνει. Μια ποίηση που σπανίζει στους χαλεπούς αντιποιητικούς καιρούς μας...

Ιόνιος Μυριάνθης
εφημ. «Αυγή» Πύργος 29.6.1987

•••Η λυρική διάθεση του ποιητή έχει χρώμα, εικόνα ζωντανή κι ευτυχώς το υλικό που μεταχειρίζεται έχει ποιότητα... Έχει ένα ψυχικό πλούτο που τον χαρίζει στους άλλους με την ποιητική του γλώσσα...

Ντίνος Ταξιάρχης
περ. «Έρευνα» Αθήνα Απρ. 1982

•••Τα τετράστιχα είναι συνθεμένα με καλοδουλεμένους στίχους, με μαστορικούς παραδοσιακούς στίχους. Ο Τ.Κ.Μ. είν' ένας από τους τελευταίους εναπομείναντες «υπηρέτες» αυτής της τεχνοτροπίας, πλημμυρισμένος από ευαισθησία και μουσικότητα...

Χρήστος Χειμώνας
εφημ. «Η Δίκη» Αθήνα Φεβρ. 1985

•••Ανθρωποκεντρική ποίηση!... Με γλωσσική ομοιογένεια και λογική επισκόπηση... Η πιο ανεκτίμητη πνευματική επένδυση. Ο Λογοτεχνικός του θα πρόσθετα θρίαμβος.

Με διδακτικά μηνύματα στους επιγενόμενους. Προσφορά με ρεαλισμό ασύγκριτο και φιλοσοφικό απόηχο,

που σελαγίζει πάντα έξω απ' της διαφθοράς την ατμό-
σφαιρα...

Νίκος Δροσόπουλος
«Η Αντίστροφη Μέτρηση» Αθήνα έκδοση 1981

•••Πράγματι ο Τ.Κ.Μ. δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να μετουσιώνει σε στίχους, ρεμβασμούς, πόνους, νοσταλγίες, μελαγχολίες και σκέψεις. Μ' άλλα λόγια στοχάζεται στικουργικά. Τις εντυπώσεις του που καταγράφονται στο νου και στην ψυχή τις μετατρέπει σε στίχους. Έχει μια ικανότητα που καταπλήσσει...

Θ.Μ. Πολλίτης
εφημ. «Αιτωλική» Μεσολόγγι 15.3.1981

•••Ο ποιητής στέκεται στο πλευρό των φτωχών, των ταπεινών, των αδικημένων με μια ποίηση αγωνιστική, που πιστεύει κι αισιοδοξεί σ' ένα πραγματικά καλύτερο αύριο...

Κωστής Κοκόροβιτς
εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 25.11.1976

•••Πιστός στην παράδοση ο ποιητής, παραμένει λάτρης των πολυσύλλαβων στίχων και της ρίμας που ασφαλώς προσδίδει στο ποίημα μια χάρη πρωτοφανέρωτη... Η ομοιοκαταληξία δένει τους στίχους του ποιητή με μια ικανότητα που κατορθώνει να κερδίζει τον αναγνώστη...

Δαμ. Βουλγαράκης
εφημ. «Λαρισαϊκή Ηχώ» 21.12.1981

•••Μια ποίηση ειλικρινής, που πηγάζει με τις εικόνες της τις λυρικές, χωρίς καμιά επιτήδευση, υποκρισία ή κα-

ταπίεση... Έχει βαθιά τη ρίζα της στα συναισθήματα του ανθρώπου της καθημερινής ζωής. Κι είναι ο ποιητής ο εκφραστής αυτών των παλμών...

Τίμωνας Στρουθιάς
εφημ. «Γνώμη» Πάτρα 21.12.1981

••• Τα τραγούδια του Τ.Κ.Μ. με συνεκίνησαν και με συγκινούν. Και τα πιο απλά τραγούδια του μαγεύουν την ψυχή και το στοχασμό μας. Οι στίχοι του αντικούνε σαν τον μουσικό αντίλαλο των γάργαρων νερών των βουνών μας.

Σεραφείμ Τσιτσάς
εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 19.9.1974

••• Κάθε στίχος του θα σου ξυπνήσει μέσα σου μια απωθημένη αγάπη, έναν καημό, μια λαχτάρα, έναν πόθο, κάπου θα σε προβληματίσει και κάπου θα σε ποτίσει νοσταλγία για κάτι που χάθηκε στο πέρασμα του χρόνου...

Βασίλης Λαμνάτος
εφημ. «Ο Στόχος» Αθήνα 19.8.1975

••• Στην ποίησή του παρατηρούμε την πηγαία ευαισθησία του το δυνατό θρησκευτικό, πατριωτικό και ανθρωπιστικό συναίσθημά του, τη φυσιολατρία του, την τρυφερότητα των ανθρώπινων συναισθημάτων του, την ευπρέπεια του λόγου του και την πνευματική του εγρήγορση...

Θωμάς Πλατανιάς
εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 11.6.1981

••• Ο Τ.Κ.Μ. ανιχνεύει την καθημερινότητα και δείχνει πολύ προσγειωμένος στους προβληματισμούς, τους καη-

μούς της ζωής, την προσμονή, τις έγνοιες που όσο νάναι θολώνουν προσωρινά τους οραματισμούς του... Από τις αυθόρμητες και ειλικρινείς στροφές φαίνεται ότι ζητά τη φυγή, τη λύτρωση, την αναπόληση, μια διέξοδο στις πνευματικές κατακτήσεις...

Γ. Βρέλλης

εφημ. «Ηπειρωτικός Αγών» Ιωάννινα 15.5.1987

•••Ο Τ.Κ.Μ. απορροφώντας μέσα του τη γύρω καθημερινή πραγματικότητα πετυχαίνει να μας την ξαναδώσει απόλυτα διαχρονική, μέσα κι από μια φιλοσοφική χροιά στο περιεχόμενο. Η ζωή, ο θάνατος, η φύση, ο κοινωνικός προβληματισμός γενικά για το μέλλον του ανθρώπου, είναι τα θέματα που συνηγορούν στην αξία και τη γνησιότητα της ποίησής του...

Γιάννης Καραβίδας

εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 21.5.1987

•••Η γνήσια λυρική και πολύχορδη Μούσα του με συναισθηματισμούς και υπόστρωμα ευαισθησίας, δείχνει ότι είναι ένας εξαίσιος αρχιτέκτονας του στίχου...

Τάκης Νατσούλης

εφημ. «Μωλιώτικα Νέα» Αυγ. 1987

•••Παθιασμένος με ό,τι σχετίζεται με τον απέριττο στίχο, δεν αφήνει κενά στις εκφράσεις του, ούτε στήνει εντυπωσιακά εφέ χωρίς περιεχόμενο. Εκείνο που τραγουδάει έχει καρδιά και μιλάει, έχει μάτια και βλέπει. Είναι, με λίγα λόγια, ποιητής του καθαρού λόγου. Του λόγου αυτού που τίμησαν ο Παλαμάς, ο Μαλακάσης, ο Πορφύρας, ο Λαπαθιώτης, η Μυρτιώτισσα, ο Γκόλφης και ο Νίκος Καβαδίας. Οι ρυθμοί και τα μέτρα του κα-

τατάσσονται στη μελωδία, μιας ευλύγιστης τεχνικής, άξιας προσοχής...

Γιάννης Κορίδης
εφημ. «Κέρδος» Αθήνα 18.10.1987

•••Οι δύο πρόσφατες ποιητικές του συλλογές, που μας έστειλε, τα «Άγρια περιστέρια» και οι «Σφήκες και μέλισσες» εκφράζουν μια ώριμη παραδοσιακή ποίηση, η οποία μας φέρνει κοντά στον άνθρωπο, τη φύση, τη ζωή. Οι στίχοι του είναι γεμάτοι τρυφερότητα, νοσταλγία αλλά και κοινωνικό προβληματισμό. Η μουσικότητα των στίχων γοητεύει τον αναγνώστη. Και χαίρεσαι με την καρδιά σου τους όμορφους στίχους του, που ζωντανεύουν μια ωραία, αξέχαστη εποχή, την οποία νοσταλγούμε και αναζητούμε στη σημερινή πεζή εποχή. Γενικά, η ποίηση του κ. Κολιαβά Μωλιωτάκη είναι μια ζεστή ελληνική φωνή, καθαρή, με υψηλά μηνύματα ανθρωπιστικού λόγου και βαθιά αίσθηση της ζωής...

Γ.Δ. Κούβελας
εφημ. «Σημαία Καλαμάτας» 28.4.1990

•••Η ποίηση του Τ.Κ.Μ. φέρει διττή αποστολή. Πρώτον, αναδύεται μέσα από τη Νεοελληνική ποιητική παράδοση σαν έργο μορφής εφάμιλλο στην τελειότητα με τα τέλεια μορφικά επιτεύγματα που έχουν προηγηθεί. Συνεπώς από την άποψη αυτή αποτελεί συνέχεια της κλασικής λυρικής μας παραγωγής.

Δεύτερον, επιχειρεί μία αποκατάσταση της φθοράς που έχει υποστεί η παραδοσιακή ποίηση μέσα στο χρόνο από φυσιολογική γήρανση της αισθητικής της, και άμβλυση της συγκινησιακής της αποτελεσματικότητας.

Από την άποψη αυτή, ο Τ.Κ.Μ. έρχεται ως ανανεωτής, με την έννοια ότι πάνω στα ίδια, στερεά θεμέλια

της παλαιότερης ποίησης, αποπειράται την ανέγερση ενός καινούργιου οικοδομήματος διατηρώντας τις καθιερωμένες αισθητικές αξίες κι επιτρέποντας στις νεότερες εμπειρίες να επηρεάσουν μόνο την εσωτερική λειτουργικότητα. Βέβαια πρωταρχική σημασία εξακολουθούν να έχουν ο ρυθμός και ο ήχος, η συμμετρία και η ομαλοποίηση του λόγου, μέσα από την κυριαρχία του μέτρου και της αρμονίας. Όλα αυτά αναδεικνύονται σε μια υποδειγματική τεχνική που επιτυγχάνει το τέλειο.

Ως προς το περιεχόμενο όμως, συχνά παρατηρούμε μια διεύρυνση των εσωτερικών διαστάσεων, κυρίως ως προς τον κατακόρυφο άξονα. Χωρίς να εγκαταλείπει την ορθοδοξία του κατανοητού λόγου, αίρεται δυναμικά ή εμβραδύνει στοχαστικά με αιχμή την καίρια έκφραση, ενισχυμένη από μεταφορές τολμηρής φαντασίας και αισθητική δύναμη. Έτσι η ποίηση του Τ.Κ.Μ., ενώ πράγματι υποτάσσεται και εντάσσεται στο χώρο της παραδοσιακής ποίησης, διαφεύγει τον κίνδυνο να χαρακτηριστεί ως ανιαρή επανάληψη αυτής, καθόσον μάλιστα δεν παραβλέπει το σύγχρονο προβληματισμό...

Σταύρος Κ. Σταυρίδης
εφημ. «Το Αγρίνιο» 3.3.1991

•••Ο Τάκης Κολιαβάς Μωλιωτάκης, με το πάθος του έμμετρου λόγου, γράφει ποιήματα άρτια της μετρικής τέχνης, διακριτικής ωριμότητας, βαθύτατης στοχαστικής διάθεσης, υπηρετεί το μεγάλο αυτό αγαθό του λόγου, με ειλικρίνεια, με πίστη, καλλιεργεί το στίχο της ομορφιάς, γίνεται ένας ωραίος ποιητής, μας μεταλαβαίνει το αληθινό πνεύμα της δημιουργίας, μας μεταγγίζει την έκσταση, την προσευχή, τις ώρες της ευδαιμονίας και της ψυχικής ανάτασης, την πίκρα, το λυγμό, την ελπίδα και την αγωνία, του φωτός τη δοξολογία, του σκοταδιού το θρήνο...

•••Είναι μια ποίηση που πάντα συγκινεί και μας κρατάει δεμένους μαζί της, αφού ξέρει με το λυρισμό της να φέρνει στην καρδιά μας με μουσικούς τόνους την αγάπη, τον πόνο, της ζωής και της φύσης, τις φωνές, να μιλάει στις αισθήσεις μας με τη λεπτότητα της έκφρασης, με τη νοσταλγία, την προτροπή, το έπος, με όλες τις ανθρώπινες στιγμές, με το τραγούδι της χαράς και της λύπης του ασύνορου κόσμου...

Μέσα από την ποίηση του Τάκη Κολιαβά-Μωλιωτάκη, αναδύεται μια επίκληση, ένας ύμνος αγάπης, ένας ασίγαστος πόθος εξομολογητικής διάθεσης, οι απαλλαγμένοι από την απέλπιδη βιαιότητα τόνοι, η ευαισθησία που αγγίζει την πληρότητα, η πυκνότητα της ουσιαστικής καταγραφής μιας τρυφερότητας του έντονου ερωτικού στοιχείου της ζωής και της φύσης...

Μήτσος Κατσίνης

εφημ. «Ελεύθερος Διάλογος» Περιστέρι 8.4.1992

•••Ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιωτάκης («Σφήκες και μέλισσες» και «Ρήματα και ρίμες» (Αθήνα 1989 και 1990 αντίστοιχα) αποδεικνύεται σπάνια περίπτωση ποιότητας, συνέπειας και προσήλωσης στην παράδοση. Θα λέγαμε πως η φόρμα του, κατά κανόνα, συγκροτεί ένα συμπαγές, αδιάσπαστο και άψογο σύνολο κλασικών προτύπων...

Μάκης Αποστολάτος

περ. «Ομπρέλα» Αθήνα Δεκ. 1990 τεύχος 10

•••Πολύχρονη και πολύπτυχη είναι η παρουσία στον ποιητικό χώρο του συνεργάτη του «ΝΟΥΜΑ» ποιητή Τάκη Μωλιωτάκη. Μια παρουσία καταξιωμένη που έχει δώσει άρτια ποιήματα με έντονο ψυχισμό και λυρική ευαισθησία.

Κινούμενος στο παραδοσιακό κλίμα, ο ποιητής προσεγγίζει με απλότητα και πνευματική σαγήνη τα φαινόμενα και τις καταστάσεις που προσφέρουν την αιτία για τραγούδι και σύνθεση.

Η ποίηση στο νέο βιβλίο του Τ.Κ.Μ. έχει ρυθμό, αρμονία και πληρότητα, ενώ περισσεύουν σ' αυτή οι αισθητικές συγκινήσεις, οι οποίες πηγάζουν από τον εσωτερικό κόσμο του δημιουργού τους.

Οι στίχοι του Τάκη Μωλιστακή δεν είναι ρητορικοί και μεγαλόσχημοι. Ηχούν σε τόνους τρυφερούς και νοσταλγικούς γεμάτους ποιητικές εικόνες που έχουν τη δύναμη να σε αποσπούν από την καθημερινή τραχύτητα και την αντιπνευματική πραγματικότητα της εποχής μας.

Γιάννης Νικολόπουλος

περ. «ΝΟΥΜΑΣ» Πύργος Σεπ. 1992

••• Στην ποίηση του Τ.Κ.Μ. υπάρχει ευαισθησία ανάμεικτη με βαθιά ανθρώπινη κατανόηση, στην οποία ένα εξασκημένο μάτι διακρίνει μια υφέρπουσα λύπη, για ότι πικρό και άδικο βρασανίζει αυτόν τον κόσμο. Κάποτε έχει μια τάση αναπολητική και με τρόπο διακριτικό -ποτέ κραυγαλέο- έρχεται να κάνει κάποιους πικρούς απολογισμούς για προδομένα οράματα και προσδοκίες και για ό,τι έμεινε απραγματοποίητο και όνειρο χιμαιρικό.

Στο διάβα των εσπερινών ατέλειωτων ωρών
με βήμα σέρνεται βαρύ μια θλίψη πληγωμένη
κι ειν' οι ανάμνησες πουλιά χαμένων ημερών
που ο λογισμός κουράστηκε πολύ να τα προσμένει.
(«Χρυσή Βροχή»)

••• Η θεματογραφία της ποίησής του είναι ποικίλη. Το υπόβαθρό της είναι στοιχειοθετημένο στις παιδικές του

μνήμες και έχει, εδώ κι εκεί, χαρακτήρα ηθογραφικής αναπόλησης. Δε μένει όμως εκεί. Επεκτείνεται και στο σήμερα, παίρνοντας κοινωνικές απηχήσεις, όπως η συγκινητική «Γιολάντα» (συνειρμικά μου έφερε στη θύμηση τον Ορέστη Λάσκο), οι «Τρεις Άγγελοι», κ.λπ. που αξίζει τον κόπο να δώσω το τελευταίο τους τετράστιχο:

Τρεις κοπελιές, τρεις άγγελοι, απ' τ' ουρανού το δώμα
και τρία κρινολούλουδα παραδεισένιου αγρού,
το πιο γλυκό τους φόρεσαν χαμόγελο στο στόμα
και προχωρούν αμέριμες στην πιάτσα της Συγγρού.

••• Η ποιητική του εξωστρέφεια εκφράζει μεσ' απ' τους καημούς και τους πόνους του, μian ανυπόκριτη ειλικρίνεια, την ειλικρίνεια ενός παιδιού που αρνήθηκε να μεγαλώσει. Ο Τ.Κ.Μ. δεν είναι πεσσιμιστής. Ανήκει στους ποιητές που ελπίζουν και προσδοκούν έναν καλύτερο κόσμο. Έχει τη δαψιλή δωρεά να σκέπτεται και να ελπίζει. Θα ήταν ίσως ανολοκλήρωτη η σύντομη αυτή περιδιάβαση στην ποίησή του, αν δεν επισημαινόταν, και μάλιστα με έμφραση, η διάχυτη θρησκευτικότητα που περιρρέει τους στίχους του. Η μεταφυσική του πίστη, γίνεται κάποτε προσευχή, εκφράζοντας μια βαθιά θρησκευόμενη συνείδηση που δεν ξεχνά να προσπίπτει γονυκλινής στο «ναό της θείας δημιουργίας».

Σ' αυτό το κλίμα κινείται κι ένα αληθινό διαμάντι της ποίησής του η «Λησμονημένη Παναγιά» που τελειώνει μ' αυτούς τους στίχους:

Λησμονημένη Παναγιά κι απόμερη στον τοίχο
του ξωκλήσιού, που οι ξακουστοί σ' αγνόησαν μνητές,
μες στη μακροθυμία σου, πάντοτε μ' ένα στίχο
μεσίτευε για τους φτωχούς και πρόσκαιρους ποιητές.

•••Θέλω να πιστεύω ότι ο Τ.Κ.Μ. δεν θα μείνει στους «ηρόσκαιρους» ποιητές. Θα συγκινεί πάντα με το τραγούδι του όσες ψυχές ξέρουν να ενωτίζονται την αληθινή ποίηση, εκείνη που στάζει βάλσαμο στις ψυχές, ιδιαίτερα σ' αυτές που πολύ έκλαψαν και πόνεσαν. Τις ώρες της μοναξιάς και της περισυλλογής, όταν η ψυχή αποζητά κάποια λυτρωτική φυγή από το «Κυλώνειον Άγος» της σύγχρονης οδυνηρής πραγματικότητας, οι στίχοι του Τάκη Κολιαβά-Μωλιοτάκη, θα έρχονται «ως δρόσος Αερμών» να της δίνουν την ποιητική θωπεία τους και να την γαληνεύουν με την παραμυθία τους, και το χάδι ενός ονείρου που ακόμα δεν πρόλαβαν να το καταδαφίσουν.

Δημήτρης Νικορέτζος
περ. «Εμβόλιμον» Άσπρα Σπίτια Βοιωτίας
Άνοιξη 1990, τεύχος 6

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προσέγγιση στο έργο	7	Με θυμούνται	84
Κριτική βιβλίου	13	Προσμονή	86
Στης ποίησης τον βωμό	19	Κάλεσμα	87
Χειροτεχνική I	20	Της ταβέρνας	88
Χειροτεχνική II	21	Σκόρπια φύλλα	89
Ταξιδευτές	22	Προσκλητήριο	90
Της σιωπής	23	Μια ιστορία	92
Στην άκρια της θύμησης	24	Επιτάφιο	94
Σκιαμαχία	25	Οθέλος	96
Χιμαιρικό	26	Τοπίο γκρίζο	98
Παπαρούνες	27	Διπροσωπία	99
Οι μινόρες	28	Ένας άνθρωπος	100
Ραγισμένοι στίχοι	29	Ουδέν νεώτερον	102
Εξωγήινος ιππέας	30	Απόκληροι	103
Πέντε σύννεφα	32	Σουρντίνα	104
Μεθυσμένος στρατοκόπος	36	Νυχτερινό	105
Τ' αναπάντητα	38	Τραγουδιστής	106
Λείψανο καθρέφτη	41	Στερνές νύχτες	108
Ένας καβαλάρης	42	Κύκνειο	109
Περάτες της γης	44	Απόψε	110
Μαραμπού	46	Προσκυνητάρι	113
Θλιμμένες ώρες	48	Ισορρόπηση	114
Λυπημένοι στίχοι	50	Εκτός	116
Το τέρας	52	Ναυάγια	119
Αιώνια πίκρα	54	Αναχωρητικό	122
Επύλλιο	55	Χαλασμός	124
Βραδινοί τόνοι	56	Επαναστατικό	126
Περιστροφές	58	Κρασί της νιότης	128
Σκιές ονείρων	59	Μακρινό ταξίδι	130
Οι ρίμες των ξεχασμένων	60	Χρονογραφία	132
Το πλοίο	62	Ονειρικό	134
Ψευδογραφία	63	Γυρισμοί	136
Η ζωή εν τάφω	64	Βασανισμένοι στίχοι	138
Δον Κιχώτης	66	Αταξίδευτο ταξίδι	139
Σχεδιαστής	67	Αρχαιολογία	141
Ο κισσός	68	Νυχτερινό	143
Ιδαλγός	69	Στριφογυρίσματα	144
Γόρδιος δεσμός	70	Επίστεψη	145
Εικόνα	71	Προσμονή	146
Ένας θίασος	72	Θυσία	147
Έρεβος	73	Αβεβαιότητα	148
Κλειστό σπίτι	74	Της φυγής	150
Φθινοπωρινά πλοία	75	Βροχερό	152
Εξαγνισμός	76	Της νύχτας	153
Δάκρυα ψυχής	77	Βαβυλωνία	155
Νήματα της φαντασίας	78	Αδελφοποιοί	158
Κομμάτια μνήμης	80	Θύμησης	160
Περάσματα	81	Αθώρητη παρουσία	162
Άσμα βαρβαρικών	82	Εξομολογητικό	164
Η μπαλάντα του τρελού	83	Καρδιογράφημα	166